

**Bu kan
bu
ülkede
aktı**

Tüm Partilere Sorumuzdur

**infazlar,
kayıplar,
işkenceler
faili meçhuller,
katliamlar,
F tipleri
konusunda**

NE DİYORSUNUZ?

Ekmek ve Adalet

Haftalık Dergi
Sayı: 26
15 Eylül 2002
FİYAT (KDV Dahil) 750 000
EUROPE: 3 EURO
www.ekmekveadalet.com

Afganistan; yakılıp yıkıldı
Filistin; yakılıp yıkılıyor
Irak; yakılıp yıkılacak...
4 Milyar insan aç ve yoksul...

**Emperyalizmin
ve faşizmin
hücrelerinde
DİRENME
SAVAŞI
sürüyor**

Direnışte 97. Şehit

Hamide ÖZTÜRK

TARTIŞILMASI GEREKEN:

**Amerikan
İmparatorluğunun
Sömürgeciliği
ve
Katliamcılığıdır**

Ekmek Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Düşümdeki sevdam, bayrağımız

Selam sana
Düşümdeki;
Düşümdeki sevdam
Düşmana hıncım
Namluya sürülmüş mermim
Selam sana
Toprağımdaki tohum
Dersim Dersim bakan gözlerim
Tutuşan newrozum
Köpük köpük Karadeniz'im
Gazideki isyanım
Başı dik zeybeğim
Selam sana
Sandıktaki çeyizim
Avucumdaki kınam
Bebeklerimin yarını
Geleceğim
Selam sana
Zulmün kalbini vurmaya giden
halkım
Madenden yükselen çığlığım.
Gözümün nuru
Hücreme doğan güneş
Açlıkta ekmeğim
Tutsaklıkta özgürlüğüm
Al kanımın dalgalandırdığı bayrak
Selam sana
Selam sana
Yeniden yaratmanın
Kazanmanın adı
... Bin selam

1998, Sakarya Hapishanesi
Fatma Tokay Köse

Kahraman Kadınlarımız

Kahraman Kadınlarımız
Senin ellerinde yükselir
Bolluk bereket:
Nasır tutsa da bir yanı
Çocuk saçlarımda pamuk
yumuşağı, ana sıcağı.
Senin gözlerinde büyür umut:
Kolay akıtsa da yaşını
Silemez hiç kimse geleceğe tutkun
bakışını
Senin saçların dağıtır
Ölüm dağıtan gaz bombalarını;
Her dalgası YASEMİN kokusu...
Ve senin bedeninin şafağı doğurur
Zemheri soğuğuna kesse de dört
yan
Sevdayla tutuşur FIDAN boyun;
Bir tili yükseltirsin yanık sesinle
çınlatır Anadolu'yu
sarı dünyayı;
Adı vefa, adı bağlılık
Adı onur, adı emekçi kadın
Zaferler yazan

1 Ocak 2001
Fatma Tokay Köse

Feride Harman Dışarıda Ölüm Orucunu Sürdürüyor...

- Devrimci sanatçılar tecrite
karşı destek açlık grevinde

SEÇİM VE İTTİFAKLAR

İlkesizlik, fırsatçılık,
grupçuluk, faydacılık...
İLLE DE KOLTUK!

Filistin'in Kurtuluşu İçin Demokratik Cephe Politbüro Üyesi Remzi Rabbah: HAMAS HAREKETİNE ELEŞTİRİLERİMİZ

Fotoğraflarla Tarihimiz

Tarih:
1997
1 Mayıs

Yer:
İstanbul

Kızıldere'den Büyük Direniş

Yenilmeyen, kırılmayan devrimci irade

1972'den 2002'ye

Sarsılmayan inanç

Mahirlerden Hamidelere

Yere düşürülmeyen bayrak

Dağlardan hücrelere

Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm için savaş!

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

EkmeK ve

Adalet

EkmeK ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Ali Ercan Gökoğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkılap Caddesi Oto Han
55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 491 16 40 Faks: 0212 491 16 37
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyat: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: 2 £
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Akcağda Yurtu: Odenwaldstr. 72 51105 Köln
Tel: 0049 221 6906692 0049 221 6906693
Faks: 0049 221 6906694
E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de
Adana: İnönü Cad. 7, Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt.
No:10/2 Tel-faks: 0 322 351 97 25
Ankara: GSK Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 154 Kızılay
Tel-faks: 0 312 417 39 11
Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat:
4 D: 6 Tel-faks: 0 326 223 87 18
Bursa: Başak Cad. Gül İş Hanı
Daire: 25/4 Heykel Tel-faks: 0 224 224 03 97
Gaziantep: Karatürk Mahallesi Gaziler Caddesi Yenici Sokak
No:27 Daire:10 Şahinbey

İzmir: 3. Beyler Cad. 850. Sokak Yaparsoy İş Hanı
No: 31/501 Konak Tel-faks: 0 232 446 27 96
Kocaeli: Ömerpaşa Mah. Atça Cami Kat. No: 30 Kat: 2
Tel-fax: 0282 322 88 09
Mahalle: Dabaklı Mah. Eskişehir Cad. Kardeşler İşhanı Kat:
3 No: 15 Tel-faks: 0 422 325 24 61
Merkez: Kırımithane Mah. 4406 sk. Müzeyyen Boro İşhanı No:
9 kat: 1 Dair e 13 Tel-faks: 0 324 232 15 74
Samsun: Talimhane Cad. Bodulocay İş Hanı Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 80
Tatlızon: Kemerkaya Mah. Kunduracılar cad. Dedoğlu sokak
Pantolon İşhanı Kat:1 No:33 Tel-faks: 0462 321 59 85
Zonguldak: Gazipaşa Cad. Ofluğlu İşhanı Kat: 5 Daire: 9
Tel: 0 372 252 51 79

- 3... *Devrimci İradeyi Yenebilecek
Hiç Bir Güç Yoktur*
- 5... *Hamide Öztürk*
- 6... *Bu Devrimci İradeye
Kim Boyun Eğdirebilir*
- 8... *Bir Yiğidini Daha Zılgıtlarla
Uğurladı Arap Halkı*
- 9... *"Büyük Bir Şereftir Benim İçin"*
- 10... *Dışarıda Ölüm Orucu ve
Süresiz Açlık Grevi Sürüyor*
- 11... *Bu Ülkede F Tipleri Sorunu Yok Mu?*
- 14... *Bu Güruh Mu Bizi Yönetecek?*
- 16... *Bu Kaşa İktidar Olursa*
- 17... *Seçim ve İttifaklar*
- 18... *Kimliklerini Gizleyen Bu Doktorlar Kim?*
- 19... *Bir Doktor, Bir Subay...*
- 20... *Sami Türk De "Yatakeri"!*
- 21... *Her Rapor Daha Fazla Ölüm*
- 22... *Direnış ve Enternasyonalizm*
- 23... *İrlanda Cumhuriyetçi
Sosyalist Partisi'nden
Bütün Devrimci, Sol Güçlere...*
- 24... *Tüm Partilere...*
- 26... *KINIYORUZ...*
- 29... *Adı Konmayan Savaş Sürüyor*
- 31... *İlanı İptal Edilen Ulusal
Program'ın Tam Hikayesi*
- 33... *Sokrat'ın Onuruna Sahip
Çıkmalısınız Profesör Aysel Çelikel*
- 35... *F Tipi Maşa Ofisi*
- 36... *"Direnışimiz İnsanlığın
Yeniden Doğumu"*
- 37... *Bağımsız Türkiye... Yurtdışından...*
- 38... *Buca... Diyarbakır...
Adım Adım 19 Aralık'a*
- 39... *Halkın Hukuku: BM Kararı Varsa Vur*
- 40... *KESK'in Mücadelesi...*
- 42... *Bu Kültür Solda Nasıl Yer Etti?*
- 44... *İflah Olmaz "Tasfiyeciler"
Kimle Birlik Yapabilir?*
- 45... *Düzenin "Hassasiyetleri"!*
- 46... *Kültür-Sanat... "Biz Halka Aitiz"*
- 48... *Kahramanlar Ölmez*
- 49... *Demek Kontra Yayınclığı Yetmedi*
- 50... *Gerçek Vatan Sahte Vatan*

Devrimci iradeyi yenebilecek hiç bir güç yoktur

Belli ki, Amerikan emperyalizminin Irak'a saldırmak için hiç bir haklı gerekçesi, hiç bir kanıtı, belgesi yoktur. Ama, ABD tüm yalancılığı, gayri-meşruluğu, gayri-hukukiliği ortaya çıkmış olmasına rağmen, pervasızca saldırı hazırlıklarını sürdürüyor. ABD kendi imparatorluğunu dayatıyor, dünyada açlık, adaletsizlik kol geziyor. Emperyalizm, ne haksızlık, adaletsizlik eleştirilerini, ne milyonların meydanlardaki küreselleşmeye karşı tepkilerini kaale almadan ekonomik talan ve katliamcılık politikalarında ısrar ediyor. Aynı politika, yeni-sömürgelerdeki işbirlikçi iktidarlar tarafından da uygulanıyor. İşte ülkemiz: halk açız diyor, iktidar kaale almıyor, meydanlar IMF'ye hayır diyor, iktidar aldırıyor, hapishanelerden cesetler çıkıyor, bir bakan çıkıp "tecrit yok ki" diyor. Memur sadaka değil maaş diyor, bir başka bakan "IMF'ye sözümüz var" diyor utanıp sıkılmadan. Velhasıl, dünyada ve ülkemizde açlık ve adaletsizlik, durmak, bitmek şöyle dursun, **artarak** sürüyor.

Böyle bir dünyada tartışılması gereken, halkın şiddeti mi, halkın eylemleri, direnişleri mi, yoksa bu adaletsizlik düzeni mi? Dünya halkları, ne yapacak bu koşullarda? Yılda bir kaç kez toplanıp "dünya sorunlarını görüşen" emperyalist zirvelerin merhametine mi sığınacak? Dünya halkları böyle bir kadere rıza gösterebilir mi? Gösteremez. Göstermiyor da. Emperyalizmin onyıllardır doğrudan veya işbirlikçileri aracılığıyla sürdürdüğü imha ve katliam politikalarına, son bir yıldır çok daha açık bir hal alan saldırganlığa rağmen, dünyanın dört bir yanında süren ulusal, sınıfsal savaşlar, direnişler, ABD imparatorluğu karşısında halkların gücünü ve iradesini gösteriyor. Emperyalizm ve oligarşiler, en kaba şiddetten, en ince politik yöntemlere, işbirlikçiler yaratmaktan emperyalist kültürle zehirlemeye kadar her yöntemi kullanıyor, ama halkların iradesini yine de yokedemiyorlar. Bu iradenin en üst düzeydeki temsilcisi, **devrimci iradedir**. Onyıllardır emperyalizmin dünyanın tek ve mutlak hakimi olamadıysa, oligarşiler halkları sindiremediyse, binlerce, onbinlerce ölmek pahasına teslim olmayı reddeden devrimciler sayesinde. Emperyalizmin şiddeti ve kültürü karşısında, devrim ve sosyalizmi savunma cüretini gösterebilen devrimciler, işte böyle bir iradeye sahip oldukları içindir ki, faşizm ve emperyalizm karşısında dünyanın ve halkların geleceğinin sigortasıdır.

Yaklaşık iki yıldır emperyalizmin F tiplerinde sürdürdüğümüz direniş, bu iradenin görkemli bir anıtına dönüşmüştür. Ne küreselleşme önünde, ne Avrupa standartları önünde, ne oligarşinin katliam ve tecriti önünde boyun eğmediğimiz için sürüyor direniş. Tek tek her ölüm orucu direnişçisi, devrimci iradenin bir anıtı olarak ölümsüzleşiyorlar. Ve bütün olarak direnişçiler, devrimci iradenin yenilmezliğini kanıtıyorlar. Bu irade, gücünü 32 yıllık tarihimizden alıyor. Bu irade gücünü, devrim iddiamızdan, Marksist-Lenist ideolojimizden, sosyalizm hedefimizden alıyor. Bu irade gücünü, halk sev-

gimizden ve vatanseverliğimizden alıyor. Bunları yoketmek için yaptılar F tiplerini. Yalnızca ülkemizde de değil, tüm yeni-sömürgeelerde "bütün ülkeyi F tipine çevirme" politikası yürürlükte. Çünkü IMF aracılığıyla uygulanan yağma ve talanı başka türlü sürdürmeleri mümkün değil. Çünkü Amerikan imparatorluğu başka türlü dünyanın tek hakimi olamaz. Ama buna izin vermiyoruz ve vermeyeceğiz.

Emperyalizmin dünya çapında, oligarşinin ülke çapında izlediği politikalar ve bu politikaların sonuca ulaşması için başvurdukları yöntemler, çoğu kez, birbirine benzerdir. Emperyalizm, bırakın diyor, şu silahlı mücadele verenleri yokedeyim. Bırakın diyor, şu devrimcileri yokedeyim. Bir başka zaman, bırakın şu islamcılarını yokedeyim diyor. Bir dönem "anti-komünist rüzgarlar" estiriyor. Sonra hava "ulusal kurtuluş savaşçılarına" yöneliyor, bir başka zaman "anti-islam" rüzgar geliyor emperyalizm cenahından... Oligarşi de aynı şeyi yapmıyor mu ülkemizde. Birini yanına yedekleyip, ötekini yokediyor. Sonra sıra yanına yedeklediğine geliyor. Hiç bir koşulda, düzene yedeklenmeyen, kendini kullandırmayan, sadece devrimcilerdir. Bu nedenle de devrimciler her zaman temel ve öncelikli hedeftir. Ama bu durum kimseye şu gerçeği unutturmamalıdır: ABD'nin hedefi tüm dünya halkları, Türkiye oligarşisinin hedefi tüm halkımızdır.

Direnme savaşını değerlendirirken, her kim ki **sorunu sadece** bizim teslim alınmamızdan, bizim düşünce ve irademizin yokedilmesinden ibaret sanıyorsa yanılıyor. İşte, Erzurum Özel Tıp'teki KADEK'li tutsakların 11 Eylül'deki açıklaması: "6 kişilik

Emperyalizm ve oligarşiler, en kaba şiddetten, en ince politik yöntemlere, işbirlikçiler yaratmaktan emperyalist kültürle zehirlemeye kadar her yöntemi kullanıyor, ama halkların iradesini yine de yokedemiyorlar. Bu iradenin en üst düzeydeki temsilcisi, **devrimci iradedir**.

...

Yüze yaklaşan şehidimizle Direnme Savaşı'nda ortaya koyduğumuz irade, işte bu iradedir. Bu irade varken, emperyalizm ve oligarşi, ne yaparsa yapsın, tüm ülkeyi, tüm halkı teslim alamayacaktır. Bu irade kurtuluştur. Bu irade bağımsızlık ve özgürlüktür.

odalar, 4'er kişiye indirildi". Yani, fark konulması da yetmedi. F tipleri dışında da, önce koşuşlar, 6-10 kişilik hücrelere dönüştürüldü. Şimdi 4'er... Yarın, her bir tutsak tek kişilik **tabutluklara** konulacak.

Sorunu **sadece** siyasi tutsaklardan ibaret sanıyorsanız, yine yanılıyorsunuz. Yarın F ve L Tiplerinde adli tutuklu ve hükümlüler de **köle** gibi çalıştırılacak. Kişisizleştirilecek. Ezilecek.

Sorunu **sadece** hapishanelerle sınırlı sanıyorsanız, yine yanılıyorsunuz. Hapishanelerdeki uygulamaları, "Bütün ülkenin F tipi" yapılmasının adımları, provası olarak da görebilirsiniz.

ABD'nin hedefinin Bin Ladin'le sınırlı olduğunu sananların yanıldığını söyledik. Haklı çıktık. ABD'nin saldırısının Taliban iktidarı ve Afganistan'la sınırlı olduğuna inananların yanıldığını söyledik. Haklı çıktık. ABD'nin saldırısının Irak'la, "şer eksen" diye saydığı ülkelerle sınırlı olduğunu sanmaya devam edenler varsa, onlara da yanıldığını söyleyeceğiz. Haklı çıkacağıımızdan adımız gibi eminiz.

Dünya halklarının kaderi, geleceği, emperyalistlerin insafına terkedilemez. Dünya halkları emperyalistler ve işbirlikçileri karşısında boyun eğerek kendi geleceğinden vazgeçemez. Kendini ekmeksiz ve adaletsiz bir dünyada sefalet içinde, zulüm altında sürünmeye mahkum edemez. Nasıl, sömürgecilikten vazgeçmek emperyalizmin doğasına aykırıysa, sömürgecilğe direnmekten vazgeçmek de, halkların doğasına aykırıdır. Halkların sorunu, emperyalizme karşı direniş ve savaşında sonuç alacak araçlara sahip olmaktır. **Halklar devrimcileştikçe, iradeleri güçlenecektir.** Devrimcileştikçe, iradeleri örgütlü hale gelecektir. Halkların iradesini oluşturan, kültürü, inançları, değerleri, ideolojileridir. Emperyalizm, askeri zoruyla boyun eğdirmeye çalışırken, kültürüyle zehrini yayar. Halkın iradesini oluşturan şeyleri yoketmeye çalışıyor. İnancsız, değersiz, kültürsüz bir halk, emperyalizm için "kolay lokma" olacaktır. Kolay lokma olmak için, halkın tek çaresi, örgütlenmek, inançlarını, değerlerini, gerektiğinde her türlü bedeli ödemeyi göze alarak savunmaktır. Yüze yaklaşan şehidimizle Direnme Savaşı'nda ortaya koyduğumuz irade, işte bu iradedir. Bu irade varken, emperyalizm ve oligarşi, ne yaparsa yapsın, tüm ülkeyi, tüm halkı teslim alamayacaktır. Bu irade kurtuluştur. Bu irade bağımsızlık ve özgürlüktür. Tüm vatanseverler, hak ve özgürlük, ekmek ve adalet isteyen herkes, bu iradeyle kendini donatmalıdır. Sömürücülerin ve katliamcılarının demagojilerine artık boşvererek, korku ve kaygılara hapsolmadan devrimci düşüncelerin güzelliğiyle ve devrimci iradenin gücüyle tanışmalıdır.

Hamide ÖZTÜRK

2002 Ölüm Orucu Şehidi

BU DEVRİMCİ İRADEYE KİM BOYUN EĞDİREBİLİR?

İşkencelerin, zindanların, katliamların yıldırmadığı bir devrimciydi Hamide Öztürk.

“Ya teslim olacaksınız, ya öleceksiniz!” dayatması karşısında, teslim olmaktansa, düşüncelerinden vazgeçmektense, inançlarına, halkına ihanet etmektense, zorlu ve onurlu bir ölüm yürüyüşünün sonunda şehit düştü.

Devrimci iradenin bayraktarları, direnmenin doruğuna taşıyıp bir bir göndere çekiyorlar taşıdıkları bayrakları. Direnmenin doruğunda zaferini ilan eden her direnişçi, devrimci iradenin yenilmezliğini gösteriyor.

3 Haziran 2001’de, Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevi’nde 5. ölüm orucu ekiplerinde ölüm orucuna başlayan Hamide Öztürk, direnme savaşımızın 97. Şehidi olarak, **devrimci iradenin yenilmezliğinin anıtı** olarak 10 Eylül’de ölümsüzleşti.

Devrimci iradenin, 32 yıllık yenilmezliğin bayraktarı Hamide Öztürk

1996’dan beri tutsaktı Hamide Öztürk.

Sayırsız saldırıya, hak gaspına, direnişe tanık oldu. İçinde yeraldı.

Tutsak düşmesinden kısa bir süre sonra, büyük bir direnişin, 1996 ölüm orucunun içinde buldu kendini. Bayrağı taşımak için O da gönüllü oldu. ‘96 Ölüm Orucunda üçüncü ekipte yeraldı. Yoldaşlarının yanbaşıda şehit düşmesine ve zafere tanık oldu.

2000’de inançlarını yoketmek, iradelerine diz çöktürmek isteyen yeni bir saldırıyla karşı karşıya kalındığında, yine ölüm orucu gönüllüsüydü. Gönüllülüğünü ifade ederken şöyle diyordu: “Özellikle ‘96 Ölüm Orucu eylemi, bu eylemde 3. Ekipte yer almam ve Berdan’ın katafalkının başında ona verdiğim söz benim için önemlidir. ‘Bayrağı sizden devraldık ve asla yere düşürmeyeceğiz’ demiştik.” (3 Ağustos 2000)

400’lü günleri geçen açlığı boyunca, sözüne sadık kaldı; bayrağı yere düşürmedi.

Hamide’nin taşıdığı bayrak, Berdanlar’ın Apolar’dan, Apolar’ın Mahirler’den devraldığı bayraktır.

Diri Diri Yakılmak İstenenlerden Biriydi Diri Diri Yakılanların Yanındaydı Diri Diri Yakılanların Yoldaşıydı

19 Aralık 2000’de, Türkiye tarihinin en büyük hapisaneler katliamında da, vahşetin en dizginsizce kendini gösterdiği yerdeydi. 6 kadın tutsağın diri diri yakıldığı Bayrampaşa C-1 koğuşunda’ydi. Saatlerce bomba, kurşun yağmurunun altında yoldaşlarıyla omuz omuza direndi. Alevlerin sıcaklığını teninde hissetti. O da diri diri yakılan 6 kadından biri olabilirdi o gün.

Olmadı, ama yanında diri diri yakılan yoldaşlarını gördü. “*Kapı aralığında yakılan Gülser Tuzcu’yu yanarken gördüğünde*” çaresizlik, öfke ve intikam duygularıyla doldu.

Hamide Öztürk, 19 Aralık katliamının “yaşayan tanık”larından biriydi. O anlatımlarının birinde şöyle diyordu:

“19 Aralık direnişimiz, Sağmalcılar direnişimiz büyük bir kahramanlıktır... Elimizde kendimizi savunacak veya koruyacak birşey yoktu. Barikat kurmadık. O bombardıman içinde saatlerce direndik... Direnişimizin görkemi gerçekten çok büyük. Koğuşumuzda yaşanan vahşet de çok büyük. 6 yoldaşımızı diri diri yaktılar... Çatışma sürerken Gülseren’e söz vermiştim. Ona sarılıp öpmüş ve “Hepimizi öldürebilirler ama bizi asla teslim alamazlar” demiştim. Bana bakıp gülümsemişti. Birlikte son sigaralarımızı içmiştik. Ama ben sağ kurtuldum. ... Ben en son tekarar yukarı çıkmıştım. Gülser’i kapıda o halde görünce kendimi çok çaresiz hissettim. Bu korkunç bir duyguydu. Elimden birşey gelmedi ve o halde aşağı indim.

Eğer yaşıyorsam şehitlerimizin intikamı için yaşıyorum. Bire karşı on diyerek hesap sormadan şehit düşmeyeceğim diyorum. Bunu havalandırmanın ortasında askerlere, halk düşmanlarına karşı da haykırmıştım. Bire karşı on hesap vereceksiniz dedim..."

Devrimci irade, işte tüm bu yaşananlar karşısında, yenilmemiş, yılmamış, öfkesi, kararlılığı bilinen direnişi sürdürmüştür.

Cephe tarafından 10 Eylül 2002'de yapılan 273 No'lu açıklamada Hamide Öztürk'ün bu anlamlarına dikkat çekilerek şöyle deniyordu:

"Okuyun; öfkemizin kaynağını görün.

Okuyun; feda eylemlerinin neden ve nasıl gerçekleştirildiğini görün.

Okuyun; feda savaşçılarının nasıl kendilerini zulmün üstünde bomba yaptıklarını görün.

Okuyun; irademizin gücünü görün."

"YA ZAFER YA ÖLÜM!

YAŞASIN ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİMİZİ"

Hamide Öztürk'ün alınca direnişin kızıl bantını kuşandığında yazdığı mektubun son sözleri bunlardı. Zafere ve ölüme kilitlenmişti. Durumu ağırlaştığında, zorla müdahale için Sağmalcılar Hastanesi'ne kaldırıldı. Uzun süredir orada tutuluyordu, Mengeleler akbabalar gibi başında dolanıyordu. Ama onlara bu fırsatı vermedi.

Yoldaşlarının açıklamasında Hamide Öztürk'ün yaşamına ilişkin şu bilgiler veriliyordu: 1970 Antakya doğumludur. 32 yaşında şehit düşen Hamide, Arap alevidir.

Devrimcilikle, ağabeyi Ahmet Öztürk vesilesiyle tanıştı. 1990'da Antakya Meslek Yüksek Okulu'ndayken gençliğin akademik-demokratik mücadelesi içinde yer aldı. Daha ilk eyleminde, 6 Kasım boykot çalışmalarında gözaltına alındı, işken-celerle tanıştı.

İşkenceden korkup yılmak yerine, mücadeleye devam dedi. Adana'da **Özgür-Der** içinde, **Haklar ve Özgürlükler Platformu** içinde mücadelesini sürdürdü. Özgür-Der Başkanlığı, HÖP Sözcülüğü yaptı. Hapishanelere veya halkın çeşitli kesimlerine yönelik saldırılar karşısında protesto eylemlerinde yer aldı. Giderek eylemlerde yeralan olmanın ötesine geçip, onların örgütleyicisi olmaya başladı. 11 kez gözaltına alındı bu mücadeleleri boyunca.

26 Ekim 1994'te Ağabeyi Ahmet Öztürk, Mersin'in Erdemli ilçesi Arpaçbahşiş beldesinde polis tarafından infaz edildi.

Bu da yıldırma onu. Tersine, daha büyük bir hırsla sarıldı mücadeleye. Devrimci idealleri, hedefleri netleşti. Artık tüm zamanı ve varlığı mücadeleye aitti. Akdeniz çapında görevler üstlendi.

11 Nisan 1996'da İstanbul'da tutuklandı. İstanbul 2 No'lu DGM tarafından, hiç bir kanıt, belge olmaksızın, 12,5 yıl ceza verildi.

Onu tanıyanlar, Hamide'yi hep fedakar, direngen, partiye, yoldaşlarına, halkına karşı sevgi ve bağlılığıyla yaşayan, mütevazı, emekçi, her zaman coşkulu bir devrimci olarak anlatırlar.

"Ya Zafer Ya Ölüm!" diyerek çıkmıştı yola, ya zafer ya ölüm diyerek ölümsüzleşti.

HERKES BU İRADEYİ TANİYACAK!

Devrimci tutsaklar, bir açıklamalarında şöyle diyorlardı: **"Bu iradeyi hiç kimse yene-
mez. Hiç kimse bu iradeye ipotek koyamaz.
Bu irade bizim."**

20 Ekim 2000'den bu yana geçen 697 günün her anında bunu kanıtladı **97 şehit**.

Katliamlara, tecrite ve en nihayetinde tek başlarına kalmalarına rağmen, direniş boyunca bayrağı taşıyan **75 Cepheli şehit** bunu kanıtladı.

3 Haziran 2001'den bu yana eriyen her hücresinde ve son nefesinde bunu kanıtladı **Hamide Öztürk**.

Bu iradeyi kimse yenemez.

Bu devrimci hareketin iradesidir.

Herkes görmelidir ki, **bu iradeyi hesaba katmayan tüm hesaplar, bozulmaya mahkumdur!**

Zulmün iradesi, Avrupa'nın iradesi, direnişin iradesine ipotek koymaya çalışanların çabaları, direnişi yolundan döndüremedi.

Bu iradenin yenileceği, kendiliğinden kırılacağı üzerine kimse hesap yapmasın. Direnişin -kendiliğinden- biteceğine dair beklentiler, spekülasyonlar yapmaktan, boş hayaller yaymaktan vazgeçsin.

Tek doğru, direniş gerçeğini ve direnişin iradesini tanımadır.

AL DUVAĞINI TAKIP GITTİN ARAP KIZI

Yaklaşık iki yıldır süren ölüm orucu direnişi Anadolu topraklarına bir tohum daha ekti. 10 Eylül günü şehit düşen Hamide Öztürk 11 Eylül günü İstanbul Adli Tıp Kurumu'ndan alınarak memleketi Antakya'ya götürüldü. Hamide'yi yoldaşları ve sevdikleri memleketine kızıl bir tabutla; "Ölüm Orucu Şehitleri Ölümsüzdür, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganları ile uğurladı.

BİR YİĞİDİNİ DAHA ZILGITLARLA UĞURLADI ARAP HALKI

Ölüm orucu direnişinin 5. ekiplerinde yer alan Hamide Öztürk direnişinin 465. gününde halkına ve yoldaşlarına verdiği sözü tutarak şehit düştü. Hamide Öztürk 12 Eylül günü memleketi Antakya Harbiye'de toprağa verildi.

Ailesinin evinde Hamide Öztürk'ün el yazısıyla yazdığı vasiyeti okundu. "Hamide Öztürk Ölümsüzdür" pankartıyla yürüyen Harbiye halkı ve yoldaşları "Hamide Öztürk Ölümsüzdür, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Devrim Meşalesi Bizim Kadınlarımız, Katil Devlet Hesap Verecek" sloganlarını attı ve Bize Ölüm Yok marşını söyledi.

Arap halkının geleneklerine göre yapılan cenaze namazından sonra vasiyetinde belirttiği gibi zılgıtlar ve sloganlarla uğurlanan Arap yiğidinin alnına "onurum ve namusum" diye tanımladığı kızıl bandı ve üzerine umudun bayrağı örtüldü. Cenaze 19 Aralık'ta diri diri yakılan Yazgülü Öztürk'ün yanına konuldu. 300 kişinin katıldığı cenaze töreni devrim şehitleri için yapılan saygı duruşu ile sona erdi.

Bir devrimci bunun için yaşar

... Yüreğimiz dolu dolu ilerliyoruz bu onurlu yolculuğumuzda. Aklimız fikrimiz sizlerde oradaki boranlarımızda ve dışarıdaki ölüm orucu savaşçılarındadır. Anadolu'nun dört bir yanına yayıldı görkemli destanımız. Hiçbir güç hiçbir saldırı bu kararlı yürüyüşümüzü durduramıyor. ...

Elbette söylenebilecek anlatacak çok şey var. Bazen aynı anda herşeyi düşünüyorum. Onun verdiği bir duygu düşünce yoğunluğu oluyor. Mesela sevdiklerimize olan özlem, hasret gittikçe büyüyor. Bazen sizleri belki bir daha **göremeyecek olmanın hüznü** diyeyim. İşte böylesi anla-

nda en büyük tesellimiz bugünden görebildiğimiz o güzel günleri **halklarımıza kahramanlarımıza armağan edecek olmak**.

Bir devrimci bunun için yaşar ve yeri gelir bunun huzuruyla gülerek ölümü kucaklar. Kesintisizliği, sürekliliği görebiliyorsun. İşte böyle Ercan abi.

Sizleri çok seviyoruz. Özlemle sevgiyle hasretle sınırsız kucaklıyorum.

* Berdanlarımızdan devraldığımız bayrağı onurla gururla yüreklerde taşıyoruz.

Hamide Öztürk

Anadolu'nun Kızları

Bize Sabo'nun Kızları
derlerdi bir vakit
Birgün Anadolu çaldı
pirimizin kapısını
"Töremizin emri, tarihimizin
kavliyle...
Geldim kızlarını
halkıma gelin almaya"
-Biz bu toprakların insanlarıyız-
dedi pirimiz

Anadolu "can" dediğinde
"feda" demek töremizdir
Yok demedik ki hiçbir zaman
"Can" dedi Anadolu
"Feda" diye ünledi
Aynı anadan doğmadığımız
kardeşlerimiz
kardeşten ötelermiz
Düğünümüz kuruldu
cenk meydanlarında
Döllendik cenk meydanlarında
akan yiğitlerin kanıyla
Alnımıza bağlı loğusa kuşağı
koydu adımızı umudun anaları
Şimdi sabırla kundak açarız
Ölen her hücremizden umuda
Direngen düşler doğururuz
doğurmadığımız
evlatlarımıza

Son evlat en kıymetlisi olur
derler
Son evladımızın adını
Özgürlük koyacak
Anadolu
Bizi bağrına bastığında...

Gülnihal Yılmaz
(6 Ocak 2002 - Kütahya)

Ölüm orucuna ilişkin düşünce ve duyguları

“Büyük bir şereftir benim için”

Ölüm Orucu eylemine ilişkin duygu ve düşüncelerimi, heyecanımı tarif etmekte güçlük çekiyorum. Şöyle ifade edeyim; Ölüm Orucu adayı olduğum söylendiğinden bu yana, öncesinde yaptığım değerlendirmelerde bugün de aynı şeyleri düşünüyor ve hissediyorum. Hatta gün geçtikçe her an kendimi daha **hazır ve güçlü** hissediyorum. Çok mutlu, huzurlu ve güvenli hissediyorum kendimi. Yaşadığım her andan, geçmişimizden, tarihimizden, şehitlerimizden, halktan, partimden ve önderimden daha da güç alıyorum. Her şeyimle kendimi halkım için, partim için **feda etmeye hazırım**.

Şu an bu satırları yazarken bile içim içime sığmıyor. Ölüm Orucu gönüllüsü olarak, Ölüm Orucu adayı olarak bu görevin bana layık görülmesi benim için büyük bir şeref olacaktır. Bu **şerefe, namusa**, değere layık olacağım. Bundan emin olabilirsiniz. Ölümü gülerek kucaklamak için hiçbir tereddüdüm, kaygım yoktur. Tek kaygım, bana bu görevin verilmemesi ihtimalidir. Hareketimin kararına saygım sonsuzdur. Bu görevi yerine getirmek için en ön safta yer almak istiyor ve layık olacak, en ufak bir tereddüt göstermenin, bunu düşünmenin bile ihanet olacağını bilerek hareket edeceğim. Hareketimin bana olan **güveni benim güvenimdir, şerefimdir**.

Ayrıca şunu belirtmek istiyorum. Kendimi şehitlerimize çok yakın hissediyorum. Onların gözlerinin üzerinde olduğunu biliyorum. Özellikle abime, İdil'e, Ölüm Orucu şehitleri ve tüm şehitlerimize yakın hissediyorum kendimi. Bu duygu bana ayrı bir güç veriyor. Ben bu gücümüzü zafere kadar taşıyacağımıza inanıyorum.

Hareketime, önderime, yoldaşlarıma layık olacağım ve hep yanımda hissedeceğim. Güveninizi, emeğinizi ve bana verilen değeri boşa çıkarmayacağım.

Şehitlerimize layık olacak, uğruna canlarını feda ettikleri değerlerimizi daha ileriye taşıyacak ve koruyacağım.

Halklarımıza, **Arap halkına** böylesine onurlu bir görevle zaferi armağan etmek boynumun borcudur. Bü-

yük bir şereftir benim için.

Hareketimi, şehitlerimizi, önderimi, halkımı ve yoldaşlarımı çok seviyorum. Sevdiklerim için ölmeye hazırım. Ben Parti-Cephe ile doğdum, Parti-Cepheli olarak şehit düşeceğim.

Zaferimizin coşkusuyla devrimci selamlar...

YA ZAFER YA ÖLÜM (3 Ağustos 2000)

Benim için mücadele yaşamımda önemli süreçler çok olmuştur. Partimizin ilanı benim için büyük coşku yarattı. Ve bir o kadar sorumluluk hissetmeye başladım. Arkasından abimin şehit düşmesi beni derinden etkiledi. ... Ona layık olacağıma söz verdim. Kinim daha da arttı. Bunu pratikte göstermek için inancımı, mücadeleye kararlılığımı daha da güçlendirmem gerekiyordu. Bunların üzerinde durdum. ... Özellikle '96 Ölüm Orucu eylemi, bu eylemde 3. Ekipte yer almam ve **Berdan'ın** katafalkının başında ona verdiğim söz benim için önemlidir. “**Bayrağı sizden devraldık ve asla yere düşürmeyeceğiz**” demiştim. Bugün bu sözü yerine getirme şansım olduğu için çok mutluyum. ...

Artık mücadelenin ihtiyaçları neyi gerektiriyorsa ve bu ihtiyaçlar bizim zaferimizi bedellerle getirecekse Ölüm Orucu gibi bir eylemde görev almak benim için büyük bir şeref olacaktır.

Hareket benim herşeyim. Devrimci Sol'la tanıştı-ğımdaya doğdum diyebilirim. Kişiliğimi kazanmaya başladım, parti ile büyüyor ve gelişi-yorum. Partimizin ideolojisi, önderliğimizin yol göstericiliği benim için en büyük güçtür.

Parti Türkiye halklarının umudu, devrimi yapacak tek güçtür. **Devrimi biz yapacağız**. Sosyalizm umudunu inancını her koşulda ayakta tutan ve halklara bu güveni veren hareketimiz oldu. Hareketin olmadığı, örgütlü olmadığım bir yaşam düşünemiyorum. Eğer mücadele içerisinde ayaktaysam bir yerlere gelebildiysem bu hareketimin bana harcadığı emek gösterdiği sabırdır, bu gücün büyüklüğünü görüyorum

Örgüt iradesine tabi olmak; her zaman ve her koşulda partinin talimatlarını yerine getirmek ve politikalarını hayata geçirebilmektir. Ölümü göze alabilmektir. Ben hazırım. Benim için partinin her isteği talimattır.

Hamide Öztürk

Dışarıda Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi Sürüyor

Feride Harman 415. Günde

Ölüm orucunun 6. ekibinde, 28 Temmuz 2001 günü direnişine başlayan ve 23 Ağustos'ta tahliye edilen Feride Harman'ın ölüm orucu dışarıda sürüyor.

2 Eylülde basına yaptığı açıklamada kararlılığını *"tutukluların talepleri kabul edilinceye kadar, F tiplerindeki tecrit kaldırılincaya kadar devam edeceğim."* sözleriyle ifade eden **Feride Harman**, aylarca baskı altında, tecrit koşullarında sürdürdüğü direnişini, şimdi dışarıda kendisini yalnız bırakmayan ziyaretçileriyle paylaşıyor.

da kendisini yalnız bırakmayan ziyaretçileriyle paylaşıyor.

"Huzurlu bir ölümü" bile çok gören faşist iktidar işkenceler altında, hücrelerde tek başlarına tutarak katletti insanlarımızı. Bu gerçeğe birlikte düşünüldüğünde Feride Harman "sevdiklerimin arasındayım" sözleriyle ölüme yürüyor.

"Ölüme alıştırıldık, ölecek bir şey çözülmüyor..." sözlerine meydan okuyor adeta. Çünkü biliyor ki, bugünler unutulmayacak, bin yıl da geçse bu direniş, bu vahşet tarihe yazıldı. Ve Feride Harman o tarihe bir cümle de kendisi eklemek için soluksuz koşuyor.

Ölüm orucunun son şehitleriyle birlikte Ankara'da aynı hastanedeydi Feride. Fatmalarla, Birsenlerle sözleşti; zulme karşı başeğmeyecek, alınımıza tartıştığımız banda leke sürmeyeceğiz. Ölüm, işkencehaneye dönüşmüş hastane odasının kapısını çalmadan ellerini onurla kınaladılar. Feride şimdi Fatmaların, Birsenlerin sesini, soluğunu da temsil ediyor dışarıdaki direnişle. Kadınlarımızın direngenliğinin, fedakarlığının örneklerinden birini daha yaratmak için koşuyor zulmün üstüne üstüne.

Feride'nin gücü **"halkımı ve yoldaşlarımı ger-**

çekten çok seviyorum" sözlerinde, başının böyle dik, alınının böyle açık oluşunun sırrı, "böyle büyük bir direnişte yer aldığım için **çok mutluyum, huzurluyum"** ifadelerinde.

"**Haksızlığa karşı direnmek meşruluğu**" ile direniyor Feride Harman ve "**Haksızlığa ve işkenceye karşı olan herkesi, bu haklı mücadelede yanımda yer almaya ve destek olmaya çağırıyorum.**" diyor.

TAYAD'lılar 36. Günde

TAYAD'lı Ailelerin Ali-beyköy'de, bütün engellemelere rağmen başlattığı **süresiz açlık grevi** eylemi sürerken, gecekondu halından, işçilere, memurlardan gençliği kadar bir çok alandan destek açlık grevleri yapılıyor.

Sırayla açlık grevine destek verenlerden biri de devrimci sanatçılardı. **Niyazi Ağırman, Kemal Ağdaş ve Melek Akgün**'ün açlık grevi yaptığı evde 10-13 Eylül tarihleri arasında üç günlük destek açlık grevi yapan sanatçılar, İdil Kültür Merkezi, **Grup Yorum**, Grup Özgürlük Türküsü, FOSEM, Tavır Dergisi çalışanları adına eylem öncesi yaptıkları açıklamada tecrite son verin çağrısı yaptılar.

Halkın çeşitli kesimlerinden yoğun olarak destek ziyaretleri sürerken, kimi istisnaları dışında aydınlar, sanatçılar, sendika ve partiler bu sese kulaklarını tıkamaya devam ediyorlar.

İHD'lilerden Oturma Eylemi

Hamide Öztürk'ün şehit düşmesi sonrasında Ankara'da İHD'liler bir oturma eylemi yaptılar. Tecritin kaldırılmasını isteyen İHD'liler bunun için Adalet Bakanı'na çağrıda bulundular.

1
9
8
4

Tutsaklardan Bütün Partilere; **BU ÜLKEDE F TİPLERİ SORUNU YOK MU?**

Sağcısından solcusuna, liberalinden, sosyalistine bütün partilerin seçim telaşını(!) hücrelerimizde ölerек, ölüme yürüyerek, zulüm ve tecrit altında izliyoruz. Seçime katılacak partilerin, yani ben iktidara adayım diyenlerin siyasi, ekonomik her konuda neyi vaat ettiklerine veya edemediklerine direnişte 97. şehidimizi verdiğimiz günlerde tanık oluyoruz.

Demokratım diyenden, hak ve özgürlüklerden söz edenlere, türbana özgürlük isteyen islamcısından, keskin AB'cisine kadar **hiçbirinin gündeminde F tipleri yok. Hiçbirisinin Hamide Öztürk'leri katleden politika konusunda söylediği bir şey yok.**

Demek ki, bu ülkede F tipleri sorunu yok. Demek ki, bu ülkede 97 insan böyle bir zulme karşı direnerek şehit düşmemiş. Demek ki, 500'den fazla insan bunun için sakat bırakılmamış.

Sanki, F tipleri ile bize dayatılan politika, bütün halka dayatılmamış, "bütün ülkenin F tiplendirilmesi" bu ülkede yaşanmıyor.

F tiplerinin yeni savunucusunun da hi adını **"toplumsal sorun"** olarak koyduğu F tiplerinin, **"toplumsal sorunları çözme"** iddiasındaki partilerin gündeminde olmaması; beni bu ülkede yaşanan toplumsal sorunlar, ölümler ilgilendirmiyor demektir.

*

**direnme
savaşı sürüyor
697. gün**

Siz, F tiplerini ağzına almayan partiler; hangi demokrasiyi nasıl savunacaksınız? Halka hangi hak ve özgürlükleri verebileceksiniz? Düşüncelerimize katılın ya da karşı çıkın, ama kendi ülkesinin hapishanelerinden çıkan 97 tabutu ağzına almayanların, düşüncenin zorla, tecritle yokedilmek istenmesine sesini çıkarmayanların **demokratlıkla hiçbir ilgisi olamaz.**

Faşizmin üzerine giydirilmeye çalışılan demokrasi örtüsünü çoktan ölümlerimizle lime lime ettik. Nasıl ki, kimse artık katliamcı devlet gerçeğini gizleyemezse, siz de F tiplerine karşı çıkmadan demokrat olduğunuzu iddia edemez, **"bu ülkenin sorunlarını ben çözerim"** yalanı söylemezsiniz. **Demokratlık zulme karşı olmaktır.** Zulmün en büyüğü F tiplerinde yaşanıyor.

Şimdi demokratinin miheng taşıdır F tipleri.

Susarak oligarşiyle ve emperyalizmle ne kadar uyum sağlayacağınızın mesajını verebilirsiniz; ama ne gerçekten hak ve özgürlükleri savunabilir, ne demokrat olabilir ne de halka bir mesaj verebilirsiniz.

Halkımız geleceğini; hak ve özgürlüklerin olduğu, zulmün son bulduğu demokratik bir Türkiye'de görüyor. Zulüm düzeninin değişmesini istiyor.

Zulme karşı çıkmayan, bu halkın geleceğini de temsil edemez. F tiplerini ağzına almayan; iktidar ol-sam aynı zulümleri yaparım diyordur kısaca.

*

Siyaset yapanlar bilir ki;

siyaset bilimi, hiçbir sorundan, görmezden gelinerek kurtulamayacağını öğretir. 2 yıla yakındır süren direniş karşısında devletin durumu, hükümet partilerinin durumu tam da böyledir.

Siz de, F tiplerinden şimdi kaçabilirsiniz, ama kurtulamazsınız. Tabutlarımız sizi bir gölge gibi takip edecektir. F tipleri ve F tiplerindeki ölümler, siyasi olarak, vicdani olarak ağır bir yükür omuzlarda. Her ölüm haberinde biraz daha binecek yük omuzlarınıza.

*

Kendisine sol, sosyalist diyen partiler için bu gerçekler çok daha kaçınılmaz olarak karşılarındadır.

Nasıl ki, IMF'den sözsetmeden halkın yoksulluğuna çözümlerinin hiçbir anlamı ve gerçekçiliği olmazsa, **F tiplerinden** sözsetmeden hak ve özgürlükler alanında söylediklerinizin de inandırıcılığı yoktur. İçinde F tiplerinin yeralmadığı "demokratikleşme programları"nın demokratiği de tartışılır demektir.

Hak ve özgürlükler adına bu ülkedeki en temel konular ne genel ifadelerle geçirilebilir, ne de devletin icazetine sığınarak üzerinden atlanabilir. Örneğin, Kürt sorunu böyledir, F tipleri böyledir. Ve bunlar aynı zamanda devlet nezdinde "sakıncalı" konulardır. Düzen için sakıncalı olandan uzak durarak, düzene kendinizi kabul ettiremezsiniz. En fazla, ötekilerden farkınız azalır!

Sol, sosyalist, demokrat olmanın ölçütleri sistemin temel politikalarının karşısında halktan yana politikalarla çıkabilmektir. F tipleri bu politikaların başlarında yeralmaktadır.

*

Sorun ortada ve ölümlerimizle büyüyor.

Bütün partilere soruyoruz; F tipleri konusunda ne diyorsunuz? Biz de düşüncenin tecritle, basıkıyla, katliamla değiştirilmesini savunuyoruz mu diyorsunuz, yoksa düşünceye özgürlüğü mü savunuyorsunuz?

İşkenceli ölüm demek olan tecriti suskunluğunuzla siz de savunuyor musunuz, yoksa hiçbir insan tecrit altında yaşamaya mahkum edilemez mi diyorsunuz?

Cevabınızı 97 şehidimize, 500 gazimize, 65 milyon halkımıza vereceksiniz.

Aysel Çelikel Koltuğunda Hangi Kimlikle Oturuyor?

- Bilim insanı ve aydın tavrı -

- ◆ **Bilim insanı; ezenlerin devletin yönetimindeki bir ülkede devlete muhalif olmak zorundadır.**
- ◆ **Bilim insanı; nerede olursa olsun, ne zaman olursa olsun, gerçeğin, bilimin, halkın çıkarlarının yanında olmak zorundadır.**
- ◆ **Bilim insanı; ülkesinde yaşanan sorunlara "ne yapalım, bu bir devlet politikası" deme lüksüne sahip olmadığı gibi, böyle bir anti-bilimsel açıklamayla kimliğini koruyamaz.**

Adalet Bakanı Aysel Çelikel bilindiği gibi bir öğretim üyesi, yani **bir bilim insanı**. Aynı zamanda Adalet Bakanlığı öncesinde kimi yayınlarda yer alan yazılarında açıkladığı düşünceleriyle, üniversite kürsüsünde aldığı tavırlarla **bir aydın**.

Çelikel, şimdi "*tecritin olmadığını*" anlatıyor, bir bilim insanına hiç de yakışmayacak kabalıkta ve anti-bilimsel ifadelerle F tiplerindeki tutsakların "*kendi kendilerini tecrit ettiklerini*" söyleyebiliyor.

Soru kendiliğinden geliyor; acaba Aysel Çelikel'in çünkü düşünceleri mi değişti, yoksa bakanlık kapısından girişte bilim insanı ve aydın kimliği, oradan çıkana kadar terk mi edildi? Ya da şöyle soralım; bir bilim insanı, bir aydın bulunduğu yer ne olursa olsun, hangi zamanda olursa olsun kimliğini, düşüncelerini nasıl savunacak?

Bu tartışma bir yanılla Türkiye'de aydın, bilim insanı kimliği, kişiliği tartışmasıdır doğal olarak.

Devlet Politikası ve Aydın

F tiplerinin "devlet politikası" olduğu üzerine Sami Türk'ten çeşitli kişi ve kurumlara kadar çokça şey söylendi. Doğrudur da!

Ancak bu, aydının, bilim insanının bu politika karşısındaki tavrında zerre kadar değişiklik yapmaz.

Şimdi Aysel Çelikel, bir bilim insanı olarak;

"*bu bir devlet politikasıdır, askerler istemiyor, devlet karşı çıkıyor, bir şey yapılamaz*" deme hakkına sahip midir? Bunun, Sami Türk gibi, "sayıları şu kadar kaldı" diye çetele tutmaktan, "öle öle nasılsa biterler"

hayaliyle ölümleri izlemekten bir farkı kalır mı?

Tersine, bilim insanı olmak da burada ortaya çıkar. Devletin karşı çıkmadığı yerde zaten ne aydının direnişine, muhalif tavrına gerek vardır, ne de hak ve özgürlükler konusunda ya da toplumu ilgilendiren başka konularda mücadeleye gerek vardır; devlet zaten bunları veriyordur.

Bugün bunun tam tersi bir durum söz konusuysa, ki öyledir, bilim insanının görevi bilimin, hukukun, gerçeğin gösterdiği yoldan devleti karşısına alarak yürüyebilmektir. Bunun bedelleri elbette olacaktır. Göze alınmadığı yerde zaten aydın kimliğinin de bir anlamı yoktur.

Ne diyor Aysel Çelikel; *"bu bir toplumsal sorundur."*

Bilimsel bakabilen her insanın görebileceği bu gerçeği görüyor. Görülmeyecek gibi değil;

büyük bir katliam ve vahşet...

97 ölüm, 500 sakat bırakılmış insan...

F tiplerinden yükselen baskı ve işkence çılgınlıkları...

2 yıla yaklaşan ölümüne bir direniş...

Barolardan, tabib odalarına, mimar-mühendislerden insan hakları kuruluşlarına kadar neredeyse bütün demokratik kurumların, aydınların, tutuklu yakınlarının, içeriden tutukluların basbas bağırduğu bir tecrit gerçeği...

Elbette "toplumsal bir sorundur" F tipleriyle ortaya çıkan bu tablo.

Peki sonrasında ne diyor aynı bilim insanı; *"niye sürdürdüklerini anlamıyorum... Avrupa da destekliyor... F tiplerinde sorun yok... bırakın..."*

Bilimin sorunu çözme yöntemi bu mu? Aydın tavrı böyle mi oluyor? Sorunu yoketmek yerine, sorunu dile getirenlerin yokolmasını beklemek mi bilim insanının tavrı?

Sorunu şöyle ya da böyle bilimsel olarak ortaya koyuyor ama çözüm noktasında kimlik bir kenara bırakılıyor, bunun yerine devletin resmi düşünceleri tekrarlanıyor.

O zaman yazımızın başlığındaki soru Aysel Çelikel'in cevaplama gereken bir soru olarak ortaya duruyor demektir.

Halkların tarihi onurlu bilim insanı, aydın tavrılarıyla yani zengin deneyimlere, örneklerle tanışıklık etmiştir. Kuşkusuz, kendine bu sıfatları yakıştıranlar bu örnekleri bilirler. Zulüm iktidarlarının göstermelik mahkeme kürsüleri bilim adamlarının, aydınların onurlu savunmalarına, son anla-

rına kadar doğru bildiklerini savunma cüretlerine tanıklık etti.

Siyasi, ekonomik bir çok konuda olduğu gibi, aydın kimliğinde de, "Türkiye'ye özgü" çarpık bir tanım geliştirilmek, bu tanım herkese kabul ettirilmek isteniyorsa, orada ne aydın kalır, ne bilim adamı. **Aydın olmak**, generallerin iktidarına göre şekillenemez. Gücü yeter, sonuç alır ya da alamaz; ama resmi politikaya karşı mücadele eder aydın, doğru bildiği yöntemlerle kavgasını verir. Vermiyorsa ve hele o resmi politika böylesi bir tabloyu ortaya çıkarmışsa, koltukta oturulan her saat, o politikaya hizmet etmekten başka bir anlam taşımaz.

Aydın, hayır! ben bu zulmün vitrini olmayacağım, diye bütün dünyaya ilan eder, devletin baskı ve zulüm politikalarını rahat uygulayabilmek için vitrine yerleştirdiklerinden olmaz. Bunun, eli kollu bağı oturmaktan daha büyük bir vebal olduğunu bilir.

Birşeyler yapıyor gibi görünmenin, çeşitli kurum ve kişilerle yapılan görüşmelerde verilen geçiştirme cevapların pratik hiçbir anlamı yoktur. Aysel Çelikel kendini aldatabilir bu konuda, ama tarihi ve halkı asla. Gerçekler, devlet tersini söylüyor diye değişmez. Zulüm gerçektir, tecrit gerçektir, ölümler gerçektir, tüm bunların sorumluları da kendi gerçekleriyle ortadadır.

*

Adalet Bakanı Aysel Çelikel nezdinde, bilim insanı ve aydın tavrını, bütün bilim insanları, aydınlar tartışmak durumundadır. Bu tartışma bir yanılla 12 Eylül cuntasına karşı ve sonraki yıllarda en büyük tepkinin, en onurlu tavrın sergilenmesi gereken üniversitelerimizden neden üç beş cılız sesle sınırlı kaldığının da cevaplarını verecektir. Bugün YÖK gibi bilimi yokeden bir kuruma karşı bütün üniversitelerde neden ayağa kalkılmadığının nedenlerini de ortaya koyacaktır.

Bu tartışma, aynı zamanda, bunca baskıya, hak ve özgürlük ihlaline, savaş çığırtkanlığına karşı aydınlarımızın içinde bulunduğu durumu da açıklayacaktır.

BU GÜRUH MU BİZİ YÖNETECEK?

Burjuva politika sahnesinde dahi ülkemizde bugüne kadar görülmedik entrikalar, ayak oyunları yapanlar, milletvekili pazarları kuranlar, her an birbirlerini satacak ahlaka sahip olanlar mı yönetecek?

Hiçbirinin ne siyasi, ne ekonomik hiçbir programa sahip olmadığı, Amerikancı, IMF'ci partiler mi yönetecek?

Bir o partinin kapısını, bir ötekinin kapısını tam bir güruh gibi aşındıran koltuk düşkünleri mi "milletin vekili" olacaklar?

Ne seçim kararları, ne seçimi erteleme girişimleri, ne ittifaklar hiçbir şey düzenin krizine çare olamaz.

Yaşanan süreç; bütün maskelerin düştüğü, burjuva politikacıların, partilerin bütün çirkefliliği, çıkarıcılığı, halk düşmanlığı, kişiliksizliğiyle halkın karşısında olduğu bir süreçtir.

YÖNETEMEZLER!

Hiçbirinin yüzünde maske yok, hepsi gerçek yüzleriyle karşımızda duruyorlar. Ağzlarından çıkanları bir yana bırakıp, yüzlerine, gözlerinin içine bakmak bunu görmek için yeterli. Bir çok yönden buna dahi gerek kalmadığı durumlarsa halkla alay edercesine alenileşti.

Bir iki, üç beş değil, sürüler halinde, yüzlerce milletvekilinin seçildiği partileri terk ederek koltuğu garantilemek için başka partilere akınlarını izliyoruz. Orada olmuyorsa aynı kişiliksizlerin bir başka partinin kapıları önünde dilediklerine tanık oluyoruz.

Durmadan parti değiştiren ve bu nedenle adı "Fırıldak Kubi"ye çıkan, her gittiği partinin en keskin savunucusu kesilebilen Kubilay Uygun şimdi bir tane değil yüzlerce. Bütün parlamento milletvekilleriyle, partileriyle "Fırıldak Kubi"ye dönüştü. Esasen özlere döndüler.

Kendine demokrat, liberal, milliyetçi, ulusalcı ya da başka sıfatlar yakıştıran partilerin halkın gözünün içine bakarak nasıl entrikalar çevirdiklerini, siyaset adına

"ya tutarsa" diye yaptıkları hamleleri tercüme etmek bile gereksiz. O kadar kaba, o kadar aleni şekilde yapılıyor ki bütün bunlar "kumarbaz" olan sadece Mesut Yılmaz değil. Siyasetin tümü kumara dönüştü; kumarda her türlü hilenin zemini vardır.

*

Yaşananların tek kelimeyle ifadesi **KRİZ**, yönetememe krizi.

Emperyalistlerin ve işbirlikçi oligarşinin isteğiyle erken seçim kararının alınmasından, bunun için DSP'nin bölünmesine, yeni hükümet kurma senaryolarından Dervişli "birlik" yaratma arayışlarına kadar tümü düzenin krizini aşma hamleleriydi.

Bugünkü tablo, tam tersine krizin daha da **derinleştiği**, gerçekte bir bataklık olan burjuva siyaset sahnesinden politikadan anlamayan insanların dahi içini dışına çıkaran mide bulandırıcı kokuların ortalığa saçıldığı bir sürece dönüştü.

Bu tablo karşısında, halkımızın düzen partilerine güvensizliği dün bir ise, bugün rahatça iki oldu diyebiliriz. Seçimde (yapabilirlerse!) şu

Daha Çok Katil, Hırsız Bekleyin!

Meclis tescilli katillerle, namlı dolandırıcılar, hırsızlarla doluydu. Bunca ilkesizlik, çürümüşlük içinde belirlenen listelerden seçilecek milletvekillerinden daha fazla kontracı, daha fazla katil, daha fazla hırsız, arsız, dolandırıcı bekleyin.

“Vitrin” kaygısıyla ön plana çıkarılmasalar da yarınki mecliste tek tek isimleriyle, sicilleriyle tümü halkın önüne gelecektir. Çünkü düzenin bunlara ihtiyacı var, düzen bunların üzerinde ayakta duruyor. Bu devletin en muteber kişilerinin en fazla katliam yapan, en büyük soygunları gerçekleştirenler olduğu binlerce kez kanıtlanmışken, özel olarak listelerdeki isimleri bakmaya bile gerek yok!

ya da partinin iktidara gelmesi, halka dayatılan çaresizlik sayesinde verilen oylar da bu gerçeği değiştirmeyecektir. “Al birini vur ötekisine” anlayışı çok daha billurlaşmıştır halk nezdinde.

Oligarşinin **en büyük korkusu** da bu değil mi? Halkın düzenden ve düzenin temsilcisi kurumlardan, partilerden umudunu kesmesi değil mi?

*

İttifak arayışlarıyla, son dönem gündeme getirilen seçim barajını düşürme tartışmalarıyla ortaya çıkan bir başka gerçek de, düzen partilerinin özellikle Kürt milliyetçi hareketini, HADEP’i meclise sokmamak için yükselttikleri barajda kendilerinin de boğulacakları korkusudur.

Oligarşi, düzen için alternatif olabilecekleri bugüne kadar kendi elleriyle bölüp parçaladı, vurup dağıttı, gereletti; şimdi alternatifsizlik krizi yaşıyor.

Partiler de bugüne kadar barajın korunmasını savunageldiler, bugün kendileri barajın altında geziniyor.

Barajın düşürülmesinin tartışılması bile, o sürekli propagandasını yaptıkları “bölücülüğü engelleme”nin, koltuk sözkonusu olunca nasıl unutulduğunun kanıtıdır.

*

Burjuvazinin sözcülerinin dahi “*bu kadar da olmaz*” dediği düşkünleşmeye hiçbir “siyasi partiler yasası”, hiçbir “Seçim kanunu” çare olamaz. Yaşananları parti içi demokrasinin olmadığıyla, seçim yasasıyla, partiler yasasıyla açıklamaya çalışanlar bu nedenle yanılırlar.

Sorun, sistemin kendisidir.

Sorun, ekonomik olarak IMF’ye göbekten bağımlı, siyasi olarak çürümüşlüğü hakim olduğu sistemdedir.

Ve hiçbir parti, bu sistemi değiştirecek ne güce, ne programa, ne ideolojiye sahiptir.

Aksine ne kadar ideolojisiz olduklarıyla, ne kadar “merkezci” olduklarıyla övünen partiler vardır karşımızda.

Renksizlik, ideolojisizlik öylesine boyutlu ki, küreselleşme diye diye “sağ-sol ayrımı artık yok” propagandası yapanlar bile bu durumdan yakınır hale gelmiştir. Siyasi olarak küreselleşme savunucularının yarattıkları zemin üzerinde yükselen partilerin başka türlü olması mı

bekleniyordu?

*

Peki bu tablo nasıl değişir?

Bu tablonun değişmesi, düzenin kökten değişmesi demektir. En küçük bir kiri pası kalmayacak şekilde bu düzeni temsil eden bütün kurumların hücrelerine kadar parça parça edilmesi demektir.

Devrim demektir!

Halkın iktidar olması, kendi kendini yönetmesi demektir.

Başka çözümler öneren varsa, bu düzen içinde kalarak, AB’ye girerek ya da başka düzeniçi yollarla halkın sorunlarının çözüleceğini, ortalığa saçılan pisliğin temizlenebileceğini söyleyen varsa; YALAN söylüyordur. Şu ya da bu nedenle bu çürümüş asalak düzenin sürmesinden yanadır.

Etiketlerinde “sol” ya da “sağ” yazıyor olmasının hiçbir kıymeti yoktur.

Kökleri Dışarıda!

IMF’nin gönderdiği Kemal Derviş en “önemli” açıklamalarını sürekli olarak Amerika’dan yapmakla biliniyordu.

Anap Genel Başkanı Mesut Yılmaz da siyasetteki hamlelerini çoğunlukla Brüksel’deyken yapıyor. Kimi zaman bunu “teknoloji şovlarıyla” telekonferans yöntemleriyle, kimi zaman da basın aracılığıyla gerçekleştirdi.

Akıldaneleri neredeyse oradan akıl aldıkça konuşuyorlar. Kökleri dışarıda. Ama sanmayın ki, ötekilerin kökü içeride. Direk ya da dolaylı olarak Amerika’ya, Avrupa’ya bağlanmayan, onların gözlerinin içine, verecekleri işarete ve onaylarına bakmayan bir tek düzen partisi bilen var mı? Yok!

“Baykal muhaliflerini biçti...” (basından)

BU KAFA İKTİDAR OLURSA...

Bütün partilerin milletvekili aday listeleri 11 Eylül günü açıklandı. Koltuğuna yapışan siyasetçilerin seçimi erteletme hesapları tutmazsa, partiler bu isimlerle halkın karşısına çıkacaklar ve “buyurun seçin” diyecekler. Bırakın halkı, parti delegelerinin bile listelerin belirlenmesinde en küçük bir söz sahibi olmadığı listelerdeki katilleri, soyguncuları, arsızları, hırsızları, uğursuzları ayrıca değerlendireceğiz. Biz sadece **CHP listelerinin hangi kafanın ürünü** olduğuna bakalım.

Deniz Baykal’ın hazırladığı listede, bugüne kadar Baykal’a muhalif, karşısına genel başkanlık için aday olarak çıkan isimlerden hiçbiri yok. Bilinen muhalifler olmadığı gibi, muhtemel muhalifler de yok.

Kimin vekil olacağının halk açısından hiçbir kıymeti yok, çünkü seçildiklerinde halk adına yapacakları bir şey de yok. Bugüne kadar olmadığı gibi, bugünkü CHP ile hiç olmayacaktır.

Muhaliflere Ölüm!

Baykal’ın sloganı bu. Hikmet Çetin’den, Ertuğrul Günay’a, Adnan Keskin’den Altan Öymen’e, Hurşit Güneş’e kadar Baykal’a muhalif olarak bilinenler liste dışında kaldı. Denilebilir ki, bu isimler düzene mi muhalif? Değil elbette, ama Baykal’a muhalif, bu da yeterli bir neden.

Düşünün, **böyle bir kafa ülkeyi yönetse**, o ülkede **muhalif güçlere yaklaşımı nasıl olur?**

Kendi partisinde tasfiyelerle, ayak oyunları ile sağladığı ortamda bunları yapıyorsa, iktidar gücünü ele geçirdiğinde muhaliflere karşı ne yapacağı sır değildir. Bir de siz buna, kendini sermayeye, devlete ispat etme çabasını eklerseniz, karşınıza çıkacak kafa yapısının 19 Aralık’ı yapanlardan, hak ve özgürlük isteyenleri meydanlarda coplatanlardan, F tiplerini ölümeylerine döndürenlerden hiç bir farkının olmadığını göreceksiniz.

“Hukuk, İnsan Hakları” Diyene De GEÇİT YOK!

Partisindeki düzenlemeyi de buna göre yapıyor Baykal. Listeye alınmayanlardan biri de Manisa’da işkence davasındaki ve buna benzer ihlallerdeki ta-

vırlarıyla bilinen **Sabri Ergül** de var.

Bu da en az kendine muhaliflerin “biçilmesi” kadar bilinçli bir politikanın ürünü ve tek örnek değildir. Egemen güçlerin desteğini ilk kez bu kadar arkasına aldığı düşünün CHP, egemenlerin hoşuna gitmeyecek en küçük bir “aykırılık” istemiyor. Düzene, **merak etmeyin işkencelere, infazlara sesimizi çıkarmayacağız**, Susurluk’un sürdürülmesinin yanında olacağız mesajı veriyor.

IMF’ye Eleştiri Yasağı

Bu ülkede siyaset yapıp da IMF’den tek kelime söz etmeden halkın karşısında saatlerce konuşabilmek büyük maharet ister.

CHP’nin ilk mitinginde, Antakya’da bu oldu. Ne Baykal, ne dünün “IMF karşıtı” Bayram Meral ne de IMF memuru Derviş tek kelime etmedi. CHP hiçbir şekilde IMF’ciliğine halel gelsin istemiyor. **Konuşsa ne diyecek?** IMF’yi eleştiremez, IMF memuruyla seçime gidiyor, IMF’nin propagandasını yapamaz, halk IMF politikalarıyla inim inim iniyor. Hiçbir şey söylemeyerek IMF’ciliğini unutturma politikası izliyor Baykal. Ama ne gizleyebilir, ne de unutturabilir.

Baykal Kimin Erktesi Olacak?

Baykal’ın model aldığı İngiltere Başbakanı **Tony Blair**, kendi halkınca **“ABD’nin fino köpeği”** denecek kadar ABD’nin erktesi olduğunu kanıtladı. Son Bush-Blair görüşmesi ve Irak’a, “BM Güvenlik Konseyi kararı olmasa bile, ABD’yle saldırıya katılacağız” açıklaması yapması karşısında **“Yeni Sol”**cular ne diyor acaba? Blair bu konuda Avrupa Birliği organlarını da “tanımıyor”. Savunulan böyle bir hukuksuzluk, Amerika’nın kuyruğundaki bir kişiliksizlik midir? **“Liberal sol sentez”** dedikleri uydurma tam da böyledir.

CHP’nin olası iktidarında tablonun çok farklı olmayacağını şimdiden söylemek kehanet sayılmaz. Muhalifleri yokeden, hukuk, insan hakları diyenleri susturan, işkencelere sahip çıkacağı güvencesini veren, IMF’ye toz kondurmayan... bir kafanın yapacağı başka bir şey olabilir mi?

CHP’ye verilen her oy, işte bu kafanın ülkeyi yönetmesine verilecek oydur.

Seçim ve ittifaklar;

ilkesizlik, fırsatçılık, faydacılık... Ne ararsanız bu pazarda...

Sadece, ilkelere yok, halkın çıkarları yok, demokrasi yok, demokratiklik yok... Seçim pazarında bunları bulamazsınız.

nin veya solculuğunun, programının ne kıymeti var? Demek ki hepsi göstermelik. Demek ki hepsi, vazgeçilebilir...

Ecevit'e bakın; önceki seçimlerde islamcı tabanın oyunu almak için hoşgörülü laiklik sloganını u-

Gelişmeleri

"yakından" izleyenlerin başını döndürecek kadar hızlı bir trafik vardı bu kez partiler arasında.

Bu trafik öylesine hızlı ve siyasal açıdan o kadar karışık ve gelişkiydi ki, kimin kimle ittifak yapacağına-yapabileceğine dair tahminde bulunmak yalnızca kahinlik olurdu.

İlkelerin, programların olmadığı yerde, hangi verileri esas alıp tahmin yapılabilirdi ki?

Sağ'da da, sol'da da durum birbirinden farksızdı.

Mesela, Saadet Partisi, bir bakıyorsunuz HADEP'le ittifak görüşmeleri yapıyor. Sonra bir bakıyorsunuz, Muh-sin Yazıcıoğlu'nun BBP'siyle ittifak arıyor. HADEP nerede, BBP nerede, SP nerede? Ama farketmiyor.

Aynı şey HADEP cenahında gözüküyor. Bir bakmışsınız, YTP'yle ittifak arıyor, olmadı CHP'yle... Hadi YTP-CHP birbirine yakın diyelim... sonra SP'yle, ANAP'la ittifak arayışları! Olmadı, sonra ÖDP'yle, EMEP'le...

DYP-DTP ittifakına bakın mesela. Sabah başka bir açıklama "ittifak yapıyoruz", öğlen başka bir açıklama "yok yapmıyoruz", sonra akşam üzeri Çiller-Bayar yan-yana, memleket çıkarlarından söz edip "bu vatan için bir-leştik" edebiyatı... Arada ise, tahmin edersiniz, ne vatan, ne halk yok, sadece koltuk pazarlığı vardı.

Anketlerin barajın altında gösterdiği herkes, bir yerlere koşuyor, birileriyle "güç birliği" yapmaya çalışıyor. O birilerinin ideolojisi, programı hiç önemli değil, yeter ki koltuk pazarlığında anlaşma sağlansın.

Eğer şu veya bu ittifak olmamışsa, bilin ki, tek neden, koltuk anlaşmazlığıdır, başka hiç bir şey değil.

360 derecelik yelpazesi olanın ilkesi mi kalır?

Yani kısacası, neredeyse 360 derecelik bir yelpaze içinde, herkes birbiriyle ittifak birlik görüşmeleri yapıyor. Bu kadar geniş yelpazeye "açık" olanların ilkelerinin, sağcılığı-

durmuştu, şimdi islamcı tabandan umudu kalmayınca sol ve milliyetçi tabandan oy çalmak için "ulusal sol" kavramını uydurdu.

Allah şaşırtmasın!

Elbette "seçim ittifakı" denilen şey, programın her satırında, tüm ideolojik görüşlerde anlaşmak değildir. Farklı yaklaşımlara sahip olanlar da ittifak yapabilirler. Ama bu kadar "farklı"lık da olmaz. Parlamentoya girmek için bu kadar ilkesizlik, belkemicsizlik de olmaz.

Bakın, sol cemahtan biri şöyle yazabiliyor mesela:

"Solda birlik diyen sosyal demokratlardan DSP-YTP ve CHP arasındaki ayrıcalığı anlayanlar beri gelsin de-rim. Bu anlamda bir bütünün parçalarıdır. Buna rağmen HADEP, ÖDP, EMEP gibi partilerle ülkenin demokratikleşmesi için bir araya gelseler ve ortak bir si-yasi program belirlseler, Türkiye'nin geleceği ne ka-dar net olur. O zaman uluslararası sorunlar da kendili-ğinden çözüm bulur."

Kim yazmış, ismi mevzu bahis değil. Mevzumuz, koltuk ve parlamento tutkusunun nasıl insanları şaşırttığıdır. Bu satırların sahibi kendini devrimci olarak niteliyor; sonra kalkıp, DSP-YTP-CHP-HADEP-ÖDP-EMEP ittifakını oluşturup, bu ittifaktan da ülkeyi demokratikleşmele-rini bekliyor.

Türkiye'de bir devrimcinin DSP-CHP'nin içinde oldu-ğu bir ittifaktan Türkiye'yi demokratikleştirmesini bek-lemek, artık her türlü dengenin ve ilkenin ve ideolojinin kaybedildiği bir sağlıksızlık durumudur.

Türkiye'de acaba bunların imzasının, katkısının olmadığı bir katliam var mı?

Sonuç; koltuk HERŞEY diyenler için, ilkeler, ideolojiler, vatan ve halk HİÇ BİR ŞEY'dir.

Kimliklerini Gizleyen Bu Doktorlar Kim? Kim Bu Yaka Kartı Olmayan Katiller?

Ankara'da bir hastane var; belli bir bölümü işkencehaneye çevrilmiş. Bu işkencehanedeki işkenceciler, emniyet müdürlüklerindeki "meslektaş"larından farklı olarak, tiril tiril beyaz önlükleriyle dolaşıyorlar.

Ama bunlar da, aynı işkenceci polis meslektaşları gibi, isimlerini gizliyorlar.

Hastanedeki diğer doktorlar, her hastanede olduğu gibi, her doktorun yaptığı ve yapmak zorunda olduğu gibi, isimlerinin yazılı olduğu yaka kartı taşıyorlar. Bu işkenceci doktorlar hariç!

Ölüm orucu direnişçilerinin tecrit ve işkence altında tutulduğu bölümde görevli doktorlar, yaka kartı takmıyorlar.

Takmıyorlar; çünkü orada doktorluk değil, işkencecilik yapıyorlar.

Burası Ankara Numune hastanesi. Daha bir hafta önce orada, Fatma Tokay Köse, **zorla müdahale işkencesi altında** şehit düştü.

Geçtiğimiz günlerde, aynı yerde ölüm orucu direnişçisi Talat Şanlı'ya müdahale edildi; o da artık yüzlerce direnişçi gibi, yaşayan bir öl, sakat kaldı. Aynı yerde direnişçi Serdar Karabulut'a müdahale edildi; Karabulut, hala zorla müdahale işkencesi altında.

BURASI BİR İŞKENCEHANE;

Burası Nazi Doktoru Mengele'nin izinden yürüyen beyaz önlüklü işkencecilerin ini.

Adı Numune işkencehanesi.

Bakin şu tabloya; bakin ve karar verin: Bu bir hastanede rastlanabilecek bir tablo mudur?

"Kapıda iki asker, odada bir asker vardı. Kardeşim (Fatma Tokay Köse) çırlıçıplak soyulmuş, üzerindeki çarşaf ve yatağı kusmuk ve kandan su gibi ıslaktı..."

Sol eline bir kan torbası bağlı idi. Sağ eline bazı ci-hazlar bağlanmıştı. Ayrıca sağ eli yeşil bir bez ile ran-zaya bağlanmıştı. Ellerinde damar açmak için olsa gerek delik değişik edilmişti. Sağ kalçasında zaten var olan yara iyice açılmıştı. Üç gün önce yaptığım pansu-mandan sonra hiç pansuman edilmemişti.

Kardeşimin ayakları bir süreden beri çok şişmişti. Ayrıca ayaklarını tam olarak uzatamıyordu. Bu duru-ma rağmen özellikle ayaklarının şiş kısımlarına gele-cek şekilde bir zincir vurulmuş ve zincir ranzaya bağ-lanmıştı. Zincir ayaklarındaki şişliklere denk geldiğin-

den zincirler etine gömülmüştü."

Bu tablonun yaratıcıları doktor olabilir mi, tekrar soruyoruz?

BU "DOKTORLAR" SUÇLARININ BİLİNCİNDEDİRLER.

Yaptıklarının doktorluk değil,

İŞKENCECİLİK olduğunun farkındadırlar.

Böyle olduğu için YAKA KARTI TAKMIYORLAR.

Suçlarını bildikleri için kimliklerini gizliyorlar.

Tutuklu hükümlü yakınları, direnişçilerin ne halde olduğunu görüp durumu eleştirdiklerinde, bu "dok-tor"ların verdiği cevap da son derece karakteristiktir: **"Nereye şikayet edersen eti"** Hiç bir şekilde kovuşturulmayacaklarından, cezalandırılmayacaklarından, yaptıkları "iş" in zaten devletin bilgisi ve onayı dahilinde olduğundan emin olan işkencecilerin onyıllardır şubelerde tekrarladığı bir sözdür bu.

Sağlık Bakanlığı'nı, Tabipler Birliği ve Ankara Ta-bip Odasını, Numune Hastanesi'nin bu bölümünde sü-rekli veya geçici görev alan bütün doktorların **isimle-rini açıklamaya çağırıyoruz!**

Açıklanmaması, orada yasadışı, insanlık dışı bir iş yapıldığının kanıtı olacaktır. Bilgileri dahilinde olup da bu isimleri açıklamayanlar da, bu işkenceciliğe onay veriyor veya göz yumuyor demektir.

ANKARA NUMUNE İŞKENCEHANESİN'DE, İŞKENCE SÜRÜYOR

Suç aleni olduğu için, işkence suçunu işleyenler, kendi suçlarının bilincinde oldukları için, bu işkence-hanede tutulan tutuklu ve hükümlülerin hiç biri **avukatıyla** görüştürülmez.

Bunlara hipokrat yeminini hatırlatmanın bir anlamı yoktur. Çünkü onların asıl beyinleri, dü-şünceleri işkencecidir. Onlara karşı tavır, bir iş-kenceye ve işkenceciye karşı tavır şeklinde olmalıdır.

İşkenceye karşıyım diyen herkesi, en başta da doktorla-rı, "tıp" adına, "doktorluk" kisvesiyle yürütülen bu işken-ceye dur demeye çağırıyoruz.

TAYAD'lı Aileler

Toplama Kampına Çevrilmiş Hastanede Bir doktor; bir subay...

Doktor, tutsağın sağlığından, subay, tutsağın güvenliğinden sorumlu... Doktor, muhtemelen **hümanist** ve muhtemelen **demokrat**; Subay muhtemelen **vatansever**... Ve elbirliği halinde, zorla müdahale işkenceleriyle bu ülkenin en gözüpek, en fedakar vatanseverlerini yetkirmeye çalışıyorlar.

Unutmuşlar yeminlerini. Taşındıkları üniformaların anlamını, misyonunu unutmuşlar. Şimdi başka bir "görev"leri var onların: Elleriye teslim edilen tutsağı, ya öldürecek, ya yaşayan ölü haline getirecekler.

Bir subay, bir doktor; Numune Hastanesi'nin işkencehanesinin baş işkencecileri. Açlığın 400'lü günlerinde, ayağa kalkıp yürüyemeyecek durumdaki tutsağı yatağa zincirlemek onların işi. Tutsağı kan ve irin içindeki yaralarıyla, günlerce pansuman yapmadan yatırmak, beyaz önlüklünün hipokrat yeminine uygun! Zinciri, tutsağın kütük gibi şişmiş bacağına sımsıkı sarmak, haki üniformasının vatanseverliğine uygun!

Hastanelerde ve F tiplerinde yarattıkları koşulları hatırlayın ve şu satırlara gözetin:

"Hepiniz bir toplama kampındasınız... Kampın bir tek çıkışı vardır: Krematoryum bacası! Bizim için hiçbiriniz, hepiniz, insan sayılmıyorsunuz, değilsiniz... Tümünüzü gerektiği gibi yetiştirip hizaya getireceğiz. Yakında hepiniz buna tanık olacaksınız. Sizin gibi düşmanlarımıza nasıl acımasız, merhametsiz, sert olduğumuzu göreceksiniz. Topunuzu krematoryumlarda kül edip savuracağız. Çocuklarınızı, eşlerinizi, ailenizi unutun..." (Böyle Buyurun Gaz'a, Tadeusz Borowski)

Bu sözler, Nazilerin yaptığı Auschwitz Toplama Kampına girişte, getirilen tutsakların yüzüne karşı söylenen sözlerdi.

F tiplerine atılan, "zorla müdahale için" hastanelere kaldırılan tutsaklar, aynı koşullarla, aynı dayatmalarla, aynı zihniyetle karşı karşıyadırlar.

Nazi toplama kamplarının da yönetici kadroları subay ve doktorlardan oluşuyordu.

Krematoryumlara gönderilecekleri "doktorlar" belirliyor, gerisini subay ve askerler hallediyordu. Bu arada Nazi doktorları, tutuklular üzerinde sayısız "tıbbi deney" yapma imkanı da(!) bulmuşlardı.

Doktorlar!

Nazi doktorları mı olacaksınız?

Bayrampaşa Hapishanesi'nin C-1 koğuşunda "hayat kurtaran" katliamcıların hayat kurtarmasından ne farkı var yaptığınızın? 20 hapishanede 28 tutsağı "hayata dönüş" adına katledenlerden ne farkınız var?

Otomatik silahlar, gaz bombaları yerine, enjektör kullanıyor olmanız mı?

Subayları

Böyle mi koruyup kollayacaksınız vatani? Vatanseverlik, devrimcileri katletmek mi? Bu işkenceciliğin ve IMF düzeninin bekçisi olmaya daha ne kadar devam edeceksiniz? Veya yaka kokartlarınıza Nazi amblemlerini ne zaman takacaksınız?

Türk Tabipler Birliği'ne

Numune'deki İşkencecilerin

Birliğinize Üyeliği Devam Ediyor Mu?

Fatma Tokay Köse adlı ölüm orucu direnişçisinin Ankara Numune Hastanesi'nde hangi koşullarda bulunduğu, direnişini kırmak için başvuru "zorla tıbbi müdahale"nin nasıl aleni bir işkenceye çevrildiğini geçen sayımızda ayrıntılarıyla yayınladık.

Fatma Tokay Köse'nin yakınları doğrudan kurumuna başvurdular.

Ankara Numune Hastanesi'ne kaldırılan tutsakları, Nazi kampları koşullarında yaşatan, asgari sağlık koşullarını bile sağlamayıp, sadece ve sadece bir işkenceci gibi ölüm orucundaki tutsağın direncini kırmayı düşünen doktorlar hakkında geçen haftadan bu yana herhangi bir soruşturma başlattınız mı?

Başlatmayı düşünüyor musunuz?

Ankara Numune'de "tıbbi müdahale" adına yapılanların "tıpla", doktorlukla ilgisi olmadığı kanısında mısınız? Yoksa, tersini mi düşünüyorsunuz?

Bu soruların cevabını tutsaklar, tutsak yakınları ve tüm kamuoyu bekliyor.

Bu sorulara şu veya bu biçimde bir cevap vermekten, herşeyden önce, kendi meslek onurunuz açısından kaçınamazsınız.

MHP'den Sami Türk'e "Örgüte Yataklık" Suçlaması

SAMİ TÜRK DE "YATAKÇI"!

MHP'li Şevket Bülent Yahnici, "Öcalan'ın F tipi-ne nakledilmesi" isteğiyle yaptığı basın toplantı-sında, **yeni ve eski Adalet Bakanları** ile **Başbakan Ecevit** hakkında suç duyurusunda bulundu.

"Buradan **savcılarımızı göreve çağırıyorum**" di-yen Yahnici şöyle dedi: "Görevlerini kötüye kul-lanmışlardır, görev ihmali vardır, hatta **yasadışı örgüte yataklık yapılmaktadır**. Eski, yeni Adalet Bakanları, Başbakan, İmralı Savcısı; hangisi so-rumluyse suç duyurusunda bulunuyoruz."

*

Sami Türk, "**ucuz politika, demagoji**" cevabı verdi.

Peki, bugüne kadar kendisinin aynı demagoji-lerle, aynı ucuz politikayla suçladıklarının sayısını hatırlıyor mu?

Hatırlamaz! Çünkü devlet adına yapıyordu bü-tün bunları. Şimdi aynı devletin faşist partisi ona karşı yapıyor. Faşist parti dediğiniz de böyle ol-malı işte!

Bütün dünya tanık oldu ki; Sami Türk'ün F tip-lerine karşı çıktı diye, katliamı lanetledi diye, ken-dini eleştirdi diye, devletin resmi politikalarına karşı çıktı diye "**örgüte yardım yataklık**" suçlaması ile dava açmadığı, tehdit etmediği hiçbir muhalif kişi, kurum, örgüt, aydın, hukukçu kalmadı. Der-nekler kapattırdı, sendikaları dağıttı, aydınları sus-turdu, "hukuk" diyen savcılar dahi sürgün etti.

Türkiye'de hak ve özgürlükleri savunan kim varsa F tipleri nedeniyle oligarşinin, en başta da Sami Türk'ün hedefi haline geldi.

Dava açmadık kimseyi bırakmadılar ki, **şimdi de birbirine düştüler**.

Siyasi malzeme ya da başka bir nedenle, hiçbir önemi yok! "Yardım yataklık" denilen suçlama o kadar ucuz, o kadar sıradan ki, devlet adına bu kadar katliamı yapan, bu kadar işkencenin altına

imza atan da devletin has par-tisi tarafından aynı suçlamaya maruz kalabiliyor.

"Yardım yataklık" suçlama-sıyla tutuklanan, cezalar veri-lenlerin nasıl bir keyfilikle kar-şı karşıya oldukları buradan bellidir.

*

"Etme bulma dünyası" de-miyoruz, çünkü Sami Türk me-rak etmesin, hiçbir şey çıkmaz bundan.

O, katliamcılığıyla, işkence-ciliğiyle, 97 yakınımızın ölümlerinin altına attığı imzayla, 500'e yakın insanımızın hafızalarını yo-kederek Susurluk devletine kendini fazlasıyla **is-patladi**. "İş bitene kadar" hiçbir şey olmaz, sonra-sında ne olacağını görmek için ise, bu devletin ar-şivlerinde bolca kullanılıp çöplüğe fırlatılan kontra şefi, tetikçi, bakan, başbakan kayıtlarına bakmak yeterlidir.

*

Evlatlarımızı birlikte katlettiler, katliamlarını kadeh tokuşturarak birlikte kutladılar, çıkar he-sapları için içine girince birbirini yemeye başladılar.

Ahlaka bakın, kültüre bakın, koltuk düşkünü çıkarcılara bakın; bunlar mı bizim yakınlarımızı eğitecekler? Bu kültürü mü öğretecekler insanla-rımıza?

Bu kültürün, bu kişiliklerin karşısında bizim gencecik kızlarımız, oğullarımız var. Günlükleri-miz, Hamidelerimiz var. Ağızlarından çıkan her kelimesiyle, ölen her hücresiyle bu ahlakı, bu düş-künlüğü ezip geçen kahraman çocuklarımız var.

11 Eylül 2002

TAYAD'lı Aileler

Kadınlardan tecrite protesto

Direnişte son şehitlerin tümünün kadın olması nedeniyle İHD'li kadınlar 6 Eylül'de siyah giysiler giyerek Galatasaray Postanesi önünde eylem yap-

tılar. Adalet Bakanı Aysel Çelikel'e, tecritin kaldırılmasını isteyen ve siyah zarflar içinde yeralan mektuplar gönderen kadınlar, Aysel Çelikel'in "kendilerini tecrit ediyorlar" açıklamasının da gerçeği yansıtmadığını belirttiler.

Her Rapor Daha Fazla Ölüm

CPT'nin yayınladığı her raporda şehitlerimizin sayısı artıyor. Son raporu 97. şehitle karşıladık. Oligarşi her rapordan güç alıyor; "Avrupa da destekliyor" açıklamalarıyla zulüm tablosunu unutturacağını, kabul ettireceğini hesaplıyor. Ne oligarşi bu tabloyu unutturabilir, ne de Avrupa demokratlık maskesi takabilir!

İlk raporu onlar verdiler. Daha 1996 yılında, "hücre hapishaneler yapın" dediler.

AB'nin "insan hakları" maskeli kuruluşu, CPT'nin referansı ile yapıldı.

Açılışı, büyük bir katliamla gerçekleştirildi. Hapishanelerin maltası cesetlerimizle doldu.

Sonra raporlar birbirini kovaladı. CPT'nin (Avrupa Konseyi İşkenceyi Önleme Komitesi) her raporunda şehitlerimizin sayısı büyüdü. Her rapor oligarşiye; "iyi yoldasınız, devam edin, F tiplerinden memnunuz" diyordu.

Avrupa'nın memnuniyetinden **güç alan** oligarşi içerde, dışarıda katletmeye devam etti. CPT rapor yayınladıkça oligarşi bir işaret fişegi görür gibi daha pervasız saldırdı.

"İşkenceyi önleme" adına uygun olsun(!) diye aralara serpiştirilmiş birkaç eleştirinin de hiçbir kıymeti olmadığı çok geçmeden anlaşıldı.

Oligarşinin Adalet Bakanları her direnişinin şehit düşmesinde **"AB de destekliyor"** açıklamaları yaptı. Bu nakarat tam **97 kez tekrarlandı**. "Avrupa da destekliyor öyleyse katletmeye devam edebiliriz" diyen faşizmin en büyük desteğinin Avrupa ve onun CPT'sinin raporları olduğu tartışmasıdır.

CPT'nin geçtiğimiz hafta yayınlanan **yıllık genel raporunda** da gelenek değişmedi.

CPT: "Katletmeye Devam"

CPT raporunda özetle, F tiplerine ilişkin Sami Türk'ün yaptığı yasal düzenlemelerin **"olumlu bulunduğu"** belirtildi ve tutukluların "dış dünya ile bağlantılarının sağlanmasının memnuniyet verici olduğu" vurgulandı.

CPT'nin tek eleştirisi ise *"bütün tutukluların ortak aktivitelere katılmasının sağlanması"* yönündeydi. Ama bunun nasıl olacağı bir yana, ardından hemen eklemeyi unuttu; *"tutuklular da, ortak aktivitelere katılma konusunda istekli davranmalı."*

Raporda söylenenin Türkçesi şu; Ölümler, işkenceler, tecrit, sakatlıklar... hiçbir şey sesimiz çıkmaz, katletmeye devam edebilirsiniz.

Tecrit en ağır koşullarda uygulanırken, "dış dünya bağlantısı" nasıl kurulmuş? Sami Türk telefon hakkı vermiş. Spor salonu ve iş atölyelerine gidebilirler denilmiş...

Peki bunlar **neyin karşılığında** olacak? Düşüncelelerinden vazgeçersen, yani rehabilite olursan, devlet gibi düşünür, emperyalizme biat edersen. CPT'nin "memnun olduğu" bütün bu düzenlemelerde **"bir eğitim programına katılıyor olmak"** şartının tek anlamı bunlardır.

"Direnmekten Vazgeçin"!

"Demokrasinin beşiği" Avrupa, "insan haklarının kriteri" Avrupa; sen en doğal hakların kullanılmasını nasıl düşünce değişikliğine bağlarsın diye sormuyor; tutsakların direnişi bırakmasını istiyor. Zulme karşı direnmenin diyor.

"İstekli davranmanın" bir tek anlamı var; direnişi bırakmak. Yani **düşünce değişikliğini kabul etmek**.

Bir kez daha Avrupa'nın demokratlığının, özgürlük anlayışının sadece kendisi gibi düşünenler için geçerli olduğu ortaya çıkıyor.

Ölümlerimizden Avrupa Da Sorumlu

Direniş Avrupa'nın gerçek yüzünü de teşhir etmeye devam ediyor. Her ölümden tabutlarımız AB kapılarına da diziliyor. Avrupa, ölümlerimizden dolayı değil, doğrudan sorumlu durumdur. Yaptığı F tipleriyle, yayınladığı her raporda, yaptığı her açıklamada verdiği destekle zulmün büyümesinden direk sorumludur.

Böyle bir Avrupa'nın üzerine tek bir kelime dahi edemeyeceği şey; insan haklarıdır, demokrasidir, hukuftur. Bu konuda artık yüzünde maske dahi kalmamış, sömürgecinin öteki yüzü, katliamcı yüz çırılçıplak ortaya çıkmıştır.

CPT'nin son raporunun tek anlamı da, bu konudaki son vesika olmasıdır.

direniş ve enternasyonalizm

İrlanda Cumhuriyetçi Sosyalist Partisi (IRSP), ülkemizde sürdürülmekte olan büyük direnişte, ölüm orucu savaşçısı Gülnihal Yılmaz'ın şehit düşmesinin ardından, IRSP Başkan Yardımcısı Peter Urban imzalı bir açıklama yayınlayarak, tutsağı olan tüm örgütlerin, birer haftalık dönüşümlü Açlık Grevi yapması çağrısında bulundu.

“DHKP-C'nin direnen savaş tutsaklarına sahip çıkılmalı” denilen çağrıda, hiç bir örgütün bu sorumluluktan uzak duramayacağı şu sözlerle vurgulandı: *“DHKP-C ile aynı düşünmeyebilirsiniz, kendinizi M-L, Komünist, Anarşist, Troçkist, Maoçu veya başka bir şekilde ifade ediyor olabilirsiniz ama bu DHKP-C'ye sahip çıkmamanın gerekçesi olmamalıdır.”*

Yaptıkları çağrı doğrultusunda, IRSP'nin askeri kanadı olan **INLA (İrlanda Ulusal Kurtuluş Ordusu)** mensubu Savaş Tutsaklarının bir haftalık dönüşümlü açlık grevine başlayacaklarını duyurdular.

Başta, iki yıla yaklaşan direnme savaşı boyunca, duyarlılıklarını ve desteklerini **“yorulmadan, kanıksamadan”** sürdüren **İrlanda** ve **Yunan** halklarının, devrimci, yurtsever örgütlerinin dayanışması olmak üzere, dünyanın dört bir yanında gerçekleştirilen irili-ufaklı dayanışma eylemleri, enternasyonalizmin ölmediğinin bir kanıtı olarak tarihteki yerlerini aldılar.

Ülkemizdeki büyük direnme savaşı da, Filistin halkının işgal altındaki kahramanca direnişi de, hiç kuşku yok ki, dünya halklarının daha büyük bir desteğini hakediyor. Bu yetersizlik; tüm “ulusal” sınırları ekonomik ve askeri zoruyla çiğneyip aşan em-

peryalizm karşısında, dünya halklarının daha güçlü enternasyonal örgütlenmelere ihtiyacı olduğunu gösteriyor. Enternasyonalizm, elbette, bir örgütlenme sorunundan da önce, bir ruh ve anlayış sorunudur. Dünya soluna onyıllardır musallat olan revizyonist çizgi ve SSCB'nin yıkılışından sonraki savrulmalar, bu ruh ve anlayışı büyük ölçüde zayıflatmıştı. Direnişimiz, bir bakıma, dünya solunda bu anlayışı yeniden canlandıran bir işlev de görüyor:

Dünya halklarının enternasyonalist dayanışmaya ihtiyacı var. Dünya halklarının, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı direnişlerde gücünü birleştirmeye ihtiyacı var.

Aradaki kilometreler ne kadar çok olursa olsun, çeşitli ülkelerdeki direnişler, zaferler, yenilgiler, eylemler, sanıldığından çok daha büyük bir etki yaratıyorlar başka ülkeler ve halklar üzerinde. 1981'de İngiltere'nin Long Kesh Hapishanesi'nin H Bloklarında gerçekleştirilen ölüm orucunun 1984 Ölüm Orucumuz üzerindeki tarihsel etkisi yadsınabilir mi!

Amerikan emperyalizminin tüm dünyayı tehdit ettiği, devasa askeri gücüyle ve kurumlarıyla her türlü muhalefeti etkisizleştirmeye çalıştığı böyle bir dünyada, bu kadar büyük bir cüret ve iradeyle, böyle büyük bir fedakarlıkla sürdürülen direniş, Amerika'nın dünyayı teslim alamayacağını ilanıdır. Tüm dünya halklarına direnmenin mümkün olduğunu gösteren, birleşmenin zorunluluğunu gösteren **enternasyonal** bir çağrıdır.

Bu çağrı, dünyanın **öteki ucuna** da, **yanıbaşı-mızdakilere** de sesleniyor. Bu çağrı, yukarıda resmini gördüğünüz İrlanda sokaklarındaki panodan haykırıyor.

İrlanda Cumhuriyetçi Sosyalist Partisi'nden Bütün Devrimci, Sol Güçlere; **“Emperyalizme, Faşizme karşı olmak; Anadolu devrimcilerinin kararlı mücadelesini desteklemek için yeterli gerekçedir”**

İrlanda'nın bağımsızlığı için mücadele eden, İrlanda Cumhuriyetçi Sosyalist Partisi (IRSP) bütün dünyadaki ilerici, devrimci, sol, sosyalist güçlere yönelik bir açıklama yayınlayarak ülkemizdeki devrimci tutsakların direnişlerinin desteklenmesi çağrısı yaptı.

IRSP, Peter Urban (İrlanda Cumhuriyetçi Sosyalist Partisi, Uluslararası İlişkiler Sekreterliği) imzalı 31 Ağustos tarihli açıklamasında şöyle dedi;

YOLDAŞLAR

Biz, uzun bir süredir değişik Türkiyeli örgütlerin sürdürdükleri Açlık Grevi ve Ölüm Orucunda şehit düşen yoldaşlarla yakından ilgileniyorduk. Şu an Ölüm Orucunu sürdüren sadece DHKP-C'dir ama buna rağmen Ölüm Orucunda ölenlerin sayısı endişe verici bir şekilde artmaktadır.

Bu nedenle, sürmekte olan ölüm orucuna dikkat çekmek ve Ölüm Orucunun sona erdirilebilmesi için Türkiye devletini taviz vermeye zorlamak amacıyla **uluslararası dayanışmanın ve eylemliliğin artırılması** gerektiğine inanıyoruz.

Ölüm Orucunun zaferle sonuçlandırılabilmesi için daha önceden Türkiyeli devrimcilerle dayanışmak için açlık grevleri yapmış olan **INLA** (İrlanda Ulusal Kurtuluş Ordusu) üyesi Savaş Tutsakları ile görüşmeler yaptık. INLA Savaş Tutsakları Ölüm Orucu ile ilgili yapılacak yeni uluslararası dayanışma eylemliliklerine **katılacaklarını** ve bunun için dünyada siyasi veya savaş tutsağı olan tüm örgütlere çağrı yapılmasını istiyorlar.

INLA Savaş Tutsakları dünyadaki tüm devrimci hareketlerin tutsaklarının dönüşümlü olarak birer haftalık Açlık Grevi yapmaları önerisinde bulunuyorlar. Her hafta bir örgütün tutsakları Açlık Grevi yapar ve bayrağı bir hafta sonra sıradaki örgüte bırakır. Bu şekilde eğer bu çalışmaya yeterli sayıda örgüt katıldığında; bu taktik destek açlık grevi aylarca sürdürülebilir. Değişik örgütlerin destek açlık grevlerinin kolektif propagandası aynı zamanda Türkiye'deki tutsakların mücadelesine daha geniş bir ilgi ve destek sağlayabilir.

Siyasi ve savaş tutsakları olan tüm örgütleri, bu uluslararası dayanışma eylemine katılmaları için kendi insanlarıyla diyalog kurup, gönüllü katılımcıların listesini çıkartmasını istiyoruz.

Bu konuda hızlı davranmak ve zaman önemlidir. Bu kampanyayı **21 Eylül'de başlatmak istediğimiz** için tüm örgütlerin cevaplarını 21 Eylül'e kadar bize iletmenizi rica ediyoruz...

Bu çalışmaya katılmak için **illa da DHKP-C çizgisini** her açıdan desteklemeniz gerekmiyor. Örgütünüz kendisini Marksist Leninist, Anarşist, Troçkist, Gueveracı, Sendikalist, Maoçu vs şeklinde ifade ediyor olabilir. Ama **emperyalizme, faşizme ve Türkiye'deki gibi baskıcı devletlere karşı olmak; Anadolu devrimcilerinin bu kararlı mücadelesini desteklemek için yeterli gerekçedir...**

Tüm Dayanışma Duygularımla,

Peter Urban

İrlanda Cumhuriyetçi Sosyalist Partisi,

Uluslararası İlişkiler Sekreterliği

Batasuna'ya Destek Sürüyor

İspanya devletinin kapattığı Batasuna partisine destek eylemleri sürüyor. 9 Eylül'de bağımsız Bask sloganları atan 3 bin kişi San Sebastian kentinde gösteri yaptı. Gösteride yapılan konuşmalarda, Franco döneminde hiçbir yasal kuruluş yokken de siyasi mücadelenin kesilmediğine vurgu yapılırken, eylemde konuşan 93 yaşındaki Elvira Matia, **“bağımsızlığımızı kazanana kadar kavga sürecek, 90 yıldır mücadele ediyoruz, bugün de durmayacağız”** dedi.

Nepal Gerillasından Baskın

Nepal Komünist Partisi (Maoist) gerillaları başkentin 160 km yakınındaki bir karakola düzenledikleri baskında **40 polisi öldürdü**, 19'unu yaraladı. Nepal içişleri bakanlığından yapılan açıklamada ayrıca 11 polisin de kayıp olduğu belirtildi.

Tüm Partilere!

**infazlar,
kayıplar,
işkenceler,
faili
meçhuller,
katliamlar,
F tipleri...**

gündeminizde mi?

**Cevabınız
EVET'se
Ne
Yapacaksınız?
HAYIR'sa
NEDEN?**

Önümüzde seçim var. Erteleme manevraları sürüyor olsa da, artık ok yaydan çıkmıştır, üç-beş ay önce veya sonra bu seçimler yapılacak.

Peki "**ne yapacak**" seçilenler?

Ekonomide, siyasette, haklar ve özgürlükler konusunda, programları nedir?

Dahası, bir programları **var mı?**

İşte bu soru, alenen arada kaynatılmaya çalışılıyor. Kaba, genel üç beş slogan, vitrine çıkarılmış bir kaç isimle geçirilmeye çalışılıyor.

Bu partiler neye talip?

HERŞEYİ OLDUĞU GİBİ SÜRDÜRMEYE Mİ?

**TÜRKİYE'NİN İKİ TEMEL SORUNU
AÇLIK VE ADALETSİZLİKTİR**

Herşeyin olduğu gibi sürdüğü Türkiye, **kan gölünün ortasındaki** Türkiye'dir.

Sadece son 12 yıl içinde, onbini aşkın **faili meçhul** yaşandı bu ülkede. Binlerce **kayıp** yaşandı aynı dönemde. Yüzlerce insan **işkencehanelerde** öldürüldü. Binlerce kişi, sokak ortalarındaki ev ve işyerlerindeki **infazlarda** öldürüldü. 1995'den bu yana, **hapishanelerin** maltaları kan gölüne döndü.

1990 başlarından bu yana akan kan nasıl unutulabilir?

Açlığın nasıl önleneceğine ve adaletin nasıl sağlanacağına dair söyleyecek sözü olmayanlar, bu ülkeyi yönetmeye talip olamazlar!

Onbinlerce faili meçhulün, infazların, kayıpların hesabını soracağını söyleyemeyenler, bunların bu ülkede bir daha yaşanmayacağını söyleyemeyenler, bunları **sürdürecektir** demektir. Bunun başka hiç bir anlamı yoktur.

Türkiye'de 1987, 1991 seçimlerinde bile, işkencenin, 12 Eylül'den hesap sormanın sözü daha çok ediliyordu. Düzen partilerinin, yerine getirmemiş olsalar dahi, bu konularda vaatleri vardı. Bugünkü durum, hiç bir partinin ülkemizdeki kan gölünü ağzına dahi almaktan kaçışı, **MGK'nın** düzen partilerini, icazetçi partileri nasıl bir hizaya soktuğunun ifadesidir.

TÜM BUNLAR GEÇMİŞTE Mİ KALDI?

Bakın parti liderlerinin konuşmalarına; bir tekinin ağzında bunlar yok. Bir teki Susurluk'tan söz etmiyor. Sanki bunlar bu ülkede yaşanmamış gibi... Bunlar adeta **"kapanmış bir sayfa"** gibi görülüyor. Bizim de öyle görmemiz isteniyor.

Diyelim ki, faili meçhullerin çoğunu **Hizbullah** yapmıştır. Peki o zaman Hizbullah'ı eğiten, onun önünü açan, onu soruşturmayan "devlet kurumları"nı, yetkilileri yargılayacak mısınız?

Peki devletin resmi görevlilerinin gerçekleştirdiği infazlar, katliamlar, onları ne yapacaksınız? Yoksa... zaten kapatılmış olan bu dosyaları, ilelebet kapalı kalmaya mı bırakacaksınız?

İşkencehanelerden, hapishanelerden cesetler çıkarken, İstanbul'un göbeğinde, bir gecekondu semtinde TV kameralarının önünde katliamlar düzenlenirken, "devletin sorumluluğu" altındaki tutsaklar diri diri yakılırken ve diri diri yakanlar hakkında en küçük bir ceza verilmezken, kanın durduğunu, bu politikaların sona erdiğini kim söyleyebilir?

IMF POLİTİKALARINI SÜRDÜRENLER AÇLIĞA DA ZULME DE SON VEREMEZİ

Ekonomi ve siyaset birbirine bağlıdır. Ekonominde, baştan IMF programlarına uyacaklarını açıklayan partilerin, demokratik alanda da IMF'den bağımsız bir şey söylemesi mümkün değildir.

Bir parti, eğer, IMF'nin programını uygulayacağı diyorsa, zulüm politikalarını da sürdürmek zorundadır. IMF politikalarını sürdüreceği bir partinin dökülen kanın hesabını sorması, infazların, katliamların, işkencecilerin sorumlularına yargılayıp onların **"ellerini soğutması"** mümkün değildir. İnfazcılar, işkenceciler, katliamcılar, IMF'ye ve IMF'cilere yine lazım olacaktır.

Birkaçı dışında esasen seçimlere giren "yeni" partiler de yoktur. Mevcut partilerin çoğunluğu, Susurluk politikalarını bizzat uygulayan, bu politikalara onay veren partilerdir. Onların infazlardan, katliamlardan, faili meçhullerden söz etmesi, kendi suçlarından söz etmeleri gibidir.

Bir çok düzen partisinin aday listelerinde, Susurluk politikalarını uygulayan kontra şefleri yer almaktadır. Her ne kadar içinde bulunulan "AB makyajlı" döneme uygun olarak bunlar vitrinde fazla öne çıkarılmasalar da, el altında bulundurulacak kadrolar olarak aday listelerine yerleştirildikleri açıktır.

SOL, SOSYALİST, DEMOKRAT OLDUKLARINI SÖYLEYEN PARTİLERİ

Düzen partilerinin bunları anmaması, unutmaması ve unutturmak istemesi son derece anlaşılırdır.

Bu dosyaları açamazlar. Çünkü açtıkları her dosyada, kendi suçları ve sorumlulukları da çıkacaktır karşılına.

Bu dosyaları açamazlar. Çünkü oligarşinin temsilcileri faşizmden başka hiç bir biçimde yönetemez.

Peki, bu zulmün, şu veya bu oranda mağduru olan, üyelerini işkencelerde, faili meçhullerde kaybeden, mağduru olmasalar bile, özgürlükleri savunduklarını söyleyen partiler neden sözünü etmiyorlar bunların?

Genel ve soyut bir **"zulme karşı olmayı"** seçim bildirilerine koyarak geçiştirilebilir mi bunlar?

Neden **"hesap soracağız?"** diyemiyorsunuz?

Bunu söylediğiniz anda, oligarşinin icazetini kaybedeceğinizden mi korkuyorsunuz?

İcazet altında girdiğiniz bir parlamentoda, icazet dışında bir şey yapabilir misiniz?

Böyle bir ülkede, bunları gündeme getirmek, bunların varlığını bile anmamak, yüksek sesle "hesap sorulacağını" haykırmamak, daha baştan düzene teslim olmaktır.

Bunların varlığını bile ağızlarına alamayanlar, halkın başka hiç bir sorununun çözümüne talip olamazlar.

Bunlardan söz edilmeden, bunu seçim mücadelesinin bir parçası yapmadan sol, sosyalist, demokrat da olunamaz.

Mazlumlar adına soruyoruz...

Acılı anneler, eşler adına soruyoruz...

Mezarlıkları dolduran ölülerimiz adına soruyoruz...

Adalet adına soruyoruz!

Ne yapacaksınız?

Akan kan, aktığıyla, ölenler öldüğüyle mi kalacak? Katliamcıların yaptıkları yanlarına kar mı kalacak? İşkenceler, infazlar, katliamlar, tecritler devam mı edecek?

KINIYORUZ:

Bu ADALETSİZLİĞİ yaratanları kınıyoruz!

Bu AÇLIĞI yaratanları kınıyoruz!

Halkın KANINI DÖKENLERİ kınıyoruz!

Bir çok kurum, 11 Eylül'ün yıldönümü vesilesiyle "terörü ve şiddeti kınayan" açıklamalar yaptılar. "Bir kez daha bu vahşi saldırıyı kınıyoruz... Bu saldırı bir insanlık suçudur" dediler.

Emperyalistler, onların işbirlikçileri, tekelci patronların örgütleri, Amerikancı düzen örgütlerinin bunları söylemesinde ne şaşılacak ne de yeni bir şey var. Fakat bu açıklamaları ve "kınamaları" yapanların içinde "insan hakları" kuruluşları da, kendilerine sosyalist diyenler de, halkların özgürlüğü için mücadele ettiklerini söyleyenler de var.

Yüz defa, bin defa kınayabilirsiniz. Şiddetin nedenini görmezden geldiğiniz sürece, siz ne kadar çok "kınırsanız kınayın", şiddet varlığını sürdürecektir.

Sağcı, dünyaya egemen sınıfların gözünden bakan bir yazar bakın ne diyor: "Hangi ülke olursa olsun halkının maddi ve manevi ihtiyaçlarını en asgari ölçüde karşılamazsa, terör asla sona ermez... Yoksulluk ve terörizm yapışık ikiz kardeşlerdir." (M. Necati Özfatura, 24 Haziran 2002, Türkiye gazetesi)

Bu cümlede "terör"ün yerine, halkın şiddetini koyarsanız, doğru bir tahlil çıkar ortaya.

Aynı yazar sözlerini şöyle sürdürüyor:

"Açlığa ve sefaletle terk edilmiş bölgeler terörün jeopolitik bataklığıdır. Gelişmiş ülkeler hükümrانlık yerine sorumlu davranmazlarsa terör asla önlenemez."

Aynı küçük değişiklikle, yine doğruyu okursunuz. Ama sonundaki cümle, gerçekleşmesi mümkün olmayı söylüyor. "Gelişmiş ülkeler sorumlu davranmazsa..." diyor yazar.

"Gelişmiş ülkeler" dediği emperyalistlerdir.

Emperyalistlerin "sorumlu" davranmasını beklemek, istemek, emperyalizm ve kapitalizm gerçeğini bilmeyenlere veya onun niteliklerini görmezden gelenlere mahsus bir safdilliktir.

"Emperyalizmin değiştiğini" vazedenler de, yıllardır Özfatura ile aynı şeyi söyleyip durdular. Emperyalizm artık değişmişti, eski emperyalizm değildi, dünyanın çeşitli bölgelerine insan haklarını savunmak, demokrasi götürmek için müdahale ediyordu, artık diktatörleri desteklemeyecekti vs. vs.

"Kıyamet" er geç kopacak!

11 Eylül eylemlerinin yıldönümüyle ilgili geçen sayımızdaki yazıda da özellikle vurguladığımız şuydu: Tartışılması gereken 11 Eylül eyleminin biçimi, nasıl yapıldığı değildir.

Bakın 11 Eylül yıldönümü yazılarına ve tartışma programlarına; El Kaide, Bin Ladin, yıkılan ikiz kuleler... gizli servisler, komplolar...

Oysa; ABD dünyanın her yerinde, 11 Eylül eylemlerine neden olan ekonomik, askeri, siyasi politikalarını sürdürüyor... ABD uçakları bombalar yağdırmaya, ABD'nin eğittiği kontra örgütlenmeler infazlara, katliamlara devam ediyor... Amerikan tekelleri dünyayı vahşice yağmalamaya devam ediyor.

İşte bu zulüm ve yağma, dünya halklarının büyük bir bölümünü sefaletle sürüklemiş, tepesinden tırnağına adaletsizlik akan, "birilerinin yiyecek birilerinin baktığı" bir dünya yaratmıştır.

Hatırlanacaktır, 11 Eylül eylemlerini burjuva basının büyük bölümü "kıyamet günü gibi" diye vermişti. Çok güzel bir halk değişimidir: "birilerinin yiyecek birilerinin baktığı" bir dünyada

"kıyametin kopmasının" objektif koşulları her zaman vardır. Bu kıyamet, tekil eylemlerle değil, emperyalizme karşı büyük halk savaşlarıyla kopacaktır.

"Kıyamet" in kopmasının kaçınılmaz olduğunun rakamlarını vereceğiz aşağıda.

Açlığın ve adaletsizliğin tablosu, emperyalizmin değişmediğinin çürütülemez kanıtıdır

Rakamlar belki sıkıcıdır, ama gerçeğin çıplak yansıtıcısıdır.

11 Eylül eylemleri ve sonrasında ABD'nin dünyaya savaş ilanıyla "dünya nereye gidiyor?" sorusunu soranların tartışması gereken de işte bu rakamların ortaya koyduğu dünya gerçeğidir.

Her gün aklıktan 24 bin insan ölüyor. Bunların 18 bini beş yaşın altında.

Basit, yalın, çıplak bir gerçek: Her gün 24 bin kişi aklıktan ölüyor.

Kimin aklıktan öldürdüğü de tartışılmayacak kadar açık bir gerçek.

Her gün 24 bin kişiyi aklıktan öldürenler, şiddet, terör üzerine bir söz söyleme hakkına sahip olabilir mi? Her gün 24 bin kişiyi öldürenler, 4 bin kişinin ölümü üzerine şu veya bu ülkeye savaş ilan etme hakkına sahip olabilir mi?

Akıl, mantık, izan ve adalet buna evet demez.

Her yıl ölen 12 milyon çocuğun yüzde 55'in ölüm sebebi yetersiz beslenmedir.

Çocuklarımıza yaşama hakkı vermeyen bir dünya düzeninde başka hakları tartışmanın anlamı var mı? Yaşama hakkı, her hukukta en temel hak sayılmaz mı? En temel hakkın çiğnendiği yerde, ne yapacaksınız?

Yaşama hakkını nasıl kazanacaksınız?

"Gelişmiş ülkeler" in insafı, vicdanlı davranmasına mı bel bağlanacak?

Evet, cevap verin: Her yıl yaklaşık 7 milyon çocuğumuzu öldüren sefalet nasıl ortadan kaldırılacak?

"Gelişmiş ülkeler" de, lüks restoranlar, "yemek artıklarının yoksullara ulaştırılması" için bir organizasyon oluşturmuşlar. Aynı proje, yakında ülkemizde de uygulanmaya başlanacmış.

BÖYLE Mİ ÇÖZÜLECEK SORUN?

Çözülür mü? Aklınız ve vicdanınız evet, böyle çözülür diye mu?

Afghanistan'da kişi başına yıllık gelir 300-400 dolar. Aiken, ABD'de 30 bin dolar.

Bu adaletsizliğe kim razı olabilir?

"Bizim adımıza değil"

11 Eylül eylemlerinde yakınlarını kaybedenlerin oluşturduğu bir grup, yıldönümü vesilesiyle yaptıkları açıklamada, ABD'nin 11 Eylül'ü kendi saldırganlığını meşrulaştırmak için kullanmasını eleştirdiler. Ailelerin açıklamalarında şöyle diyorlar:

11 Eylül'ün yıldönümünde, o gün kaybettiğimiz yakınlarımızı düşünüyor ve onlar, adlarına yapılmış olanlar hakkında neler düşünüyorlardı, merak ediyoruz.

Savaşa doğru bu gidiş hakkında ne düşünüyorlardı?

11 Eylül'de olanlarla hiçbir kanıtlanmış ilişkisi olmayan Irak'ın "terörizme karşı savaş" adına istila edilmesi daha fazla Amerikan askerinin, daha fazla sivilin ölmesi anlamına gelecek.

11 Eylül'ün yıldönümünün daha fazla savaş ve şiddetli haklı gösterme yolunda kullanılmasını engellemek için yardımınıza ihtiyacımız var..

11 Eylül'de ölenlerin ailelerinden oluşan

BARIŞÇI YARINLAR İÇİN ON BİR EYLÜL AİLELERİ

Hemen tüm Afrika, Asya ülkelerinde kişi başına yıllık gelir, 1000 doların altında. ABD'de 30 bin dolar! Adalet mi bu?

"Kuzey Amerika, dünya nüfusunun **yüzde 5**'ini barındırıyor, dünya kaynaklarının **yüzde 27**'sini tüketiyor." Adalet mi bu?

"Asya-Pasifik, dünya nüfusunun **yüzde 56,5**'ini barındırmamasına karşın, dünya varlıklarından yapılan üretimin **yüzde 36**'sını; Afrika, dünya nüfusunun **yüzde 12,4**'ünü barındırmamasına karşın, dünya üretimin yalnız **yüzde 5,4**'ünü tüketmektedir."

ABD'de kişi başına **8051 birim enerji** tüketilirken, hemen tüm yeni sömürgelerde bu oran 500-1000 birim enerji arasında değişiyor. Enerji tüketiminin refah seviyesinde belirleyici ölçülerden biri olduğunu düşünürsek, dünya halklarının ABD'ye tepkisi için esaslı bir neden daha ortaya çıkar.

Son verilere göre dünyadaki dolar milyarderlerinin sayısı ise 400'e yükseldi.

Bunlardan sadece üçünün geliri, tüm Afrika kıtası ülkelerinin gelirine eşit. Dünyanın kaymağını bu 400 tekkelci aile yiyor.

Ve dünyada 2 milyar 800 milyon kişi, günlük 2 dolar-dan az, 1 milyar 200 milyon kişinin günlük geliri 1 dolar-dan az bir gelirle "yaşamaya" çalışıyor.

Çoluk çocuk çalışın. Dolar milyonerleri sefahat için de yaşasın!

"Dünyada 5-17 yaş arasındaki her 8 çocuktan biri fiziksel, ruhi ve ahlaki zararları ihtiva eden işlerde çalıştırılmaktadır." Kakao, kahve, çay, pamuk, kauçuk sektöründe çalışanların yüzde 30'u çocuktur. Bangladeş, Pakistan, Hindistan ve Filipinler'de çocukların çoğu okul yerine 1 doların altında işyerlerinde çalışmaktadır. ABD çiftliklerinde 14-17 yaş arası 126 bin çocuk çalışmaktadır. Modern tarım sektöründe ölümle neticelenen kazalarda ölenlerin yüzde 42.7'si çocuktur. Dünyada çalışan çocuk sayısı 246 milyondur...

Dünyada her yıl fuhuş sektörüne 1.8 milyon kız ve erkek (5-15 yaş arası) katılıyor.

Bu da bir dünya gerçeği. Halklara açlık ve yoksullukla dayatılan bir başka yan da bu.

Çağdaş dünyaymış, uygar dünyaymış. Belki çok bilinmiyor, emperyalizmin medyasında çok konuşulmuyor, ama bu çağdaş ve uygar dünyada, her yıl yaklaşık 1 milyon çocuk, çeşitli biçimlerde alınıp-satılıyor. Bir bölümü, ev hizmetçiliğinde, bir bölümü işyerlerinde, tarlalarda, bir bölümü de fuhuş pazarında çalıştırılıyor.

Belki duymadınız; ama bu çağdaş ve uygar dünyada 27 milyon da köle var. Bildiğiniz köle. Hemen hemen bin yıl önceki koşullarda çalıştırılıyorlar. 1800'lerin sonunda, bir

kölenin fiyatı 1500 dolar civarındaydı. 21 yüzyılan çağdaş ve uygar dünyasında ise, kölelerin fiyatları birkaç yüz dolara düştü!

ABD'de ortalama yaşam süresi ise 78.5 yıl. Afganistan'da ise ortalama 40 yıl!

Kısacası, yaşamayın diyen bir dünya düzeni.

Kısacası, aç kalın, fuhuş yapın, ölün diyen bir dünya düzeni.

Dünyanın "baş belası" ABD

Rakamlar, daha da çoğaltılabilir. Çünkü dünyanın çelişkileri, adaletsizlikleri bitip tükenmek bilmiyor. Hayatın her alanında, dünyanın her köşesinde, bir başka adaletsizlikle yüzyüzeyiz.

Belki hatırlayacaksınız, daha önce de dergimizde aktarmıştık. The Economist adlı dergide şu tesbit yapılıyordu: "Son on yılda dünyadaki servetler ve eşitsizlik, benzeri tarihin hiç bir döneminde görülmemiş ölçüde artmıştır."

Yukarıdaki rakamlar da bunu anlatıyor.

ABD egemen sınıflarının bu adaletsizliği dünya halklarına kabul ettirmek için başvurduğu katliamları sayıp dökmedik bu yazıda.

Onlar da eklendiğinde, karşımıza dünya için gerçekten "baş belası" olan bir emperyalist çıkar.

Bu emperyalist, hiç kuşku yok, belasını bulacaktır.

GERÇEK: Amerikan imparatorluğu sömürgecilik ve katliamcılıktır!

SONUÇ: Halklar yaşayabilmek için imparatorluğa karşı direnecek, savaşıacaktır!

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi tarafından 11 Eylül eyleminin yıldönümü nedeniyle yapılan açıklama, yukarıdaki başlığı taşıyor. Parti'nin 14 Eylül 2001'de yaptığı açıklama-nın başlığı ise "Gerçeğe Çağrı" idi.

10 Eylül 2002 tarihli 22 No'lu Açıklamada, geçen bir yılın kısa bir muhasebesi yapılarak şöyle deniliyordu:

Geçen bir yıl, Amerikan imparatorluğunun terör, tehdit ve saldırganlığının en üst düzeye tırmandığı bir dönemdir.

Ve geçen bir yılın sonucunda, rahatlıkla söyleyebiliriz ki, Amerikan terörü, dünya halklarını teslim alamadı.

Geçen yıl, 11 Eylül'ün bir kaç gün sonrasında, tüm dünya, ABD'nin savaş çıkışları, teröre karşı mücadele hezeyanları altındaydı. Ülkeler, halklar, örgütler, inançlar, düşünceler bir bir "hedef" ilan ediliyordu. Bir yanıla "korkutucu" bir hava egemendi dünyaya. ABD tüm muhaliflerini silip süpüre-

cekti! Bu havanın etkisi altında, Avrupa emperyalistleri, iç çelişkilerini rafa kaldırıp ABD'ye tabi olmuş, İslamcılar, "11 Eylül eylemlerini müslümanların yapmış olamayacağını" kanıtlamaya soyunmuş; demokratlar, düzen solcuları "terörü, şiddeti kınama" kuyruğuna girmişlerdi.

Biz vardık yine Amerikan terörünün karşısında. Terör, şiddet, "siviller" demagojilerine pabuç bırakmadan; DÜNYA GERÇEĞİNİ koyduk ortaya. Ve herkesi bu GERÇEĞİ tartışmaya çağırdık.

... SUÇLU sandalyesinde AMERİKA vardı.

İdeolojimizin berraklığı ve siyasi cüretimizle, onu olması gerektiği yere oturttuk ve yargıladık.

Açıklama, gerçeğin tartışmasının herşeye rağmen sürdüğünü belirterek, bir yılın emperyalizm değişmiştir tartışmasını da bitirdiğini söylüyor:

"Sömürgeciliği ve katliamcılığıyla emperyalizm, dünya halklarının yüzyıldır tanıdığı emperyalizmdir. Değişmemiştir. Değişmesi onun varoluşuna aykırıdır. Esas olarak, başka güçlere bel bağlayan ve bu güçlerin yıkıldığı koşullarda, Amerikancı yeni dünya düzenine direnebilecek gücü kendinde bulamayanların emperyalizme teslimiyetlerinin kılıfı olan bu tartışma, bitmiştir.

Dünya, gerçeklerle yüzyüzedir."

100 savaş uçağı Irak'ı bombaladı ADI KONMAYAN SAVAŞ SÜRÜYOR

1991 körfez savaşından bu yana adeta rutin hale getirilen saldırıların sonuncusu ve son 11 yıl-daki en büyüğü geçtiğimiz hafta gerçekleştirildi.

100'e yakın Amerikan ve İngiliz savaş uçağı, Irak'ın Ürdün sınırına yakın bölgesindeki El Rutba bölgesine bombalar yağdırdı. Amerika "askeri hedefleri vurduğunu" söylerken, Irak, "sivil hedeflere saldırıldığını" açıkladı.

Saldırının askeri hedefe mi, yoksa yerleşim bölgelerine mi olduğu ikincil bir tartışmadır. Zira 1991'de Bağdat'ın tepesine bombalar yağdıran Amerika, o zaman da "askeri hedefler" açıklaması yapıyordu.

Esas tartışılması gereken; bu tür saldırıların ve bu sonuncusu olan büyük saldırının "rutin" bir operasyon şeklinde yansıtılması (ya da yansıtılmaması) ve böyle algılanmasıdır.

Peki, ABD'nin, İngiltere'nin **ne hakkı var** bu saldırıya? 100 uçaklık bir filoyla kimseye sormadan saldırıyorlarsa, daha **nasil bir saldırı** için BM kararlarından sözediliyor? Uluslararası hukukmuş, BM kararlarıymış hiçbirinin Amerika ve erketesi İngiltere için önemi yok.

Hiçbir savaşta görülmemiş şekilde, savaş resmi olarak bitmiş olmasına rağmen bombalamalar sürüyor. Ama burjuva medya, tartışmıyor bunu. Ege-

men sınıflar, Amerikancılar, Avrupacılar tartışmıyor. Sanki neredeyse her gün İncirlik'ten uçaklar kalkıp bir ülkeyi bombalamıyormuş gibi görmüyor, tartışmıyorlar.

Amerika bir yandan bombalıyor, öte yandan çok daha büyük saldırı için, türlü yalanlarla zemini hazırlanmaya çalışılan işgal hareketi için zemin hazırlanıyor, Irak'ın kendini savunamaması için hava savunma güçleri şimdiden yokediliyor.

ABD'den Hergün Bir Yalan

Irak'a saldırı için hiçbir meşru gerekçe, zemin bulamayan Amerika her gün bir yalanla çıkıyor dünyanın karşısına.

Biz sadece son **bir hafta içindeki yalanlara** bakalım, öncesini siz tahmin edin:

Bush; "Bu adam 11 yıldan beri kitle imha silahlarını yok edeceğini söyleyen ve bunu yerine getirmeyen kişidir."

Blair; "Saddam'dan ve kitle imha silahlarından gelen tehdit gerçek bir tehdittir."

Bush ve Blair; "Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu'nun (IAEA) yayımladığı son uydu fotoğraflarında Irak'ın eski nükleer tesislerinde yeni inşa faaliyetleri gözlemlendi."

IAEA Sözcüsü Mark Gwozdecky; "Bu konuda yeni bilgi ve raporumuz yoktur."

ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell; "Irak nükleer teknolojiyi ele geçirmeye kararlı."

Bir ABD'li Yetkili; "Irak 2001 ortasından beri yurtdışından zenginleştirilmiş uranyum yapımında kullanılacak binlerce teçhizat getirtmeye çalıştı."

Pentagon danışmanı Richard Perle; "11 Eylül saldırıların lideri Muhammed Atta, saldırıdan önce Saddam'la görüştü. Bu, hareket için bir gerekçe." (Atta'nın daha önce de Irak'ın Türkiye eski büyükelçisi ile görüştüğü söylenmişti!)

Yalanların arkası kesilmeyecektir. İstihbarat örgütüne, "11 Eylül'le Irak arasında bağlantı bulun" emri veren bir kafa için her türlü yalan amaçlarına ulaşmak için mübahtır.

Dünya halklarının iradesini yokeden, yoksayan politika da böyle şekilleniyor. 11 Eylüller işte bu pervasızlık yüzünden yaşanıyor.

Hem Katil, Hem Yargıç

Amerikan hukuku dediğiniz böyle olur;

ABD ordusunun 1 Temmuz'da Afganistan'da bir düğün evini bombalayarak çoğu kadın ve çocuk 48 Afganlıyı katletmesi ile ilgili olarak yaptığı "soruşturma"nın tamamlandığı açıklandı.

Hazırlanan rapora göre, "bombardıman uçağa yerden ateş açılması üzerine gerçekleşmişti." Bölgede herhangi bir uçaksavar bulunmamasının da gerekçesi hazır; "bir düzine kadar ağır makineli tüfek mermisine rastladık."

Katleden Amerika!

Soruşturmayı yapan Amerika!

Kendini aklayan Amerika!

Amerika'nın dünyaya dayattığı hukuka (siz bunu terör okuyun) uyan bir sıralama.

Bush ve Blair Anlaştı Avrupa'dan Destek Gelmeye Başladı

Bir yandan BM kararı aldirmek için yalanlar sıralanırken, öte yandan ABD ile İngiltere, "destekleyen olmasa da" Irak'a saldırmakta kararlı olduklarını Camp David zirvesinden sonra açıkladılar.

Gerisi teferruattır.

Bu arada **Hollanda**, BM kararı olmasa bile Irak'a saldırıda Amerika'yı destekleyeceğini açıkladı.

Fransa Cumhurbaşkanı Jacques Chirac ise, Irak'a saldırıyı mümkün kılan bir BM karar tasarısının hazırlıklarını yaptığını açıkladı. Buna göre, Irak ya silah denetçilerine koşulsuz kapıyı açacak, hiçbir engellemede bulunmayacak, ya da saldırı kararı alınacak. Fransa, Amerika'nın hukuksuzluğunu, BM kararı haline getirmeye çalışıyor kısacası. "Kılıfına uyduralım" istiyor.

Bu arada, Amerika'nın Avrupa ayağı Blair'in girişimlerinden sonra **İtalya** Başbakanı Silvio Berlusconi AB'deki sağ iktidarlara bir toplantı yapma hazırlığı içinde.

Tüm bu gelişmeler, Avrupa ülkelerinin kimi çatlak seslere rağmen, aralarındaki çelişki ve çatışmalar sür-

mesine rağmen, Irak'a olası saldırının **dışında kalma-yacaklarının** hazırlıklarıdır. Avrupa emperyalist tekel-lerinin çıkarları bu ülkelerin tavrında belirleyici olandır. Hukuk, BM kararı vs. sadece kılıftır, sadece imaj içindir,

Hazırlık Kimin İçin?

Bir TV kanalının sorularını cevaplayan Dışişleri Ba-kanı Şükrü Sina Gürel, "Irak'a olası saldırı konusun-da, asker de dahil her türlü hazırlığımızı tamam" dedi ve Kuzey Irak ile ilgili soruya da, "Türkiye güvenlik gereksinimleri neyi gerektiriyorsa onu yapacaktır" cevabı verdi.

Kuzey Irak'ta kurulabilecek bir Kürt devleti endişesiyle Amerikan saldırısına temkinli yaklaşan oli-garşinin bu kaygıları (!) da bir şekilde giderilir. Oligarşi, ABD'nin çıkarları dışında hiçbir tavra girmeye ne cüret edebilir, ne de buna gücü vardır.

Doları, silahı, eğitimi Amerika'dan olanların "Türkiye'nin çıkarları" demagogilerinin de hiçbir anlamı yoktur. Aslolan Amerika'nın çıkarlarıdır. Gönüllü, ya da gönülsüz önemi yok. Yapılan hazırlıklar da esasen buna yöneliktir.

Gazze'de İşgal, bombalama, terör

Batı Şeria'dan sonra **Gazze'ye yönelik işgal** hareketi da başladı. İlk, 7 Eylül günü Gazze'nin Deyr El Balah kenti 40'dan fazla tankla işgal edildi. Ev ev arama yapan İsrail askerleri İslami Ci-had'ın yerel liderleri Mahir Beşir'i tutuklarken, Filistin yönetim binalarını ve "Sivil Acil Hizmet" binasını havaya uçurduktan sonra geri çekildi.

Öte yandan Gazze'ye yönelik hava saldırıları, **bombardımanlar** da sürüyor.

Hatırlanacağı gibi Batı Şeria'nın tümünden işgal edilmesinden önce de hava saldırıları ve kısa sü-reli işgallerle Filistin alt yapısını tasfiyeye yönelik hareketler yaşanmıştı.

Böyle bir hukuksuzluk, pervasızlık ve terör ortamında, "şiddete son" çağrısı yapmak, "her iki taraf da.." diye başlayan çağrılar yapmak; dünya ve Filistin gerçeğinin yok sayılmasıdır. Amerika ve İsrail politikası doğrultusunda tavrı almaktır.

O gerçek; Amerikan-İsrail terörüdür. O Gerçek, halkların iradesinin yok edilmesi için her tür-lü terör yöntemine başvurulmasıdır, işgaldır, zu-lümdür, katliamcılıktır.

İşgal sonrası Filistin yönetimi her zamanki gi-bi "uluslararası kurumlara" müdahale çağrısı yaptı. Onların ne olduğu artık açıktır. Bu yanıyla Filistin halkı kendi kaderine terkedilmiş, büyük bir zulüm makinası ile karşı karşıya bırakılmıştır.

Kendi kaderine terkedilmiş bir halk, kendi ka-derini belirleme iradesini göstermek durumunda. Aksi, işgal altında, kölece, hiçbir iradesi olmadan yaşamayı kabul etmektir.

Hiçbir halk böyle bir yaşamı kabul edemez.

Geçen hafta, Filistin Parlamentosu İsrail ku-şatması altında toplandı. 15 milletvekili, İsrail'in "terörle ilişkileri var" diye izin vermemesi nede-niyle toplantıya katılamadı.

Anlattığımız tablonun bir başka örneğidir bu.

Şöyle ya da böyle Filistin halkını temsil eden insanlardır bunlar ve İsrail'in izniyle ancak topla-nabiliyor, izin vermezse kendi halkının geleceğini tartışma ortamını dahi bulamıyor.

Halklar kendi geleceğini tartışmak, belirlemek zorundadır. Tanklarla, işgalle, bombalarla bunu bir süre engelleyebilirsiniz, ama yokedemezsiniz.

İlanı İptal Edilen Ulusal Program'ın Tam Hikayesi

HAMAS Hareketinin Cevabına Eleştirilerimiz

11 Ağustos 2002 günü, Filistinli ulusal ve islami bütün güçlerin onayıyla Filistin Ulusal Çalışma Programının doğumu ilan edilmeliydi. Ama HAMAS Hareketinin son anda özür dileyerek toplantıya katılmaması, diğer güçlere program bildirgesini incelemeye devam ettiğini, bildirgeye bazı eleştirileri olduğunu ve bu eleştirileri daha sonra yazılı hale getireceğini bildirmesi bu doğumu engelledi ve ileriki bir zamana erteledi.

Filistinli ulusal ve İslamcı güçler, Filistin yönetimi de dahil değişik akımları tekrar birleştirecek, asgari müstereklerden oluşan bir program üzerinde anlaşmanın zorunluluğunda birleştiler. Filistin davasını darboğazdan çıkaracak, İsrail saldırganlığını kırarak ve Amerikan baskılarını boşa çıkaracak **yol buydu**.

12 Filistinli örgütü ve gücü ve de bazı Filistin Yasama Meclisi üyelerini kapsayan İzleme Yüksek Komitesi çerçevesinde, Fetih Hareketi, Demokratik Cephe, Halk Cephesi, HAMAS Hareketi, İslami Cihat Hareketi ve Yasama Meclisi Üyesi Mervan Kanafani'den oluşan Yazı Komitesi çerçevesinde, bunlara ek olarak ikili, üçlü, dörtlü görüşmeler çerçevesinde diyaloglar oldu. Bütün görüşmeler sorumluluk duygusunu vurgularken, şimdiki durumda aşma zorunluluğuna parmak basıyordu. Zira herkeste, **Filistin'in durumu zamanla yarış halindedir** biçiminde baskın bir kanaat oluşmuştur. Amerika-İsrail planları sadece medya ve politika platformlarında sunulmakla kalmıyor, Filistin sahasında bazı taraflara sızarak kendine yol açmaya başlamıştır.

Bu atmosferde 13 temmuz 2002 günü Filistinli ulusal ve islami güçler ulusal program taslağı üzerinde anlaştı. Netliğine, somutluğuna ve pratik doğasına dayanarak, herkes, bu taslağı Filistin politik renk tayfında **üzerinde anlaşılabilir en üst nokta** olarak kabul etti. Bu önemli belgeyi şu üç noktada özetleyebiliriz:

a-Birinci başlık: **"Şimdiki stratejik hedefler"**. Şu bentler konu:

HAMAS'ın cevabı, Filistin davasının yaşadığı zor şartlarda işgale karşı bütün halkın enerjisini seferber edecek ortak program temelinde ulusal safların bütün renklerini birleştirmeye hizmet etmemektedir. Yeterli ulusal garanti sağlamamaktadır.

1-Kudüs dahil, 5 haziran 1967'de işgal edilen topraklarda askeri ve yerleşimci İsrail işgalinin bitirilmesi.

2- 1967'de işgal edilen bütün topraklar üzerinde başkenti Kudüs olan, bağımsız, tam egemen Filistin devletinin kurulması. Lokal ve geçici çözümlerin reddedilmesi.

3- Topraklarından atılan Filistinli mültecilerin 1948'de alınan 194 nolu karara göre

Remzi Rabbah
Filistin'in Kurtuluşu İçin Demokratik Cephe Politbüro Üyesi
Gazze/Filistin

kendi yerlerine geri dönüş hakkının korunması.

b-İkinci başlık: **"Araçlar"**. Bildirge şu noktaları karara bağladı.

1-İntifada, direniş ve politik mücadele, halkımızın ulusal hedeflerini gerçekleştirecek ve bu hedeflere hizmet edecek şekilde uyguladığı mücadele yöntemleri ve araçlarıdır.

2-İsrail saldırganlığına, işgalciliğine ve yerleşimciliğine karşı direnişimizin yasallığına vurgu yapmak.

c-Üçüncü başlık: **"İç Durum"**. Bildirge, FKÖ Yürütme Komitesi başkanı başkanlığında bir Birleşik Önderlik kurma çağrısı yapıyor.

5 Ağustos 2002 günü, dört örgüt (Halk Cephesi, Demokratik Cephe, HAMAS ve İslami Cihat), İzleme Üst Komitesine sunulup son karar verilmeden önce toplandılar. Bu toplantıda HAMAS temsilcisi mühendis İsmail Ebu Şeneb iki temel değişiklik önerdi: 1) "Lokal ve geçici çözümler" kelimelerinin kaldırılması, çünkü HAMAS'ın görüşüne göre bu, *"görüşmeler yoluyla yapılacak tam çözümün kabul edildiği"* anlamına geliyor. 2) Arafat'ın başkanlığına vurgu yapmadan *"herkesi kapsayacak bir birleşik ulusal önderlik kurma"* çağrısıyla yetinmek. HAMAS'ın değişiklik önerileri kabul edildi. Başkan Arafat'a bir mektup gönderilerek anlaşmaya varıldığının bildirilmesi, Birleşik Ulusal Önderlik'in başına geçmesinin istenmesi kararlaştırıldı. Toplantıya katılanlar, HAMAS Hareketinin önerdiği değişikliklerden sonraki program belgesine **"2 numaralı belge"** adını verdi. 8 Ağustos günü aralarında Fetih'in de olduğu silahlı direniş örgütleri toplandılar. 2 nolu tasarıyı onayladılar. Programın son onayı ve kamuoyuna ilanı için 11 ağustos 2002 tarihinde İzleme Üst Komitesinin toplanması da kararlaştırıldı. Belirlenen randevuda HAMAS'ın temsilcisi dışında herkes bulundu. **HAMAS temsilcisi** herkesi şaşırtarak, özür diledi ve toplantının ertelenmesini istedi. **"Çünkü Hareket önderliği bildirgeyi incelemeyi bitirmemiş"**ti. HAMAS Hareketi, daha önce söylediğimiz değişiklikler önerdiği birinci taslağa cevaben alternatif bir taslak sunarak 13 ağustos 2002 günü ikinci kez herkesi şaşırttı.

HAMAS Hareketi'nin Cevabına Eleştiriler

HAMAS Hareketinin cevabına bir çok eleştiri yapılabilir, biz şunlarla yetineceğiz;

1- HAMAS'ın cevabında işgalin bitirilmesini istediği toprakların belirlenmemesi ve işgalin bitirilmesiyle kurulacak Filistin devletinin sınırlarından bahsedilmemesi, herkesin onayladığı (11 Ağustos'a kadar HAMAS'ın da onayladığı) 2 no'lu belgede geçenlerden daha radikal bir talep değil. Çok açıktır ki, Filistin Hareketi, 1967 topraklarıyla beraber 1948 toprakları üzerinde veya '48 topraklarının bir kısmı üzerinde bir bağımsız devlet kurmayı, açıkça bilinen sebeplerden dolayı öne sürmemektedir, ciddi olarak sürememektedir. O zaman 1967 sınırlarını anmamak, daha fazla şeyin istendiği bir muğlaklık değil, bilakis daha dar bir sonuçtur. Amerika-İsrail planlarına kapıyı açmaktır. Nitekim bu planlar, işgalin bitirilmesini ve devlet kurulmasını teslim ediyorlar. Ancak onların istediği devlet, '67 topraklarının bir bölümü üzerine kurulacak.

2- Geri dönüş hakkını kazanma ve Filistinli mülteciler sorununun doğuşunda politik, ahlaki ve pratik sorumluluğu İsrail'e yükleme mücadelesinde BM'in 194 nolu karar silahından vazgeçmek... Mülteciler sorununa değinip, İsrail'in uluslararası topluma katılmasının şartı olarak bu sorunun çözülmesini koyan BM 194 nolu kararından vazgeçmek... Bu adım, HAMAS'ın cevabında bize vahyetmek istediği gibi radikallik değildir, tersine biz bu adımı geri dönüş hakkından taviz vermek ve Filistin tarafının mülteci halk çocuklarının kendi yerlerine geri dönme mücadelesi yoluyla güçlendirmeye çalıştığı cephanesinin azaltılması olarak görüyoruz.

3- HAMAS, direniş (silahlı mücadele anlamında ç.n) temelinde ulusal birlik sağlama çağrısı yaparak intifadaya katılan ama direnişe katılmayan Filistinli güçleri göz ardı ediyor. İzleme Üst Komitesine katılan 12 Filistinli güçten sadece 5'i silahlı direniş uyguluyor. Diğer güçler ne olacak, ulusal birlik içinde mi, yoksa dışında mı yada kıyısında mı yer alacak? Direniş, ulusal birleşme noktası olacak şekilde konmalı, ayrılık, ihtilaf noktası olacak şekilde değil.

4- İç işleri alanında ise, HAMAS'ın cevabında birlik önderlikle ilgili söyledikleri bizi çok gerilere götürür. İzleme Üst Komitesi, bu önderliği kurma tartışmalarıyla, Filistin önderlik kurumlarında şu ana kadar köklü bir şekilde var olan bireyciliği, tekilliği ve egemenlik tavrını kırarak bu önderliğe ulusal karar alma yetkisi vermeyi amaçlamıştır. Üzerinde anlaşılan ulusal program taslağı bu amacı sağlamıştır. HAMAS'ın cevabı kararlarını anlaşmayla alacak bir ulusal önderlikten bahsediyor. Böylece bu önderliğin somut içeriğini boşaltıyor. HAMAS'ın cevabıyla yapmak istediği şey, ulusal önderlik üyelerinden birinin reddetmesi durumunda karar alınmaması ki, bu, önderliğin karar yetkisi olmaması ve ulusal kararın felce uğratılması anlamına geliyor. Ulusal ve politik çalışma boşluk tanımadığından yukarıda anıldığı gibi ulusal kararın felci sadece koalisyoncu ulusal kararı engelleyecektir. Bu durumda Filistin Yönetimi kendi kararını uygulamaya koyacak ya da

muhalafet olması durumunda dayatmaya çalışacaktır.

5- Seçimlerle ilgili ise, HAMAS'ın cevabı seçimlerin hangi düzeyde yapılacağını belirtmemektedir (Ulusal Meclis seçimi mi, Yasama Meclisi mi, Sendikalar Birliği mi, Belediyeler mi... vb.) Bu çerçevede genellemeye gitmek bizim görüşümüze göre seçimleri dikkate almamaya doğru atılan bir adımdır.

6- HAMAS'ın "Lokal ve geçici çözümleri reddetme"yi, kendi görüşüne göre, tam çözümün görüşmeler yoluyla sağlanabileceğini kabul ettiği gibi bir anlama gelebileceği için açıkça silmesi, Filistin tarafını lokal ve geçici çözümlerden korumamaktadır. Tam aksine, bu gibi çözümlerin reddedildiğinin söylenmemesi bunlara kapıyı açmayı meşrulaştırmaktadır.

Sonuç olarak, HAMAS'ın cevabı, Filistin davasının yaşadığı zor şartlarda işgale karşı bütün halkın enerjisini seferber edecek ortak program temelinde ulusal safların bütün renklerini **birleştirmeye hizmet etmemektedir.** Yeterli ulusal garanti sağlamamaktadır. İster ulusal hedefler açısından isterse mücadele yöntemleri ve araçları açısından olsun daha önce üzerinde anlaşılan programdan daha gevşek ve daha alçak bir tavana sahiptir.

HAMAS'ın cevabını geriye atılmış bir adım olarak görüyoruz. Ancak aynı zamanda, HAMAS vazgeçmeyi ilan edilecek olan ortak ulusal program üzerinde anlaşabilen güçlere güvendiğimizi tekrar belirtiyoruz. Bu güçler, artan baskılara sadece pratik olarak uygulanan değil, ancak programatik olarak da kurumsallaşan ulusal birlikle direnilebileceğini kavrayan HAMAS'lı kardeşlerimizle yardımlaşarak önlerine çıkan bu engeli aşacaklardır.

Pratik birlik, önemli olmakla birlikte, politik olarak tarafsız değildir, bilakis ortak ulusal programdan çıkan politik sınırları yitirdiğinde her zaman bir siyasi çizgiye hizmet eder. İntifada deneyimi, şimdiye kadar bunu göstermiştir. Başından beri pratik birlikle sermayesini güçlendiren Filistin Yönetimi, bu durumu birlikteli politik temelden uzak tutup sürdürmek için bütün olanaklarını kullanmıştır. Böylece bu pratik birliğin politik yönüne her zaman kesin müdahale edebilmiştir. HAMAS Hareketinin, diğer bütün Filistinli güçler gibi gelecek aşamanın bütün güçleri birleştirmeyi ve bütün enerjimizi toparlamayı gerektirdiğini kavradığını sayıyoruz. Buradan hareketle ulusal birlik programına ulaşmamızı engelleyen sorunların aşılmasını talep ediyoruz. Bu daha önce bu programa ulaşmamızın önüne çıkan engelleri aşarak, istenen ulusal birliği sağlayan ve ulusal programın demokratik özünü koruyan bütün önerilerle pozitif bir alışverişe girerek mümkündür. İzleme Üst Komitesinin çalışmasının iyileştirilmesini ve araçlarının geliştirilmesini talep ediyoruz. Sakin ve sabırlı diyalog, ulusal program çerçevesinde birlikte ulusal birliğin inşası amaçlı çalışmaların başarısının kefilidir. **Zaferin ve Filistin ulusal haklarının temeli** budur.

SOKRAT'ın Onuruna Sahip Çıkmalısınız

Profesör Aysel ÇELİKEL

Tüm dersleriniz boyunca amfide veya amfi dışında bize hiç “çocuklar” diye hitap etmediniz, hep ARKADAŞLAR, GENÇ ARKADAŞIM dediniz. Bizi size ilk yaklaştıran buydu belki. 12 Eylül’ün hemen sonrasında sizin öğrenciniz oldum. YÖK’le birlikte üniversite ile tanıştım, hep “çocuklar”dık hep “kandırılmış, beyinleri yıkanmış, devlete düşmanlaştırılmıştık”, bizi böyle değerlendiriyordu devlet.

Gençler önemlidir dediniz hep ama neden gençlik devlete güvenmiyordu, bu soru kafanızdaydı bize de sordunuz. Cevabı yine siz verdiniz: *“İtaat ve bağlılıkları, sevgileri devlete güvenleri mermilerle parça parça oldu akan kanlarla sürüklenip gitti...” böyle dediniz bize. “Ama hukuka güvenin. Hukuk üstündür. Ve öğrenin, mutlaka öğrenin arkadaşlar, mutlaka öğrenin gerçeği, öğrenin tüm hayatınızı gerçeği öğrenmeye adayın...”* İlk dersinizde ve bundan sonraki derslerinizde sık sık tekrarladınız hukukun üstünlüğünü... Buna inandım, gerçekten inandım. Dört yıllık lisans, iki yıllık lisansüstü eğitimde toplam **altı yıl boyunca hep inandım.** Böyle olacak dedim. Hukukun üstünlüğü tartışılmazdır dedim. Buna inandım.

Ama sonra, üçten yetmiş kadar kurşun çıkışı saydım müvekkilerimin vücutlarında. Delik deşik edilmiş bedenlerini aldım morg kapılarından. Davalar açtım peşine düştüm “sorgusuz yargısız öldürmek katliamdır” dedim. Bu katliamı yapanların hepsi, istisnasız hepsi beraat etti. “Bunlar yasadır” dedim, *“yasalar değişir siyasal rejimlere göre değişir ben hocamın bana öğrettiğine inanmalıyım hukuk üstündür”* dedim.

Liseyi yeni bitirmiş büyük ideallerle hukuk fakültesine gelen; adalete, yasaya, devlete inanan yüzlerce öğrencinizden birisiydim. Ben dahil yüzlerce öğrencinize **devletler hukukunu öğrettiniz.** Oldukça zor bir dersti. Son sınıfın en önemli derslerinden birisiydi. Uluslararası sözleşmeleri öğretiyordunuz bize, önem verdiğiniz iki üç sözleşme dışında hep şunu anlattınız: *“Uluslararası ilişkiler, uluslararası siyasal dengeler üzerine kuruludur... sözleşmelere*

de böyle bakmak gerekir” dediniz. Bu bizim işimize çok yaramıştı, çünkü anlamıyorduk sözleşmeleri ve sözleşme maddelerini ezberlemeye çalışıyorduk. Buna gerek olmadığını, mantığımızı kullanmayı, tarih öğrenmemizi, iki dünya savaşını ve bu iki dünya savaşı sonrası hangi sözleşmenin hangi siyasal şartlar altında imzalandığını öğrenmemiz gerektiğini anlattınız bize.

Evet **en temel noktayı anlatmıştınız bize.** Önem verdiğiniz iki sözleşmeden birisi, **çocuklarla ilgili olan sözleşmeydi.** Savaştan, haksızlıklardan, anne baba boşanmasından, ölümlerden yani kendilerinin neden olmadığı bir çok şeyden dolayı ölen, öldürülen çocukları bize anlattıklarınız. Sonra hep izledim sizi; hiç Filistinli çocuklar konusunda bir düşüncenize rastlamadım. Bir açıklamanıza, *“bu yanlıştır, çocukların öldürülmesi şu uluslararası sözleşmeye aykırıdır, İsrail’i bu nedenle kınıyorum”* dediğiniz tek bir cümlenize rastlamadım.

Neden? Siyasal dengeler veya güç kimin elindeydi de siz tek bir açıklama yapmadınız İsrail’i kınayan. İsrail ve arkasındaki Amerika doğru mu yapıyordu sizce, haklı mıydı? Ama **Recm** cezası verilen kadın hakkında hemen kınama yayınladınız. **Oysa bu ülkede kadınlar hapishanelerde diri diri yakıldı. Herkesin gözleri önünde kameralara çekilerek yakıldı.** Bir kadın olarak bir hukukçu olarak tek kelime etmediniz, **NEDEN?**

Avrupa onaylamıştı bu katliamı, ondan mı sesinizi çıkarmadınız diri diri yakmalar karşısında? Amerika İsrail’in arkasındaydı çocuk ölümlerinde ondan mı sustunuz?

Oysa DEMOKLES isimli tiranı da siz öğretmişsiniz bize. **DEMOKLESİ VE KILICINI...** Demokles bir TIRANDI, yani bir diktatör, emekleme çağındaki Yunan demokrasisinde göstermelik demokrasi dediğiniz onbinler meclisinin başındaydı bu tiranlar. Sözde on kişi tartışacak tüm düşüncelerini söyleyecek tiran ile birlikte onbirinci kişinin de oyu hesaplanarak kararlar alınacaktı. Ama Demokles ilk konuşmayı yapıyordu kendi düşüncelerini söylüyordu sonra diğer meclis üyelerine söz veriyordu ve toplantının yapıldığı salonun tavanına bir kılıç bağlamıştı, her meclis üyesi konuşurken bu kılıç tepesine geliyordu konuşmacının, kılıcın keskin gölgesinde konuşuyordu

meclis üyeleri ve hepsi DEMOKLES'in söylediklerini onaylamak zorunda kalıyordu. Kılıcın bağlı olduğu ip DEMOKLES'in elindeydi. Ve buna demokrasi diyordu tiranlar. Çünkü herkes düşüncesini söylüyordu. Bunun demokrasi olmadığını da bize **siz öğrettiniz.**

Siz neden tek kelime etmediniz Filistin'de öldürülen çocuklarla ilgili. Siz neden tek kelime etmediniz Avrupa'nın onayladığı hapishaneler katliamı ile ilgili? **Kılıç mı vardı tepenizde...**

Sokrat'ı da siz öğrettiniz bize; Sokrat gerçeği anlamının, gerçeği ortaya çıkarmanın başlangıç noktasıydı. İnsanlık tarihinin dönüm noktasıydı Sokrat. Ve Sokrat'tan bu yana **gerçeği bulmanın yolunun değişmediğini** de siz öğrettiniz; tek ve vazgeçilmez bir yolu vardı gerçeği öğrenmenin, **SORU SORMAK.** Bıkmadan usanmadan sormak. Her şeyi sormak. Ancak bu soruların cevabı ile gerçek ortaya çıkardı, böyle öğrettiniz. Sokrat evreni tanımayı öğretiyordu öğrencilerine. Belki de tanrı yoktu, belki başka biçimde yaratılmıştı dünya. İşte suçlama hazırdı DINSİZ idi Sokrat. Dine karşı geliyordu, dine karşı gelmek devlete karşı gelmekle aynı şeydi. Çünkü gençler, Sokrat'ın öğrencileri, merak ederse, öğrenirse ve doğru sorular sorarak gerçeği ortaya çıkartacaklar ve zalimlerin yönetmesine, halkı kandırmasına son vereceklerdi. Öğreneceklerdi, çünkü bilgiyi yöneten sınıfın tekelinden çıkaracaklardı.

Suçlama şekli ise hala değişmedi. Sokrat'tan bu yana değişmedi hocam; gerçeği öğrenmek, ortaya çıkartmak isteyenler ya din düşmanıydı ya devlet ya da ikisine de düşman... Sokrat zamanında da böyleydi, ortaçağda da böyleydi şimdi de böyle.

Doğru ve gerçek birbirinden farklı şeylerdir. Gerçek durup durmaktır bizim dışımızda, doğru ise bakış açısına göre değişir. **Bırakın düşünsün insanlar, soru sorsun ve gerçek ortaya çıksın,** Sokrat böyle söyledi, siz de bize bunu öğrettiniz.

Biz hep bunu söyledik; F tipleri için **TECRİT DÜŞÜNCENİN ÖLDÜRÜLMESİDİR** dedik. Düşüncelerinden vazgeçmesi isteniyor, bu mümkün değil dedik. Tarih boyunca da mümkün olmamıştır dedik. Bunun için Marksist Leninist bir bakış açısı gerekmiyor, bunun için dünyayı ve tarihi sınıfsal bir gözle değerlendirmek gerekmiyor. Size böyle bakın demiyoruz, size bize öğrettiğiniz SOKRAT'IN, hukukun babası olarak öğrettiğiniz, insanlığın tarihini başlattığınız **doğruyu gerçeği arama** yönteminin gereği bu böyledir. Tamam diyelim şimdi siyasal rejime uygun düşmüyor F tipindeki tutukluların düşünceleri, ama bunun için **öldürmek mi gerekiyor? Size sorumuz budur. Muhalifleri öldürmek mi gerekiyor?** Çünkü tecrit ölüm getiriyor. Neden mi ölüm getiriyor; Aynen Sokrat'ta olduğu gibi.

Size sorumuz budur: Muhalifleri öldürmek mi gerekiyor? Çünkü tecrit ölüm getiriyor. Neden mi ölüm getiriyor; Aynen Sokrat'ta olduğu gibi: Sokrat'a ne önerdi tiranlar... ya düşüncelerinden vazgeçeceksin ya da bu baldıran zehirini içeceksin. Cezası buydu Sokrat'ın. Ya düşüncelerimle yaşarım ya da ölürüm... Böyle söyledi Sokrat. İşte bu nedenle ölüyor F tiplerinde gençler. Sizin öğrettiklerinizi savundukları için, DEMOKLESİN KILICINA aldırmadıkları için, ya baldıran zehiri ya düşüncelerimle yaşarım dedikleri için ölüyorlar. Bunu anlamamanız mümkün değil.

Sokrat'a ne önerdi tiranlar... **ya düşüncelerinden vazgeçeceksin ya da bu baldıran zehirini içeceksin.** Cezası buydu Sokrat'ın.

Tüm genç öğrencileri bir araya geldi Sokrat'ın. Sokrat'ın hücresinin gardiyanı da bir Sokrat hayranıydı. Kendisinin ve tüm ailesinin ölümünü göze alarak kaçmasına yardım etme sözü verdi. Bez ayakkabısı dahil kaçabilmesi için her şey tamamdı, öğrencileri önerdi kaçırılım diye. (o dönem bez ayakkabı bulundurmamak sorgusuz yargısız ölüm cezasını gerektiriyordu, herkes tahta takunya giymeliydi, tiranlar bu takunyalardan çıkardığı ses ile takip ediyordu tüm sitedeki insanları) Reddetti kaçmayı. Neden mi? **Nedenini siz çok iyi biliyorsunuz, çok ayrıntılı biliyorsunuz.**

Bize siz öğrettiniz bunları.

Ya düşüncelerimle yaşarım buna izin verilir ya da ölürüm... Böyle söyledi Sokrat. Öğrencileriyle ayrıntılı felsefi tartışmalar yaptı. Sayfalarca notları vardır Sokrat'ın bu konuda, onlarca kitapta işlenmiştir öğrencileri ve mahkeme ile tartışmaları.

İşte bu nedenle ölüyor F tiplerinde gençler. Yüzde doksanbeşi üniversite öğrencisi olan gençler belki de bir kısmı sizin öğrenciniz, işte bu sizin öğrettiklerinizi savundukları için **DEMOKLES'in KILICINA aldırmadıkları için, ya baldıran zehiri ya düşüncelerimle yaşarım dedikleri için ölüyorlar.** Bunu anlamamanız mümkün değil.

Machyavel'i de siz öğrettiniz bize; Siyasal iktidarların amacına ulaşması için her yol kutsaldır diyordu Machyavel. "Yok öyle değil" dediniz ve mahkum ettiniz Machyavel'i. Dediniz ki, "onun Prens isimli kitabındaki kahraman HIÇ YAŞAMADI, bir hayal ürünüdür prens. Sokrat ise gerçek ve gerçeğin arayıcısı."

İnsanları düşüncelerinden soyutlamak için **her yol mübah değildir.** Her yöntem kutsal değildir.

Evet bunu da siz öğrettiniz bize. Hele yok etmek hele öldürmek bu düşünceleri, bu insanları, ONAY-LANAMAZ, bunları siz öğrettiniz bize.

Bu öğrettiklerinize sahip çıkın hocam. Sokrat'a ihanet etmeyin. Tekrar yeni Machyavellerin hortlamasına izin vermeyin. Otuz yılın üzerinde üniversiteye verdiğiniz **emeğinize sahip çıkın.** İş hukukunu da siz öğrettiniz bize, "emek" dediniz "bir insanın onuru, onun emeğidir" dediniz. Otuz yılın üzerinde-ki bilimsel onuruza, emeğinize sahip çıkın.

Terciti kaldırın ve ölümleri durdurun.

Bu sizin elinizde.

Bir örnek daha var kafamda: tek ders hakkı için dilekçe veren öğrencileri polise teslim etmişti hukuk fakültesi dekanı Orhan Aldıkaçtı. O zaman da sadece siz sahiplendiniz bu öğrencileri ve ihbarcılığın yanlış olduğunu söylediğiniz için bir çok faşist kafalı hoca size karşı çıktı, "ama onlar şu örgütün adamları" dedi siz ise savunmaya devam ettiniz. "Beni o örgüt değil tek ders hakkı taleplerinin meşruluğu ilgilendiriyor" dediniz. Ve sonuna kadar da bu tavrınızı sürdürdünüz, tekrar okula girebilmeleri için bu öğrencilerin verdikleri hukuk savaşında destek oldunuz.

Şimdi sizden istenilen de budur, bunun ötesi değil. Terciti kaldırın ve ölümleri durdurun. Ve **tutsakların düşünceleriyle yaşamalarına engel olmayın.**

İdare hukukunu da siz öğrettiniz bize. Üstelik neredeyse yüz yıl geç hukukumuzda giren idare hukukunu, "devlete karşı insanı ve düşüncelerini koruyan hukuk" diye öğrettiniz. "Devletin gücünü sınırsız ve kontrolsüz kullanmasının önünde engeldir idare hukuku" dediniz. "Diktatörlüğün önünde engeldir" dediniz. **Şimdi nerede bu hukuk ve bilim? Neden insanı ve düşüncelerini korumuyor?**

Tutsakların düşüncelerine katılabilirsiniz, sizden beklenen bu değildir elbette ama taleplerinin meşruluğunu görmezden gelemezsiniz. "Anlayamıyorum" diyemezsiniz. Otuz yılın üstündeki hukuk kariyeriniz bu cevapları vermenize engeldir. Sizden istenilen kendi emeğinize kendi onuruza sahip çıkmanızdır. Bize öğrettiklerinizdir, sizin onurunuz emeğiniz. Çünkü tutsaklar zaten ölümüne inanmışlardır kendi düşüncelerinin doğruluğuna ve bu nedenle bu kadar fütursuz ve rahat gidiyorlar ölüme. Sizin ise bir bakan olarak, bir hukukçu olarak tarihe karşı yaşadığınız topluma karşı sorumluluklarınız var bu sorumluluklarınıza sahip çıkın, ölümleri durdurun. **Bunun tek yolu ise tecriti kaldırmaktır.**

Bize öğrettiklerinizi uygulamanızı istiyoruz sadece.

BİR ÖĞRENCİNİZ

F Tipi Mafya Ofisi

Açılacağı günlerde, F tiplerini meşrulaştırmak için bu hücrelere aynı zamanda mafya, çete üyelerinin konulacağını söylemişti Sami Türk. Kimileri de bu yalanlara inanarak, F tipleriyle birlikte koşullarda ağılık sisteminin kalkacağını, mafyanın haraçlarının son bulacağını söylemiş ve hücreleri "oda" adıyla savunmuştu.

Biz, "bu hapishanelerde mafyacıların istediği gibi at koşturacağını, hatta daha imtiyazlı koşullar sağlanacağını söylemiş ve eklemişlerdi, çünkü bu düzen mafyacıların, çetelerin, susurlukçuların düzenidir." demiştik.

Evet, kimi mafya artıkları F tiplerine atıldılar. Kandıra'ya konulan Alaattin Çakıcı, devlet tutsakları eğitsin diye kütüphaneyi kendi kitaplarıyla doldurdu! Belli ki, onun çalışma ofisi orasıydı.

Türkiye'nin ilk hücre hapishanesi olan **Eskişehir F Tipi**'nde de, Susurlukçu faşist katil **Haluk Kırıcı**, faşist mafya **Kürşat Yılmaz** ve 'Umut davası' hükümlüsü **Muzaffer Dağdeviren**'in **çete kurdıkları** ortaya çıktı. Hatta bunun için İstanbul DGM Savcılığı dava açtı.

Savcı çetenin nasıl çalıştığına da örnek verdi; "Bazı kişiler aracılığıyla cezaevine getirilen Cüneyt Yaşar Kılıç, özel bir odada Kürşat Yılmaz ve Haluk Kırıcı'yla görüştü... Eğer 5 milyon dolar vermezse bu belgeleri kullanacaklarını söyledi. Ancak Kılıç istenilen parayı ödemedi. Görüşmeden bir ay sonra Muzaffer Dağdeviren ile bağlantısı bilinen İsmail Hakkı Akıncı ve adamları, Kılıç'ın damadı Nurettin Öğrenç'in işyerini kurşunladı."

Mafyacılar, faşist katillere F tipi özgürlüğü! F tiplerindeki devrimciler, üç kişi bir araya gelemeyen, avukatlarıyla, ziyaretçileriyle görüşmeleri bir işkenceye dönüşmüşken, F tiplerindeki mafyacılar, dışarı işlerini bizzat kendileri yürütüyorlar. Tehdit edilecek adamları, tetikçilerini ayaklarına çağırıyorlar. Demiştik; meselenin F tipi, veya denetim olmadığını, devrimcileri sindirmek olduğunu çok yazıp söylemiştik.

Özel ofislerin tek örneği bu değildir. Bu ortaya çıkmıştır, çıkmayanları Adalet Bakanlığı ve bürokratları, müdürleri çok iyi bilir.

Dün söylediklerimiz bugün açık; F tiplerinin tek amacı devrimcilerin tasfiyesiydi ve halen öyledir. Bunun dışında söylenen her şey koca bir yalandan ibarettir. F tiplerindeki mafyacı, faşist katillerin ofisleri bütün donanımıyla, bütün hızıyla çalışmaya devam ediyor; devletin müdür, bürokrat ve bakanlarının bilgileri dahilinde elbette.

Mektuplardaki kararlılık ve büyük halk sevgisi...

"Direnişimiz insanlığın yeniden doğumu"

Merhaba can ekipdaşım,

"Mısri Kız"ı bir güzel söyledik, dinledik. Bugün Ümüş için söylediklerimizden biri de bu türküydü. Ne güzel anlatıyor değil mi? *"Daldın da koştun sevdalına"*. Hülya Abla, Gülay ardından Ümüş ve bu mektubu okuduğunda belki haykıracağımız yeni isimler. Bir yoldaşımız mektubunda bizim sevgimizi anlatmış. Bitirirken de demiş ki, **"Sevgi Zaferdır"**. Sen de aynı sevgi içindesin.

Nereye dönsek, neye baksak, sevgiyi görüyoruz. Sevgi yoldaş sesinde, iki satır yazıda, özenle yapılmış kartlarda, işlenmiş bir mendilde, önüne konan bir bardak çayda, suda... Yoldaş elinin, sesinin, düşüncesinin değdiği her yerde. Ve bundan dolayı **kilometreler, duvarlar hiç engel olamıyor** bu sevginin daha da büyümesine...

Dört mevsimi bitirdiğimizi düşününce gerçekten **hala yolun çok başı**. Bir de biz her yönüyle şanslı bir ekip olduk değil mi? 96'nın yıldönümünde yola koyulduk. 45. günde **Uğur** selamladı bizi, halkının feda türküsüyle. Nedenlerimiz her gün daha da çoğalıyor. Her gün yeni şeyler öğreniyoruz hedefe varanlarımızdan. Yeniden doğuyoruz. Aynen Müjdat'ın dediği gibi. *"Ölüm Orucu Yeniden Doğmaktır"*. Sadece direnişçiler olarak doğmuyoruz üstelik. **Direnişimiz insanlığın yeniden doğumu**. ...

Eh gitme vakti geldi. Bizim sevgimizle, özlemle sınırsız kucaklıyorum. Bütün yoldaşlarıma sevgi ve selamlarımı gönderiyorum. (16 Eylül 2001)

Merhaba Hakikat Bacılar

... Bu süreç boyunca nasıl yoldaş olmanın gücü her yönüyle açığa çıktıysa kadın yoldaşlarımızla da ayrı bir bağ oluştu aramızda...

Ama haberlere bakıyoruz. Müstemlekenin başbakanının sağlık hallerine endeksli neredeyse. Ama biz serum olmadığı için ölen ilknurları, açlığa mahkum edilen Merivanları, Damlıları... yaşıyor, görüyoruz her an. Halkımız da biliyor...

Kanal 7 ve Star'da 7 gazimizin kaldığı evi izlerken ve sonrasında ne duygular yaşadım anlatamam. Öyle güzeldiler ki... Bizim ayrı bir parçamız (bizi tamamlayan bir yan). **"Hedefe bir de sizin için varmak"** diyorum onlara dair. ...

"Peşinizdeyiz" diyorsun. Evet onlarca yüreğin

nasıl attığını bilmez miyiz. Gözümüz hiç arkada kalmadı, kalmayacak can yoldaşım... Kara etek ucunu kısaltıyorduk kısaltmasına ya... Pek uzun bir etek giymiş, kısalttıkça daha kısaltacak kısmı olduğunu görüyoruz... Ama elbette paramparça edeceğiz. (26 Mayıs 2002)

Merhaba

...Yeni girilen yıllarda hep mutluluk, sağlık, umut, aydınlık, esenlik vb. dilenir. Öyle dileklerde bulunmak iyi hoştur da bunları sağlayan olmak? Bunların yaşanması ve olması için **kimler gerçekten herşeyiyle var?** Zaman geçtikçe bunlar çok daha net ortaya çıktı, çıkıyor...

Anlamaya başladığı yerde sevilir. Ve anladıkça, aynı şekilde anlayıp hissettikçe sevgi büyüyor...

Biz yüzünü dahi görmediklerimizi, adlarını bilmediklerimizi sevir, düşünüyoruz. Elbette bu sevginin değeri ve anlamı tüm dünyaya, insanoğluna örnek oluşturmaya devam edecek. Tıpkı yüzyıllar önce aynı duygu ve düşüncelerle harekete geçmiş olanları bugün bizim yaşattığımız gibi. Bedreddinler, Pir Sultanlar... Burunlar gibi...

*"Bir çobanın kavalında ezgiyim kekik kokulu dağlara
türkülerim Karadeniz'de
Takalardayken gözlerim
Bozkırları dolanan derelerdeyim
Aslım ve de adım sorarsan
Anadolu derler bir güzel cennet
bu cennetin geliniyim.."*

... Mevsimler dönüyor, tarihi günleri yeni tarihlerle büyüten geleneklerle, kahramanlıklarla karşılıyoruz. 2002'ye de damgasını vuran direnişimiz olacak. Senin rengarenk boncuklarla süslediğin, güzelleştirdiğin ak kağıttaki gibi 2002 sayfası da bizimle işlenecek. Sevgi, cesaret, bağlılık, kararlılık, insana dair ne kadar onurlu ve güzel değer varsa onun renkleriyle işlenen bir sayfa olarak bırakılacak tarihe... Biz hangi gününde hangi tonunda düşeriz son nakışımızı şimdiden kestiremesek de o günün heyecanı, coşkusu büyüyor, geriye bıraktığımız her saatte. (1 Ocak 2002)

Fatma Tokay Köse

IMF İmaret, Türkiye Halkı İmaret Kuyruğunda

Dünya Bankası “Türkiye Arjantin olmasın diye”, Türkiye’de fakirliğin azaltılması için (!) 5 milyar dolar verecek. IMF politikaları ile yoksullaştırılan, bütün kaynakları yağmalanan ülkelerde kullanılan bu kredi, “Ülke Yardım Stratejisi (CAS)” olarak adlandırılıyor.

“Sosyal amaçlı ve yoksulluğu azaltıcı projelerin ön planda tutulacağı” belirtilen kredi 2003-2005 yıllarını kapsayacak. Yani, 3 yıla yakındır uygulanan son IMF programının halk açısından çok daha yakıcı sonuçlarının ortaya çıkacağı yıllarda geçerli olacak.

Kredinin anlamı da burada.

Siz buna, “**ısyanı erteleme kredisi**” adını da verebilirsiniz. IMF’ci ekonomistlerin dahi beklediği “çok daha ağır ekonomik kriz” için dağıtılacak sadakaların başka bir anlamı daha var halkımız için.

Emperyalistler bütün dünya halklarına dayattığı politikayı halkımıza da dayatıyor; aklıktan ölmeyecek kadar ekmek, yardımlarla yaşamaya alıştırmış bir halk.

Eski deyimle söylersek, **IMF imaret, Türkiye halkı imaret kuyruğundaki halk** haline getirilmek isteniyor. İmaret dağıtımı kestiğinde ne olacağı ise ayrı bir konu.

İmaret olanın, aynı zamanda yoksulluğumuzun kaynağı olması, bu onursuzluğa, aç ve yoksul bırakılmaya karşı çıkmamız için bir başka nedendir ve ironiktir. Türkiye’yi yönetenlerin, yönetmeye aday olanların buna hiçbir itirazları yoktur. Hatta mümkün olsa, o paraları da bize verin kasamıza atalım,tekellerin kasasına akıtalım derler.

Yeraltında bakırdan kroma binbir türlü madeniy-le, yerüstünde verimli toprakları, genç insan gücüyle zengin bir ülke halkı olarak imaret kuyruğunda bekleyen halk olmayı kabul edecek miyiz?

Etmemenin tek yolu; bağımsız olmaktadır!

Tecrite Karşı 155 BİN İMZA Avrupa Parlamentosunda

TAYAD’ın başlatmış olduğu “**Tecrite Hayır, Ölüm-leri Durduralım!**” kampanyası çerçevesinde Türkiye ve Avrupa’da toplanan **155 BİN imza** 10 Eylül günü Brüksel’de yapılan bir yürüyüş ve mitingden sonra Avrupa Parlamentosu’na teslim edildi.

“Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz”, “Devrim Şehitleri Ölümsüzdür”, sloganlarının Türkçe, Fransızca ve İngilizce atıldığı eylem sırasında, İngilizce “**Türkiye Hapishanelerindeki Tecrite Son**” ve “**Ölümleri Durdurun**” pankartları taşındı. 150 kişinin katıldığı eylem sırasında 96 şehidin fotoğrafları da taşındı.

Belçikalı “Savaşan Kızıl Hücreler” örgütünün de destek verdiği eylem sırasında Hamide Öztürk’ün şehit düştüğü haberinin gelmesi 150 BİN imzanın anlamını daha da artırdı.

İmzaların oluşturulan bir heyetle parlamenterlere teslim edilmesinin ardından, geçen yıl feda eyleminde şehit düşen Uğur Bülbül için yapılan anmanın ardından, 28 Eylül’de Köln’de düzenlenecek yürüyüşe çağrı yapılarak eylem bitirildi.

Neden AP’ye Verildi?

150 BİN imza neden mi Avrupa Parlamentosu’na verildi? Çok iyi biliniyor ama yineleyelim; F tiplerini tavsiye eden Avrupa Birliği’dir, 19 Aralık’ı onaylayan AB’dir, F tiplerindeki tecriti “uygun bulan” AB’dir. Ölümlerde ve zulümde oligarşinin başdestekçisi Amerika ile birlikte Avrupa Birliği’dir.

150 BİN insanın imzalarıyla “**F tiplerine verdiği-niz desteği çekin**” diye Avrupa Parlamentosu kapısına dayanması için yeterli neden değil mi?

Örnek olması açısından, AB’nin, bir milyon nüfuslu Brüksel’de her yedi kişiden birinin HAYIR dediği bir politikayı uygulamaya devam edip etmeyeceklerini, 150 bin insanın sesini duyacak, tepkisini dikkate alacak kadar demokrat olup olmadıklarını, Türkiye halkının karşı çıkmasına rağmen faşizme F tiplerinde desteği sürdürüp sürdürmeyeceklerini önümüzdeki süreçte göreceğiz!

BUCA... DİYARBAKIR... ADIM ADIM 19 ARALIK'A

21 Eylül akşamı Buca Hapishanesi'nin 6 ve 7. koğuşlarında dumanlar tütüyordu. Yakılmış yıkılmıştı koğuşlar. Üç tutsak bombalarla, işkencelerle katledilmiş, onlarca tutsak yaralanmıştı. Buca'nın hafif eğimli maltasından kan akıyordu aşağılara doğru.

Buca, Ümraniye katliamının, **Ümraniye**, Ulucanlar katliamının, **Ulucanlar**, 19-22 Aralık katliamının habercisiydi bir bakıma. Aralarda **Diyarbakır** katliamı, **Burdur** ve **Bergama**'daki vahşi operasyonlar vardı... Devletin terörü her seferinde daha tırmandı. Katledilen, yaralanan tutsakların sayısı her seferinde daha da büyüdü.

Buca saldırısı, bir Kontrgerilla operasyonuydu. Kontrgerilla, başeğmez özgür tutsaklık geleneğini ezip yok ederek, tüm tutsakları, hapishaneleri teslim alabileceği bir çizgiye getirmeyi hedefliyordu.

KATLİAM VE PROVA

O güne kadar ki hapishane katliamlarının en büyüklerinden biri; daha sonraki katliamların küçük bir provasıydı

Buca katliamına bakıldığında görülür ki, gelişimi itibarıyla 19 Aralık'a giden sürecin adeta küçük bir provasıdır. Aynı prova, Ümraniye ve Ulucanlar'da da yapıldı.

4 devrimci tutsağın Temmuz 1995'teki özgürlük eyleminin ardından Buca'da hak gaspları ve saldırılar tırmandırılmaya başlandı.

Mahkemeye götürülen tutsaklara onursuz arama biçimleri dayatılıyor, tutsaklar kabul etmeyince de işkenceden geçiriliyordu.

Aynı günlerde, özellikle **yerel basında**, peşpeşe Buca'yla ilgili haberler yayılıyor, "hapishanenin hükümlüle-

rin eline geçtiği... isyan çıktığı" demagogileri işleniyordu. 19 Aralık öncesi **ülke çapında yapılan yerel çapta bir uygulamasıydı** adeta.

Görüş, kantin, kitap-dergi alımı gibi hakları peşpeşe gasbedilen, kapıaltında sürekli dayağa maruz kalan tutsaklar, haklarını geri almak ve işkenceye son verdirmek için akşamları sayım vermeme eylemine başladılar.

21 Eylül 1995 günü, hapishane içine ve dışına yüzlerce asker, özel tim, polis sevk edildi. Hapishane önüne onlarca ambulans, onlarca itfaiye aracı geldi. Saldıracaklardı. Gerekçe "sayım verilmemesi"ydi.

Daha sonra bu gerekçe, Ümraniye'de de, 19 Aralık'ta da kullanılacaktı. Bazı hapishanelerde günde bir, bazı yerde günde iki kez sayım aldıkları hapishanelere yıllardır giremediklerini söyleyeceklerdi.

Ses ve gaz bombalarıyla koğuşlara saldırdılar. Ardından özel timler kurşun yağdırdı tutsakların üzerine. Bu kurşun yağmuru altında 3 devrimci tutsak; **Yusuf Bağ, Turan Kılıç, Uğur Sarıaslan** şehit düştü. Katiller ve işkenceciler güruhu, koğuşlara

girdiklerinde, tutsaklar maltaya çıkarıldı. Malta yüzlerce işkenceci asker ve gardiyanın sıralandığı uzun bir işkencehaneydi şimdi. Tutsaklar öldürülmeye dövülüyor, bayılıyorlar, yine ayılıyor ve cop, tekme, dipçik darbeleri altında tekrar bayılıyorlardı. Onlarca tutuklu vücutlarının çeşitli yerlerinden ama özellikle başlarından aldıkları darbelerle ağır yaralandı.

BİR YIL SONRA

24 Eylül 1996: Diyarbakır Hapishanesi'nde Katliam

Kısa bir süre önce 1996 ölüm orucu, tutsakların zaferiyle sonuçlanmıştı. Diyarbakır katliamı, adeta o zafere karşı bir intikam saldırısıydı.

Diyarbakır katliamı, tam bir "gözdağı" katliamıydı. O kadar ki, zulüm bir "gerekçe" uydurmaya bile gerek duymamıştı. 24 Eylül sabahı görüşe çıkan tutsakların bir koğuşun mazgalını "izinsiz" açması, onların önce kapıaltında rehin alınmalarına neden olmuş, ardından kapıaltında sıkıştırılan tutsaklar, özel olarak katliam için geldikleri daha sonra açığa çıkacak olan özel timler tarafından demir çubuk, jop ve kalaslarla dövü-

19 Aralık Buca - Buca bu vahşeti,
21 Eylül 1995'te de yaşamıştı.

lerek katledildiler. Vahşetin ve gözdağının boyutu, bu öldürme biçiminden bile anlaşıyordu. Bombalar, kurşunlar kullanmayı, işkenceyle katletmişlerdi hepsini.

Vahşice katledilen 11 tutsağın ardından yapılan açıklamalar da bu pervasızlığın devamıydı.

Katliamdan sonra söylenenler, "19 Aralık yalanları"nın bir benzeriydi.

OHAL Valisi; "sevke karşı çıkan tutuklular demir çubuklarla gardiyanlara saldırdı." diyordu aklı, mantığı bir yana bırakıp. Saldıran tutuklular ve saldırıya uğrayan(lı)lardan bir teki bile ölmez ve yaralanmazken, onbir tutuklu katlediliyordu.

Dönemin Adalet Bakanı Şevket Kazan bir başka yalancıydı; "Kadın tutuklularla birlikte olmak isteyen mahkumlar isyan çıkardı." Oysa Diyarbakır E Tipi Cezaevinde bayan koşuşu yoktu...

Şevket Kazan, yıllar sonra Diyarbakır'daki olayın bir "katliam" olduğunu itiraf edecekti. Ama önemi yoktu. Devlet koltuğunda otururken devletin borazanını çalmış olmanın ayıbı ve suçunu hiç bir biçimde ortadan kaldıramazdı.

ZULMÜN HESABI BOZULDU

Özgür tutsakların direnişi, katliamların hesaplarını bozdu, bozmaya devam ediyor

Neden bu saldırıların gerçekleştirildiğinin özlü ifadelerinden biri, Ulucanlar katliamının hemen öncesinde Bülent Ecevit tarafından sarfedilen sözdür: "Devletin gücü cezaevlerinde gösterilecektir".

Bu sözün tam anlamı, "devletin gücü, tüm halka, düzene karşı direnmeye, muhalefet etmeye yeltenen herkese gösterilecektir" diye görülmelidir.

Bunun için peşpeşe katliamlar düzenlediler hapishanelerde. "Herkesin devlete karşı çıkamayacağını görmesini" istedikler.

Devrimci tutsaklar, direnişleriyle bu hesapları bozdular. Zulme karşı, bombalar, kurşunlar altında, ölümler pahasına da olsa direnilebileceğini gösterdiler. Göstermeye devam ediyorlar.

Halkın hukuku

Adaletsiz bir ülke, güneşsiz bir dünyaya benzer

BM Kararı Varsa VUR Devlet Kararı Varsa ÖLDÜR Hukuk Dışı Sayılmaz

ABD'nin Irak'a saldırmasına muhalefet edenlerin bir kısmının sadece bir tek "itiraz" gerekçesi var: "BM kararı olmalı". Irak BM kararıyla vurulmalı.

Niye? Çünkü o zaman saldırı "uluslararası hukuka" uygun olacak. O zaman, onbinlerce, yüzbinlerce Irak'ının katledilmesi, Irak'ın yıkılıp yıkılması "meşru" gösterilecek.

Hukukun, "uluslararası" da olsa, "ulusal" da olsa, nasıl egemen sınıfların çıkarları doğrultusunda kullanıldığını görüyor musunuz?

O BM'de kararların nasıl alındığını herkes az çok biliyor. ABD ve diğer emperyalistler dayatıyor ve karar çıkıyor. Bu dayatmaya boyun eğmeyen az sayıda ülkenin ise itirazları bir işe yaramıyor.

"BM kararıyla olmalı" şartını ileri sürenlerin başında Avrupa emperyalistleri geliyor. Böylelikle suça ortak olmalarını BM kararıyla perdelemiş olacaklar.

Amerika artık saldırganlıkta öyle pervasızlaşmış, imparatorluk emellerini öyle alenileştirmiştir ki, bu tip "araçlara" fazla ihtiyaç duymuyor.

Irak'a saldırıyı "BM kararı olunca" hukuka uygun sayan **egemen sınıf hukuku**, ülkemizde de, her türlü işkenceyi, katliamcılığı "devlet kararı"yla, daha sık kullanılan sözlerle söylersek,

"devlet politikası"yla meşrulaştırıyor. "Devlet politikası" denilince, akan su duruyor, yapılan şey, kitaba, yasaya uyduruluyor.

Buca'ya bakın. Ümraniye'ye, Ulucanlar'a ve en son 19-22 Aralık'a.

Ne dava, ne yargılama, ne cezalandırma.

Niye? Çünkü, katliamcılar, devletin politikasını uyguladılar orada. Yani anlayacağınız "Kendi kişisel keyiflerinden" yapmadılar o katliamları. (Tabii sözü edilen katliamcılar öyle yetiştirilmiştir ki, biraksanız kendi kişisel keyifleri için de yüzlerce kişiyi katledebilirler. Nitekim, özellikle Doğu'da yürütülen zulüm politikasında, devlet bu mangaları "serbest" de bırakmış ve onlar da dilediklerince işkence yapmış, katletmiş, kulak burun koleksiyonları yapmışlardır.)

Sahi, onlarca resimleri yayınlanan o kulak koleksiyoncularının bir tekinin bile yargılanıp cezalandırıldığını, hatta haklarında soruşturma açıldığını duydunuz mu?

Duymadınız. Çünkü olmadı böyle bir şey!

Çünkü, o da devlet kararıydı, bu yüzden oligarşinin hukukuna da aykırı değildi!

Oligarşinin hukuku, oligarşinin iktidarını korumak için her türlü işkenceyi, katliamı, "hukuk devleti" içinde görür!

KESK'in MÜCADELESİ

Devlete, IMF'ye, "Arabulucu" Kılıflı Devlet Kurumuna, ve Devlet Sendikasına Karşı SÜRÜYOR

İnsanca yaşam ücreti isteyen, sendikal haklarının mücadelesini veren KESK'li memurların mücadelesinin ve önünde sadece devlet, hükümet yok.

Memura şu kadar ücretten fazlasını vermeyeceksiniz diyen **IMF var**.

"Uzlaştırma Kurulu" maskesiyle görev yapan, esasen halkın, emekçilerin değil, devletin çıkarlarını savunan **kurul var**.

Her an emekçileri satacağı ayan beyan ortada olan devletin faşist hareketle birlikte örgütlediği devlet sendikası **Türk Kamu Sen var**.

KESK'in mücadelesi sadece sıradan bir ücret artışı mücadelesinin ötesinde bunlara karşıdır. Taleplerin kabul ettirilmesi, bunlara karşı kazanılan bir zafer olacaktır. Yapılan her eylem gerçekle bunların teşhirine de hizmet eden eylemlerdir.

IMF, devlet ve devlet sendikası; ister sloganlarda ifade edilsin, isterse edilmesin; ister talepler arasında yeralsın, isterse almasın her eylemde KESK'li memurların karşısında bir cephe durumundalar.

"Uzlaştırma Kurulu" Sahtekarlığı

Düzen bir kurumuna "uzlaştırma" adını vermişse, bu kurumun ne işe yaradığı daha baştan belli demektir. Çünkü bu düzen, uzlaşmaktan, emekçilerin kendi haklarından vazgeçmesini, mücadele etmemesini anlar. Küreselleşme politikaları ile dünya çapında daha sık kullanılır hale gelen bu kavram sınıflar mücadelesinin tasfiyesine hizmet eden araçlardan sadece biridir.

KESK'in maaş zammı konusun-

da başvuruda bulunduğu "Uzlaştırma Kurulu" da bu tespiti haklı çıkardı. Devletin verdiği, memurların kabul edemeyeceği kadar bir ek yaparak, brüt 90 milyon iyileştirme artışı kararı alarak "işte buyurun uzlaşın" diyen kurulun da gerçek yüzü ortaya çıkmış oldu.

KESK yaptığı Uzlaştırma Kurulu'nun kararını tanımayacaklarını belirtti ve eylemlere devam edeceğini açıkladı.

KESK başkanı **Sami Evren**, yine aynı açıklamada, *"Kurul adeta devlet tarafı gibi davranmış, tarafsızlığına gölge düşürmüştür. Kurul'un yaşanan gerçek ücret kayıplarını, yoksulluk ve sefaleti bir kenara bırakıp bütçe imkanlarını dikkate alan tavrı bizleri hayal kırıklığına uğratmıştır"* söyledi.

Ortada şaşırarak bir durum yoktur. Bu düzende tarafsız hiçbir kurum olamaz. Devletin bütün kurumları adı ne olursa olsun halka karşı örgütlenmiş kurumlardır.

Haklı Mücadele Baskı ve Tehditle Engellenemez

5 Eylül'de KESK'in yaptığı iş bırakma, iş yavaşlatma eylemleri sonrası İstanbul Valisi ve Emniyet Müdürü Hasan Özdemir'in talimatları ile, KESK'e bağlı sendika şubelerinin yöneticileri gece evleri basılarak gözaltına alındı.

KESK Genel Eğitim ve Örgütlenme Sekreteri

Güven Gerçek, Eğitim-Sen 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Toprak, Tüm Bel-Sen 3 No'lu Şube Başkanı Ali Ekber Işık ve Şube Yöneticisi Ali Koç, Eğitim-Sen 4 No'lu Şube Sekreteri Hüseyin Sümruk, Tüm Bel-Sen 1 No'lu Şube Yöneticisi Şehmuz Erol ifadeleri alın-

dıktan sonra serbet bırakılırken, daha bir çok sendika yöneticisinin evleri basıldı.

Hangi hakla, hangi gerekçeyle, kimin adına? Devlet, hiç kimse hakkını aramasın, ekmek istemesin, insanca yaşayabileceği koşullar talep etmesin istiyor. Salt ekonomik temeldeki bir mücadeleye karşı bile, gözaltıyla cevap veriyor.

Amaç; yıldırma, sindirmektir. Gözaltılarını kendi hukukları açısından dahi hiçbir meşruluğu yoktur. Ama bunun düzen için önemi de yoktur. Emekçilerin hak arayışı engellensin, bütün halka "kötü örnek" olmasınlar da, nasıl engellenirse engellensin.

Eylemler Sürüyor

KESK'li memurlar baskılara rağmen eylemlerini sürdürmekte kararlı. Bu süre içinde herhangi bir anlaşma olmadığı taktirde 16 Eylülde KESK'in örgütlü olduğu bütün işyerlerinde **"bordro yakma eylemi"** gerçekleştirilecek.

İstanbul valisi bu eyleme karşı da bir genelge yayınlarak emekçileri sindirme politikasını sürdürüyor. KESK Başkanı Evren, genelgenin kaldırılmasını isteyerek, 16 Eylül'ün direnişe dönüştürüleceğini belirtti.

DİSK'i Bu Hale Getirenler CHP Kapısından Kovuldu

CHP Genel Başkanı Deniz Baykal, "sol anlayışlarımız örtüşmüyor" diyerek, DİSK başkanı **Süleyman Çelebi'yi CHP'den adaylığa kabul etmedi**. Bir dönem CHP PM üyeliği de yapan Çelebi aday olmak için nabız yoklama görüşmeleri için uzun süre Ankara önlerinde beklemesine rağmen hiçbir sonuç alamadı.

DİSK'in eski başkanlarından ve eski DSP milletvekili olan **Rıdvan Budak**'ın da basın aracılığıyla CHP'ye gönderdiği ulaklar, "teklif gelirse değerlendiririm" açıklamaları havada kaldı.

Her iki DİSK Başkanı da CHP kapılarından yüzgeri etmek zorunda kaldılar.

DİSK'i bugünkü çizgiye getirenlerden ikisi bunlar. "Uzlaşma" adına, oligarşinin "istikrarının bozulmaması" adına emekçi düşmanı kararların altına imzalar attılar. Her toplu sözleşme görüşmesinin akibeti bu kafalar sayesinde önceden belli oldu; esip gürleyip masa başında satma anlayışını politika haline getirdiler.

DİSK bu kafalar sayesinde CHP gibi "sosyal demokrat" etiketli emekçi düşmanı partilerin "yan kuruluşu" haline getirildi.

Son olarak IMF'nin adamı Kemal Derviş ile Baykal arasında kuryelik yapma onursuzluğunu bile yerine getirmekte sakınca görmedi Çelebi. Ama, sendikacılık tarihine geçecek bu kişiliksizlik bile yetmedi parlamentodan bir koltuk kapmak için.

Meydanları inleyen, sermayeyi titreten anlı şanlı DİSK'in başkanlarının düştüğü durum, Türkiye'de sendikacılık açısından ibretliktir. Bayram Meral nasıl ki, sendikacılığın ihanet çizgisinin simgesi haline geldiyse, onlar da, koltuk sendikacılığın nasıl pespaye hale gelebileceğinin örnekleri oldular.

DİSK'li İşçiler,Emekçiler;

Hiç kimse, *"parlamentoya gidip emekçinin haklarını savunacağım"* yalanlarına **inanmasın**. Onlarca sendikacı gitti o çatının altına. Gittikleri anda ne emekçi kaldı akıllarında, ne de sendikal mücadele. Sattılar tümünü bir anda.

Çelebiler'i, Budaklar'ı ve onlar gibi sadece kendi çıkarları için sizi kullananları sendikalarımızdan atmadıkça ne ekonomik, ne de demokratik mücadelede sesimiz güçlü çıkmayacaktır. İşten atılmalar karşısında, özelleştirmeler karşısında ne söylerlerse söylesinler yine satacaklardır. Oturdıkları koltuklar meclis koltuklarına atılmanın bir aracıdır onlar için. Bizim sırtımıza basarak kırmızı koltuklara geçmelerine seyirci kalmayalım.

Fabrikalarımızda kendi örgütlenmelerimizi, yaratalım, sendikaları asalaklardan, koltuk düşkünlerinden temizleyelim. DİSK'i CHP kapısında dilenci durumuna getirenlerden hesap sorma hakkımızı kullanalım.

Bu kültür solda nasıl yeretti? EMEP, dönüp kendine de sormalı!

Evrensel yazarı İhsan Çaralan 10 Eylül 2002 tarihli yazısında, Aydın Engin ve Oral Çalışlar'ın "ittifaklar" konusundaki yazılarını eleştirirken, "*Kendilerine 'tarafsız', 'aydın', 'demokrat' diyen ya da böyle denmesinden hoşlanan kişiler*"ın "tarafsızlık" maskesi altında nasıl solun birliğini bozucu, provoke edici ve devrimci güçlere marjinal vb. diye hakaret ettiğini belirtiyor.

Aydın Engin'in "ittifak yapmak aşüre kaynatmak" yazısı, sözkonusu ittifakın muhatabı olsun olmasın, okuyan her devrimciyi, devrimci değerlere saygılı her insanı rahatsız edecek bir yazıdır. "Birlik"ten yana gibi görünürken, nasıl zehir kusulduğunun karakteristik bir örneğidir.

Onlara bu cüreti veren nedenlerden biri, hiç kuşku yok ki, sol, devrimci güçlerle aydınlar arasındaki ilişkinin günümüzdeki şekillenişidir.

Ülkemizde, tarafsızlığı, örgütsüzlüğü adeta kutsayan aydınlar, sol tarafından da paradoksal biçimde yüceltilmişler, dolayısıyla, kendilerine olmadık misyonlar biçip, hayatın her alanında örgütlenen, mücadele eden, bedeller ödeyen sola akıl vermeye kalkmışlardır.

İşte tam bu noktada, İhsan Çaralan, sözü edilen yazıları ve yaklaşımları eleştirirken, şu soruları da sormuk zorundadır:

Bu tarz, örgütsüzlük, tarafsızlık, solla devlet arasındaki meselelerde "hakemlik" gibi bir kültür, nasıl yerleşti, nasıl yüceltildi?

Çaralan, bu "**marjinallik**" edebi-

yatını kendilerinin de nasıl kullandığını, yapılanları küçümsemenin, her-kese tepeden, üstten bakmanın kendileri tarafından nasıl defalarca tekrarlanan bir yaklaşım olduğunu hatırlamalıdır.

Mesela ölüm orucu konusunda yazıp söylediklerinin -ne yazık ki- Aydın Engin'lerle ne kadar çok benzeştiğini hatırlamalıdır.

Hele ki şu "destekler" görünürken, provoke etmek, destekler görünürken, içten içe zehrini akıtma tavrı, bizim hiç yabancımız değil. Belki siz o kadar yakın izlememişsinizdir.

Ama aynı "solun birliği" konusunda olduğu gibi, "direniş" için de yollara düşen aydınlardandır ikisi de. Ama "solun birliğini destekliyoruz" diye başladıkları yazıda, gerçekleşmiş tek birliğe demediğini koymadıkları gibi, "direnişi, tutsakları sahiplenme" sözleriyle başlayan hemen her yazıları da, örgüte, eylem biçimine karşı çoğu kez bir karamaya dönüşmüştür. Yani tam da sizin söylediğiniz gibi, direnişle ilgili her yazılarında "**hem nalına hem mihına taktığı**" izlemişlerdir.

Tıpkı, gazetenizde "direniş üzerine" yeralan bazı yazılarda olduğu gibi.

Tıpkı, tutsakları sahiplenir görünüp, onları öncü savaşıyla, marjinallikle, halktan kopuklukla vs. vs. suçladığınız yazılarda olduğu gibi.

Ölüm orucu üzerine gazetenizde yayınlanan yazıları bir gözden geçi-

rin isterseniz. Hemen bir çoğunda o sözünü ettiğiniz "**hem nalına hem mihına taktığı**"nın örneklerini göreceksiniz.

Demek ki, böyle bir geleneğin, böyle bir tarzın siz de dışında değilsiniz. Tersine, bu tarzın yaygınlaştı- rılmasına ortak olmuştunuz.

Devrimci, nerede durmalı? Bu nokta doğru tesbit edilemediğinde, bir parti de, bir aydınla böyle ayrıla- şabilir işte.

Aydın Engin eleştiriye cevap verecek mi dersiniz? Vermeyecektir, tıpkı bizim direnişle ilgili yazılarına yönelttiğimiz eleştirilere cevap vermediği gibi. Tıpkı, sizin, size yönelttiğimiz eleştirilere cevap vermediği gibi... İşte bu da sizin de payının olduğu bir başka gelenek. Bir köşeye yerleşip, oradan her istediğini söyleyebileceğini sanmak, ne bir birlik sürecinin, ne bir direniş sürecinin sorumluluklarını hissetmeyen, sırtında yumurta küfesi taşımayan insanların sorumsuzluğuyla yazıp çizmek, solda "yeni" bir gelenektir.

Güya "solun birliğini" istiyor ama, bırakın canım onlarla ittifak mı yapılır demeye getiriyor.

Güya hapishane sorununun çö- zülmesini istiyor ama, esas olarak bize dönüp "bırakın" diyor...

EMEP çevresi, "Bırakın" çağrıla- rına ortak olurken, nasıl aynı tarzın içinde yer aldığını şimdi görüyor musunuz?

HADEP'in 1 Eylül mitinglerine temsili katılma tavrı da Evrensel'de eleştirilmiştir.

Sorun yine aynıydı.

"Temsili" katılım'dan şikayet eden Evrensel, yine dönüp bakmalı: Kim yarattı bu geleneği, kimler yaygınlaştırdı?

Ölüm orucu gündemimiz değil derken, yapılmasını doğru bulduğunuz çeşitli eylemlere de "temsili" katılırken, HADEP'le aynı çizgideydiniz.

Evet, eleştirirken soralım: kim nasıl yarattı bu kültürü? Hep birlikte yarattınız. Özellikle sol legal partilerin bu konudaki katkısı(!) belirleyicidir. İttifak yapan güçler arasında bile birilerinin gücüne-omzuna yaslanıp, "temsili" katılımlarla işi sürdürmek isteyenler çıktı.

İşte bu nedenle diyoruz ki, bu yerinde ve doğru eleştirileri yaparken, dönüp kendinize de bakmak durumundasınız. Siz nasıl yaklaştınız, bu kültür sola nereden, nasıl geldi, nasıl yerleşti, bunları sorgulamak durumundasınız.

Devrimciler, nerede durmalı?

Temel soru budur.

Sen "marjinallik" edebiyatıyla başkalarını dışalar, küçümsersen, aynı şeyi başkaları da sana karşı yapar. Bunun nerede duracağını bir ölçüsü yoktur.

Sen, sorunlara "devletle halk", "düşmanla devrimciler" çatışması açısından bakmayıp, kendini "tarafsız" ilan edip, direnenlerin karşısına çıkarsan, başkaları da sana ilişkin bir konuda aynı rolü üstlenecektir.

Bu kültürün yolaçtığı ve yolaçabileceği olumsuzlukların sonu gelmez.

Bu kültürü etkisizleştirmeyi, tüm devrimciler "görev" saymalı. Ama etkisizleştirmenin yolunun da, bu kültürün kendimize ne kadar buluştuğunu, bu kültürün yaygınlaşmasında kendi sorumluluğumuzun ne olduğunu tesbit etmekten geçer.

Katliam Kadrosu Mu "Milli Kadro" Mu?

"İP Genel Başkanı Doğu Perinçek, seçimlere Zekeriya Temizel, Mümtaz Soysal, Yekta Güngör Özden, Murat Karayalçın, Sadettin Tantan, Vural Savaş ve Hüseyin Kıvrıkoğlu gibi isimlerden oluşan 'milli kadro'yla girilmesine, harekete Başbakan Ecevit'in önderlik etmesini önerdi."

'Milli kadro'ya bakın!

Sol sıfatını, hatta "sosyalist" sıfatını, "işçi" partisi gibi adları, hatta yıldız gibi sembolleri bir türlü terketmeyen ama -ihbarcı, şovenist, MGK'cı çizgisini değiştirmede için- soldaki lanetli durumuna da son vermesi mümkün olmayan Perinçek, çırpınıyor.

Ortalığı boş buldukça atıyor; MGK'nın yaptırdığı anketlerde onun partisi "ikinci sırada" çıkıyor.

Her seçim öncesi "**baraj sorumuz yok, biz iktidar programımızla meşgulumuz**" masalını anlatır, seçimler olur, takke düşer, kel görünür, ama artık yüzünün astarı kalmamıştır, sanki o yalanları o söylememiş gibi, yeni yalanlarla devam eder siyasetine.

Hep "büyük siyaset" yapar. Ama kendisi küçüktür. Onun içinde yaptığı her "büyük siyaset" aslında birilerinin eteği altına sığınmaktan ibarettir.

'Milli kadro'yu önerirken de tek derdi budur.

Acaba bunların içinden onu eteğinin altına alacak biri çıkar mı?

Bakin Perinçek'in "milli kadro'suna!

Sadettin Tantan ve Hüseyin Kıvrıkoğlu, 19-22 Aralık katliamının birinci dereceden mimarları.

Akkise'de halkı kurşunlatanlar.

Kıvrıkoğlu; Türkiye'nin askeri- ni, ABD'nin çıkarları için Afganistan'a gönderen "komutan"! İncirlik'i yıllardır ABD'ye sunan milli "komutan"! "**İMF bizi yüzüstü bırakmaz**" diyen büyük "komutan"!

Sadettin Tantan, 57. Hükümetin istifa ettiği ana kadar ki tüm emperyalizme teslimiyet anlaşmalarının imzacısı.

Vural Savaş; "Bütün ülkeyi F tipine" çevirme politikasının DGM'deki temsilcisi.

Murat Karayalçın; Ülkemizde infazların, faili meçhullerin en yoğun olduğu dönemde, Başbakan Yardımcılığı koltuğunda oturmuş, Çiller'in koltuk değneği olmayı "sosyal-demokratlığına" yedirmiş, ve bugüne kadar da o dönemin gerçeklerini açıklamama, özeleştirisini yapma anlamında hiç bir adım atmamış biri.

Yekta Güngör Özden; Anayasa Mahkemesi Başkanlığı'nda tüm hukuksuzlukların onaylayıcısı. Katliamların, infazların, faili meçhullerin en yoğun olduğu dönemlerde oturduğu o koltukta, bir kez olsun bunları eleştirmeyen bir "hukukçu"!

Bu kadarı "milli kadro'nun nasıl bir milli kadro olduğunu anlamak için yeterli!

Halkla değil, oligarşiyle birlikte olmak için çırpınıyor, ama nafile. Oligarşi de kaale almıyor onu!

İflah olmaz “tasfiyeciler” kimle birlik yapabilir?

Geçen sayımızda “Solun beyni” köşesinde, tüm solun, halk güçlerinin hedefinin “**Günöbirlik İttifaklar Değil, Haklar ve Özgürlükler Cephesi’ni yaratmak**” olması gerektiğini belirtmiştik. Son bir haftada “günöbirlik ittifaklar”da yaşanan gelişmeler, “seçim” zeminindeki “birlik” tartışmaları, bu önerinin haklılığını bir kez daha göstermiş oldu.

Bu tartışmaların muhatabı değiliz, çünkü zaten farklı bir zemindeydiler. Ama tanıdığı olduğumuz tavırlar, hiç yabancı değildi. Yıllardır süregelen ve her türlü ittifakı imkansız, veya iş yapamaz hale getiren anlayışlar yine karşıımızdaydı.

Ufuk Uras, seçim birliği görüşmeleri sürerken, kamelelerin karşısına çıkıp “*her türlü fedakarlığa hazırız*” nutku çekiyordu. Burjuva partilerden alınmış klasik bir numara. Sol’dan, devrimcilerden hiç bir şey öğrenmiyorlar, ama burjuvaziden öğrenme hızları gerçekten müthiş.

Tabii kısa sürede, “*her türlü fedakarlığa hazırız*” nutkunun DY’nin ünlü “benmerkezciliğini” perdelemek için verilmiş bir demeç olduğu anlaşıldı. İflah olmaz kariyer tutkunu Karayalçın ve iflah olmaz benmerkezci ÖDP bir araya gelince, oradan bir şey çıkması zaten pek mümkün olamazdı.

ÖDP-DY geleneği hep böyle oldu; onlar kendi haline bakmaz; onlar hep “merkez”de olmalı... Gelenek aynı gelenek ama artık “sosyal-demokratlaşmış”lar. “**Ünlemlı demokrat**” yerini bulmuş...

Halkın, solun, demokrasi mücadelesinin **GENEL ÇIKARLARI** yoktur onların kitabında. **GRUP ÇIKARLARI** var. Murat Karayalçın’ın şemsiyesi altında icazet ararken dahi, klasik grupçu hizipçi DY kültürü yapışıp kalmış...

“Birlik”, onlar için her dönem, sadece “istismar” edilecek bir olgu oldu. Dağıldıklarında toparlanmak için, eridiklerinde yeniden ayağa kalkmak için hep bu kavramı istismar ettiler. Azıcık palazlandıklarında ise, yaptıkları tüm birlikleri bozmakta hiç tereddüt etmediler.

Üstelik, şimdi daha pervasızlar. Çünkü koşar adım düzene yerleşiyorlar.

Üç günlük “stratejik ittifak”

Bunlar birlik yapamazlar. Böyle bir kafa, böyle bir kültür birlik yapamaz. Murat Karayalçın, basına “*ÖDP ile ittifaklarının geçici değil, stratejik işbirliği olduğunu*”, işbirliklerinin seçimden sonra da süreceğini açıkladığında kuşkusuz ÖDP’yi fazla tanımıyor olmalıydı. Bizi okusaydı,

neyle karşılaşacağını da az çok bilirdi oysa. DY’yi biz iyi tanırız, o yüzden ne “ÖDP” projesinde, ne “gökkuşağı” söylemlerinde, bizi yanıltan hiç bir şey olmamıştır.

2,5 ay önce Adalet sayfalarında şöyle yazdığımızı hatırlatsak, ne demek istediğimiz de daha somut anlaşılacaktır:

“*ÖDP’nin izlediği seyre bakın: solla olmadı, şimdi burjuvaziyle birlik yaratma peşinde. Solla niye olmadı sorusunun cevabını vermiyor. Ve yine “solda birlik ittifak” maskesiyle burjuva güçlerle ittifaka yöneliyor.*

Burjuvaziyle birlik yapabilirler mi? Hayır, bunu da yapamayacaklardır. En fazlası seçim için anlaşılır, ama yine de birbirlerinin ayağını kaydırmaya çalışmaktan geri durmazlar. İflah olmaz tasfiyeciliği defalarca açığa çıkmış bir ÖDP’ye kim güvenir de birlik yapar artık?” (Ekmeç ve Adalet, Sayı 16)

Düzenin bataklığına iyi yolculuklar

Bu tasfiyeci grup, aylardır onla görüştü, bunla pazarlık yaptı, oraya gitti, buraya geldi, sonunda yalnız kaldı. Şimdi seçime girip yüzde veya binde küsur oyunu alıp oturacak köşesine.

Halkın mücadelesini geliştirme, legal siyaset alanında bile olsa, halkın taleplerini dile getirme gibi bir sorumluluğu içten duymayınca, bu onlar için çok da önemli bir dert olmasa gerek. Onlar da soldaki “**siyaset bezirganlarına**” dönüşmüşler. Düzen içi yaşamlarını, statükolarını sürdürüyorlar nasıl olsa!

Dolayısıyla, bu politikasını, kimseyle ittifak yapmamasını solun, demokrasi mücadelesinin genel çıkarları açısından baktığınızda eleştirebilirsiniz, ama ÖDP kendisi açısından “**doğru**” olanı yapmıştır.

Düzene iltihakının böyle bir “ittifak”la biraz daha zamana yayılmasını istememiştir. Bu anlamda böyle yaptıkları için özel olarak bu açıdan eleştirmeye de gerek yoktur.

Bataklığa gitmeye kesin karar vermişlerse, hiç bir eleştirinin ve ideolojik mücadelenin bunu değiştirme imkanı kalmamışsa, onların bataklığa gitmesini daha da kolaylaştırmak isteriz. Varacakları yere bir an önce varsınlar ki, ak kara belli olsun. Yüzlerinde taşıyıp durdukları maske tam olarak düşsün.

DÜZENİN “HASSASİYETLERİ”!

Halkın mücadelesinin, taleplerinin karşısına çıkarılan “hassasiyetleri” belirleyen kim? Kim, neden “hassastır” bazı konularda? Neden, hiçbir zaman halkın çıkarlarında “hassasiyetlik” söz konusu olmaz?..

Burjuva basının yazarlarından, politikacılara kadar kimi konularda bu deyimden altının çizildiğini duyarsınız; **devletin hassasiyetleri.**

“Hassasiyetler” değişik konularda karşımıza çıkar, ama söylediği şey en genel olarak tektir; (hassas olunan konuda) **“konuşmak, politika yapmak yasaktır, büyük suçtur.”**

Mesela Kürt halkı ulusal haklarını mı talep etti, o “hassasiyetler” hemen devreye girer ve düzenin sahipleri kaşlarını çatarak, coplarını sallayarak, olmadığında tanklarını ortalığa sallarak konuşmaya başlar; **“devletimiz bu konuda hassastır.”**

Bu hassasiyetler bağımsızlık konusunda, halkın çıkarları konusunda hiç kendini göstermez.

Örneğin; Amerika’nın emriyle satılan askerlerde yoktur. Topraklarımızın Amerikan-NATO üssü haline getirilmesinde yoktur. Kendi kara sularında Amerika’nın arama tarama yapmasında yoktur. IMF ile yapılan kölecilik anlaşmalarında yoktur. Çöplükten ekmek toplayanlar karşısında yoktur. Açlıktan ölen bebeklerimiz konusunda yoktur. İşsizlik karşısında yoktur. Sefalete sürüklenmiş bir ülke karşısında yoktur...

Ya nerelerde vardır?

“Komünizm, şeriat, bölücülük”; kendi faşist düzenlerinin devamını sağlamak ve koltuklarını korumak için generallerin belirledikleri “hassasiyetlerin” en başta gelenleridir. Bu üçü, müdahalecilikten hiç vazgeçmedikleri hassasiyetlerdir. Kimi zaman paranoya derecesinde başgösterir; renklerin yasaklanmasına, zafer işaretlerinin suç sayılmasına, 70’lik kadınların başörtülerinin çıkartılmasına çalışılmasına kadar varır.

Ama asıl olan, komünizmdir. Yani **devrim mücadelesi ve devrimcilerdir.** Bütün ötekileri bir şekilde bertaraf etme olanakları olduğunu, pragmatist kafa yapısını düzenin bekası için değerlendirebileceklerini bilir general-

ler. Manevra yapamayacakları bir tek devrimdir. Ya katliamla, baskıyla, yasaklarla, terörle ezecek, geçici olarak sindirecek, ya da onun dalgasına kapılıp çıkar üzerine kurulu düzenleri ellerinden kayıp gidecektir. “Hassasiyetler”in esas nedeni buradadır.

Başka hassasiyetleri de vardır generallerin; mesela **“Ermeni sorunu”** gibi. **“Kıbrıs meselesi”** gibi. Oligarşi bunları “vatan hainliği” şeklinde kullanarak halkın mu-

halefetini tehdit eder. Sadece bu konularda konuşanlara karşı değil, generallerin düzenine karşı mücadele eden tüm kesimlere karşı kullanılır. Devrim mücadelesinin karşısına sık sık “dış güçler” demagogileriyle çıkmaları ve bunu da genel olarak “ermeni örgütlerinin piyonu”, “Rum gizli servisiyle ilişkiler” gibi ipe sapa gelmez yalanlarla süslemeleri bu yüzdendir.

Her seferinde çuvalasalar da vazgeçmezler bu yalanlardan.

Katliamcılığının, işgalciliğinin hesabını vermek yerine, suni olarak yaratılan “hassasiyetlerle” halkta yaratıkları bilinç çarpıklığından medet umarlar.

Hassasiyetler, Generallerin “Hassasiyeti”dir

Ülke çıkarları yalanının arkasına gizlenmek istenen “hassasiyetler”i belirleyen generallerdir. Generallerin yönettiği bir ülke tablosunun değişmemesi için, Oyak’lı, villalı, dolarlı düzenleri ellerinden gitmesin diye halkın talepleri karşısına çıkarılan yalanlardır.

Elbette bir düzenin hassas olduğu, Türkçesi taviz vermeyeceği konular olması çok doğaldır. Neler olmalıdır bunlar? **BAĞIMSIZLIK** olmalıdır örneğin. **HALKIN REFAH İÇİNDE YAŞAYABİLECEĞİ BİR DÜZEN** olmalıdır mesela. **HALKIN HAK VE ÖZGÜRLÜKLERİNİN GÜVENCE ALTINA ALINMASI** olmalıdır.

Oligarşinin “hassasiyetleri” ise tam da bunların terisinin sürmesi içindir.

DÜZENİN “HASSASİYETLERİNİN” BEKÇİSİ

Dört Devrimci Sanatçı

Yılmaz GÜNEY, Ruhi SU, Victor JARA, Pablo NERUDA

“Biz halka aitiz”

Dördü de; yaptıkları işi en iyi şekilde yaptılar. Sinema, şarkı ve şiirde, **usta** oldular. “**Usta**”lıklarını, halka karşı bunlarını büyütme için değil, halka daha çok şey verebilmek, halkın mücadelesini daha geliştirebilmek için kullandılar. Şiirleri, şarkıları dünyanın dört bir yanında söylendi, filmleri dünyanın dört bir yanında isyan duygusunu taşıdı.

Dördü de; hayatı, kavgayı ve sanatı birlikte kavradılar. “*Benim işim sanat yapmak*” deyip, bunun dışında akıp giden mücadelenin seyircisi olmadılar. Kimi destekledi, kimi fiilen savaşın içine girdi, kimi örgütledi...

Dördünün ortak bir başka özelliği “**örgütlü**” olmalarıydı. “Birey” olmayı savunmadılar hiç. Jara, Neruda ve Su, komünist, sosyalist partilerin üyeleriydiler. Yılmaz Güney, devrimci örgütlerle ilişki kurmaktan çekinmedi, onları desteklemekten uzak durmadı, daha sonraları kendi düşünceleri doğrultusunda oluşturduğu bir örgütlülüğün parçasıydı.

Dördü de; yaşadıkları ülkenin egemen sınıflarının zulmüne maruz kaldı, hapislikler, sürgünler yaşadı. Sanatlarını ve düşüncelerini savunmaya devam ettiler. Düzenin tüm şöhret ve kazanç kapıları kendilerine açık olmasına rağmen, düzene iltihak etmediler.

Dördünün de ölümünde teslim olmayı reddettileri faşist düzenlerin payı vardı. Victor Jara, işkencecilerin elinde katledildi. Neruda ve Su, cuntalar tarafından tedavi olanakları ellerinden alınarak öldürüldü. Yılmaz Güney, yurtdandan uzak sürgünde öldü.

Dördü de, dünya halklarının kalbinde ölümsüzleşti. Ölümünün üzerinden kaç yıl geçmiş olursa olsun, dünya onların şiirlerini, şarkılarını söylemeye, filmlerini seyretmeye devam ediyor.

Pinochetler, Nihat Erimler, Kenan Evrenler değil, onlar yaşıyor...

1970’lerin Devrim Ateşinde Devrimcileşen Yılmaz Güney

Anadolu insanının bilincine devrimci, isyancı kişiliği sokan devrimci bir sanatçımızdır. Düzenin yerleşmiş kalıplarına ve kurumlarına karşı isyan edebilmesini sağlayan cüretinin altında şu düşünceleri vardır: “**Bir köle olarak yaşamaktansa bir özgürlük savaşçısı olarak ölmek daha iyidir.**”

Halkın değerleriyle büyüdü, ve kendini, sanatını halka adadı. 53 filme senaryo yazdı, 110 filmde oynadı, 17 film yönetti.

Ama onun devrimciliği “sanatıyla” sınırlı da değildi. 1970 yılına kadar çeşitli biçimlerde politik hayatın içinde oldu. DEV-GENÇ’i destekledi. Balyoz Harekatı’nın yaşandığı zor koşullarda THKP-C ve THKO önderleriyle ilişki halindeydi. Ulaş Bardakçı’yla tanışmasının ardından, diğer devrimci hareketlere olduğu gibi Parti-Cephe’ye silah ve cephane temin etmiş, parasal yardımda bulunmuştu. İstanbul’un her yanında operasyonların yaşandığı günlerde Mahir’leri kuşatmadan çıkarıp evinde saklamıştı.

Tabii böyle bir sanatçı oligarşinin hedefi olmakta gecikmeyecekti. “**Şüpheli üzerine**” gözaltına alınıp tutuklandı. O zamandan “ünlenmeye” başlamış bir sanatçıydı, “*böyle şeyler ona yakışmazdı*”, düzen onu mahkemede yaptığından pişman olmuş olarak görmek istiyordu. Ancak bu olmadı. Mahkemede devrimin ve devrimcilere yardımın meşruluğunu savundu. “**Benden bugün de aynı şekilde isteklerde bulunsalar davranışım yine aynı olurdu**” diyerek devrimci bir aydına yakışanı yaptı.

Bir çok kez hapisanelerde yattı. İlk tutsaklığı bir öyküsü sebebiyleydi. İkinci olarak 16 Mart 1971’de tutuklandı. THKP-C davasında yargılandı. 20 Mayıs 1974’te dışarı çıktı. 3,5 ay sonra Yumurtalık Savcısı’nı vurarak tekrar hapisaneye girdi. Hapislik ve sürgünlük yılları onun yaşamında apayrı sayfalar. Gittiği her hapishanenin düzeni alt üst oluyor, adli mahkumları çok geçmeden örgütlüyordu. Yaratıcılığıyla hapisanede film dahi yönetti. Bu tavrıyla “hapisanede film yöneten tek aktör” ünvanını alarak bir devrimci tutsağın yaratıcılığının boyutlarını gösterdi.

Güney, 9 Ekim 1981’de firar etti. Bundan sonra **sürgün yılları** başladı. Avrupa’da nice devrimciyi yutan rüzgarlardan etkilenmedi. Avrupa’da onu film setlerinde eleştiri-özeleştiri yaparken, ülkemiz hapisanelerini konu edinen Duvar filminin günlük çalışmalarına tüm çalışanlarla beraber **Enternasyonal marşıyla** son verirken, bir Kürt olarak Kürt Ulusal kültürünü savunurken, Guatemala gibi ülkelerin halklarını destekleyen eylemlerde konuşurken görmek mümkündür.

Türkiye hapisanelerindeki **1984 ölüm orucu** Avrupa’ya

da etkilemişti. Tutsakları desteklemek için gerçekleştirilen "Uzun Yürüyüş"ün en öndekilerden biri yine Yılmaz Güney'di.

Çok istemesine rağmen ülkesine dönme isteğini gerçekleştirilemedi. Kanseri hastalığı sonucunda 9 Eylül 1984'te Fransa'da aramızdan ayrıldı.

Komünist Halk Ozanı **Ruhi Su**

En güzel Anadolu türkülerini Aradolu'nun en güçlü seslerinden biri olan Ruhi Su'dan dinliyoruz yıllardır. Ruhi Su için türküler halkın büyük değerleriydiler.

1912'de Van'da doğdu. 20. yüzyılın başlarındaki savaşlar ailesini paramparça etmişti. Adana'da Öksüzler Yurdu'nda kaldı. Müzik Öğretmen Okulu'na ve daha sonra konservatuvarına girdi. Sosyalist düşüncelere sempati duydu. 1945'te devlet operasındaki işine bu nedenle son verildi. Söylediği türküler için "Halk türküleri değil" dediler. Şöyle dedi işten çıkartılması üzerine:

"Düşüncelerim sakıncalı bulunduğu için görevime son verildi. Türkü söyleyenlerin susması, türkülerin susması demek değildir."

Türküler susmadı. Tüm Anadolu şehirlerinin, insanların soluğu sesiyle dalga dalga yayıldı.

1952'de ünlü TKP operasyonunda, aydınlara karşı gerçekleştirilen tutuklamalarda o da tutuklandı. 1952-57 arasında tutsak kaldı.

Tahliye olduktan sonra 20 ay da sürgün cezası vardı. Sürgünü Konya'nın Çumra kasabasında geçti. Sürgünden sonra İstanbul'a gitti.

Sonraki yıllar, hep baskılar, yasaklar arasında türkülerini söylemeye çalıştı. Yılmadı, susmadı. Ağır yılların yarattığı sonuçlardan biri de, kanserdi. Oligarşi yurtdışına gidip tedavi olması için gerekli olan pasaportu vermeyerek ölümüne neden oldu. 20 Eylül 1985'te ölümsüzleşti.

Ölümsüz Şarkı; **Victor Jara**

"... Onu hiç tanımadığı refakatçisiyle, gitarıyla birlikte stadyuma getirdiler. Ve şarkı söylemeye başladı. Öbür tutuklular gardiyanın ateş etme tehditlerine rağmen eşlik etmeye başladılar. Sonra bir subayın emri üzerine askerler... ellerini kırdılar. Artık gitar çalamıyordu ama zayıf bir sesle söylemeye devam etti. Bir dipçikle kafasını parçaladılar... kurşunladılar ve diğer tutuklulara ibret olsun diye cesedini tribünlerin önüne attılar."

11 Eylül 1973'te Şili'de faşist cuntanın yapıldığı tarihtir. Jara katledildiğinde, tarihler 16 Eylül'ü gösteriyordu.

Victor Jara, devrimci bir sanatçıydı. Yeni Şarkı Hareketi olarak bilinen müzik topluluğu içerisinde yer alıyordu. Bu grup Şili'deki toplumsal mücadeleyi işlemenin yanı sıra "emperyalizmin kültürel istilasını istila etme" anlayışıyla hareket ediyordu. Emperyalizmin halka yoz bir kimliği dayattığı, onların yerli uşaklarının her türlü zorbalığa başvurduğu bir dünyada, devrimci müziğin işlevi halkın mücadelesine kan taşımak ve onu dinamik tutmak olmalıydı. Yeni Şarkı Hareketi bu hedeflerle hareket ediyordu.

United Popular (Allende Başkanlığındaki Halkın Birliği)'in marşı olan "Birleşen Halk Yenilmez" dahil pek çok esere Yeni Şili Şarkısıyla imza atan Jara, 35 yıllık yaşamı boyunca halkın değerlerine yeni değerler kattı, halklara dillerinde silah olan direniş ve savaş şarkıları armağan etti.

Pablo Neruda: Diplomat, şair, ama önce sosyalist

Pablo Neruda bir diplomat-tır. Ama o diplomat kimliğinden çok halkların özgürlük savaşını işlediği kavga şiirleriyle tanınır.

1917'den itibaren şiir yazmaya başladı. Şiirleriyle 1952'de Lenin Barış Ödülü'nü aldı.

Mesleği itibarıyla dünyanın birçok ülkesinde bulundu. 1927'de Rengen'de (Birmanya) Şili Konsolosluğu yaptı. Dokuz yıl sonra İspanya'da konsolostu. 1936'da başlayan İç Savaşı tüm şiddetiyle yaşadı. Franco faşizmine karşı savaştan kaçmadı. Bir diplomat olmasına rağmen, aydın kimliğinin gereği olarak ve **enternasyonalist** bir bilinçle Cumhuriyetçilerin safında savaştı. İç savaşta Cumhuriyetçilerin yenilmesiyle Şili'ye döndü.

Ama ülkesinde de devrimci çalışmalarından dolayı baskılara maruz kaldı. Komünist Parti'nin yasadışı ilan edilmesiyle 1948'de sürgün edildi. Dört yıl sonra ülkesine geri döndü.

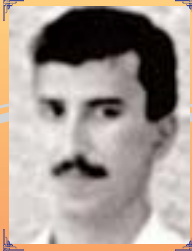
4 Eylül 1970'de Allende Cumhurbaşkanı seçildi. Neruda Paris'e Şili Elçisi olarak atandı. 2 yıl Fransa'da kaldıktan sonra 1973'te döndü ve döndükten kısa bir süre sonra Pinochet'in faşist darbesi gerçekleşti. Darbe olduğunda Neruda San Diago'daki evinde hasta yatağında yatıyordu. Evi askerler tarafından kuşatma altına alınmış, doktorlar dışında kimsenin girişine izin verilmiyordu.

Neruda, Pinochet'in askerleri tarafından San Cristobal'daki evinden alınarak San Diago'daki Santa Maria kliniğine kaldırıldıktan birkaç gün sonra 23 Eylül 1973'te öldü.

kahramanlar Ölmez

Turan KILIÇ

Uğur SARIASLAN

Yusuf BAĞ

Şehitlik tarihi: 21 Eylül 1995
Şehit düştükleri yer: Buca İzmir
Şehit düşme şekli:
Buca Cezaevi'ndeki saldırıda
barikatlarda direnerek şehit
düştüler.

Rifat ÖZGÜNGÖR

Şehitlik tarihi:
15 Eylül 1994
Şehit düştüğü yer: Sivas
Şehit düşme şekli: Mücadele Gazetesi Sivas temsilciliğini yürüttü. '93 Sivas katliamı sırasında faşistlere karşı direnişi ve sonraki protesto eylemlerini örgütleyen komitede yeraldı. Bir dönem sonra Ahmet Karlangaç Kır SDB savaşçısı oldu. Bu faaliyetleri sırasında jandarma tarafından gözaltına alındı, yoğun işkencelerden geçirildikten sonra katledildi.

YARINLARDA SÖYLENEN

Katabilmek yüreğini yarınlarına
halkın,
Katabilmek sevdanı
Türküsü olmak yarınların,
Türküleştmek yaşamı
Çok kısa süreli bir ömrü
Sonsuz kılmaktır.
Çünkü yarınlar
Geride bıraktığın gün sayısı ile değil,
Yüzündeki çizgilerin çokluğuyla değil;
Işıltısında gözlerin,
Yüreğin çarpıntısında yaşanır.
Ve kiminde bir kurşun yarası
ölüm değil,
Yarınlar açılan kapıdır.
İş üçgün fazla
takvim sayfası çevirmekte değil,
Bugünden yarınlar
kapı açmaktır marifet.
Kimisi vardır,
Üç takvim sayfasına
Siner, silinir,
Kimi yırtar tüm takvimleri
Yarınlar adına direnir;
Türkü türkü dillenir
Yarınlar söylenir.

19 Eylül 1995 BUCA

Dünya halklarının kurtuluş kavgasında düşenler...

Ho Chi Minh

3 Eylül 1969

Vietnam devriminin önderi olarak dünya halklarının yüreğinde ölümsüzleşti

9 Eylül 1976

Çin devriminin önderi. Halk savaşı Stratejisi'nin ustası olarak halk savaşlarına yol göstermeye devam ediyor

Mao Zedong

11 Eylül 1973

Sosyalist politikacı. Şili Devlet Başkanı'yken, CIA'nın düzenlediği darbeye karşı silah elde direnerek şehit düştü.

Salvador Allende

Enver ve Mücahit Ören'e “Dolandırıcılıktan” 1055 yıl hapis istemi Demek Kontra Yayıncılığı Yetmedi!

İhlas Holding Yönetim Kurulu Başkanı Enver Ören ile ABD vatandaşı oğlu Mücahit Ören hakkında **dolandırıcılıktan** 1055 yıla kadar hapis istemiyle Bakırköy Cumhuriyet Savcılığı tarafından dava açıldı.

Sadece Sabancı'ya yaranmak için yapılan Fehriye Erdal “haberleri” bile “Enver Abi”yi anlamak için yeterlidir.

28 Şubatçıların listesinden çıkabilmek için yapılan soytarlıklar, terör edebiyatı, Susurlukçu **Veli Küçük**'leri holdinge danışman yapmak, Kenan Evren'in vakıflarına “yardımda” bulunmak, Evren'in Eski Başdanışmanı Ali Baransel'i televizyonun başına getirmek de kurtaramadı “Enver Abi”yi.

Demek ki, kontracılık, oligarşi dalkavukluğu, faşist propagandalar, “Mehmetçik” programları yetmiyormuş.

200 Bin İnsanı Dolandırdı

Hatırlanacağı gibi, İhlas Holding yaklaşık 200 bin kişinin paralarını “kar ortaklığı” vaadiyle dolandırmış ve geçen yıl bu nedenle holding binası önünde gösteriler yaşanmıştı.

İhlaslar, Kombassanlar, Jet Fadıl'lar, Mercümekler... hep aynı yalanlarla halkımızın inançlarını kullanarak topladıkları paraları kasalarına indirdiler. “İşikçılar” diye bilinen tarikatın lideri olan Enver ÖREN'in “bize güvenin” yalanlarına inanarak “yastık altlarındaki” paralarını yatırmıştı İhlas Finans. İhlas holding, tarikatların holdingleşmesinin, tarikatçılığın ticaret ortaklığına dönüşmesinin, tarikat ilişkilerinin de, şeyhin müridini soymasına hizmet eder hale gelmesinin çarpıcı bir örneğidir.

Ama çarpıcı olan sadece bununla da sınırlı değildir “Enver Abi” için.

“Enver Abi” sadece tarikat-holding çarkının dışlilerinden biri değil, aynı zamanda polis kaynaklı, MİT kaynaklı ne kadar haber varsa sahibi olduğu Türkiye Gazetesi ve TGRT aracılığıyla “haber” adına beyinlere pompalayan kontra yayıncılığının da en arsız, yüzsüz örneğidir.

Yine De Yaranamadın “Enver Abi”!

TGRT ve Türkiye'den yapılan yayınları burada sıralamaya ne zaman ne yer yeterlidir. Yeter ki söz konusu olan devrimciler olsun. Emir dahi beklemeden anında harekete geçer, yalana yalanlar katarak katliamlara, infazlara zemin hazırlayan yayınlar yapar.

Dindar Değil Rant Çetesi

Yağcılıkları, yalakalıkları, ahlaksızlıkları, dolandırıcılıklarıyla kendi maskelerini düşürdüler.

Enver Ören ve benzerlerinin dindarlıkla, müslümanlıkla hiçbir alakaları yoktur. Sıradan, adi rant çetelerine geçirilmiş **kalıftur** dindarlıkları. İnanc simsarı, din bezirganıdır. Sureti haktan görünerek, alçakça inanan insanlarımızın **inançlarını sömürürler**.

Müslüman halkımız; inançlarımızı kullanarak kasalarını dolduran tarikat baronlarına, simsarlara, bezirganlara inanmayalım!

Tarikatlar Partilerle

“Dünyalık” Pazarlığında

Tarikatların tümü AKP ve SP başta olmak üzere değişik partilerle pazarlıkta. Bu pazarlığın inançlarla, müslümanlıklarıyla ilgisi yok; dünyalıklar için pazarlık bu.

Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana hiç değişmedi pazarlıklar ve pazarlık konuları. Adnan Menderes'le de yapılmıştı pazarlıklar, 12 Eylül cuntasıyla da. Bir iki istisna dışında tümü halka karşı cuntayı destekledi.

AKP'nin Amerikancılığı, IMF'ciliği, DYP'nin kontracılığı da kesmedi bu pazarlıkların önünü. Halkımızın saf inançlarını partilerle masaya yatırdılar dünyalıklar için.

Gerçek VATAN
Sahte VATAN

Sabah Gazetesi'nden ayrılanlar, Doğan Medya'nın finansse ettiği yeni bir gazete çıkardılar; VATAN.

Doğan Medya'nın TV kanallarında günlerce süren reklamlarında **"gerçeğin sesi"** olacaklarını, **"bağımsız"** olacaklarını işlediler. Ne kadar **"vatansever"** olduklarını da, "bu vatan hepimizin" spotuyla beyinlere pompalamaya çalıştılar.

Kimler yoktu ki kadrosunda; Sabah Gazetesi'nin halka karşı bütün yayınlarının başsorumlusu **Güngör Mengi**'den, kendine "sosyalist" deyip de IMF+CHP'den milletvekili aday-ı olan Zülfü Livaneli'ye, "**Burası Filistin değil İstanbul**" manşetile Armutlu katliamına zemin hazırladığı bilinen tescilli polis muhabiri **Tayfun Hopalı**'ya kadar...

Peki ne yazacaklar Sabah'ta yazdıklarından farklı olarak? Hiçbir şey. Bu kez de yönetimde bağımsız görüntüsü altında, ekonomik olarak Doğan Medya'ya bağımlılığın diyetini ödeyecekler; bir patronun kucağından öbürünün ku-

cağına yapılan uzun atlamayla bağımsızlık kazanılsaydı, gerçekleri yazmak, halktan yana kalem oynatmak mümkün olsaydı, onlarca örnek çıkardı.

Aydın Doğan kime ne tür ya-
yın lazımsa çıkarıyor; bir de VA-
TAN olmuş ne çıkar? **Seçtikleri**
isim de aldatmacanın parçası. Pis-
lik içindeler, beyinleri Avrupa'da,
sonra gelsin VATAN!

Bilindiği gibi 18 Mart 2002 tarihine kadar yayınlanan bir **VATAN** vardı bu ülkede. Gerçekleri yazdı iki yıla yakın bir süre. Çünkü o VATAN devrimcilerin, halkın sesiydi, gerçek bu sayede büyük bedeller ödenerek yeraldı o sayfalarda. Vatansverlik sözde değil, kavgada, pratik içindeydi.

Sahte VATAN'ı gören halkı-mıza bir uyarı; Gerçeğiyle hiçbir alakası yoktur! Ne vatanseverlikle, ne gerçekle, ne de halkla hiçbir ilişkisi olmayan sıradan burjuva gazetelerden biri daha beyinleri yalan bombardımanına tutmak için piyasaya sürülmüştür. Tüm burjuva basına olduğu gibi, onun yalanlarına karşı da **beyinlerimizi, kulaklarımızı kapatalım**, "tedbirimizi" alalım!

GERÇEĞİ

SAHTESİ

